

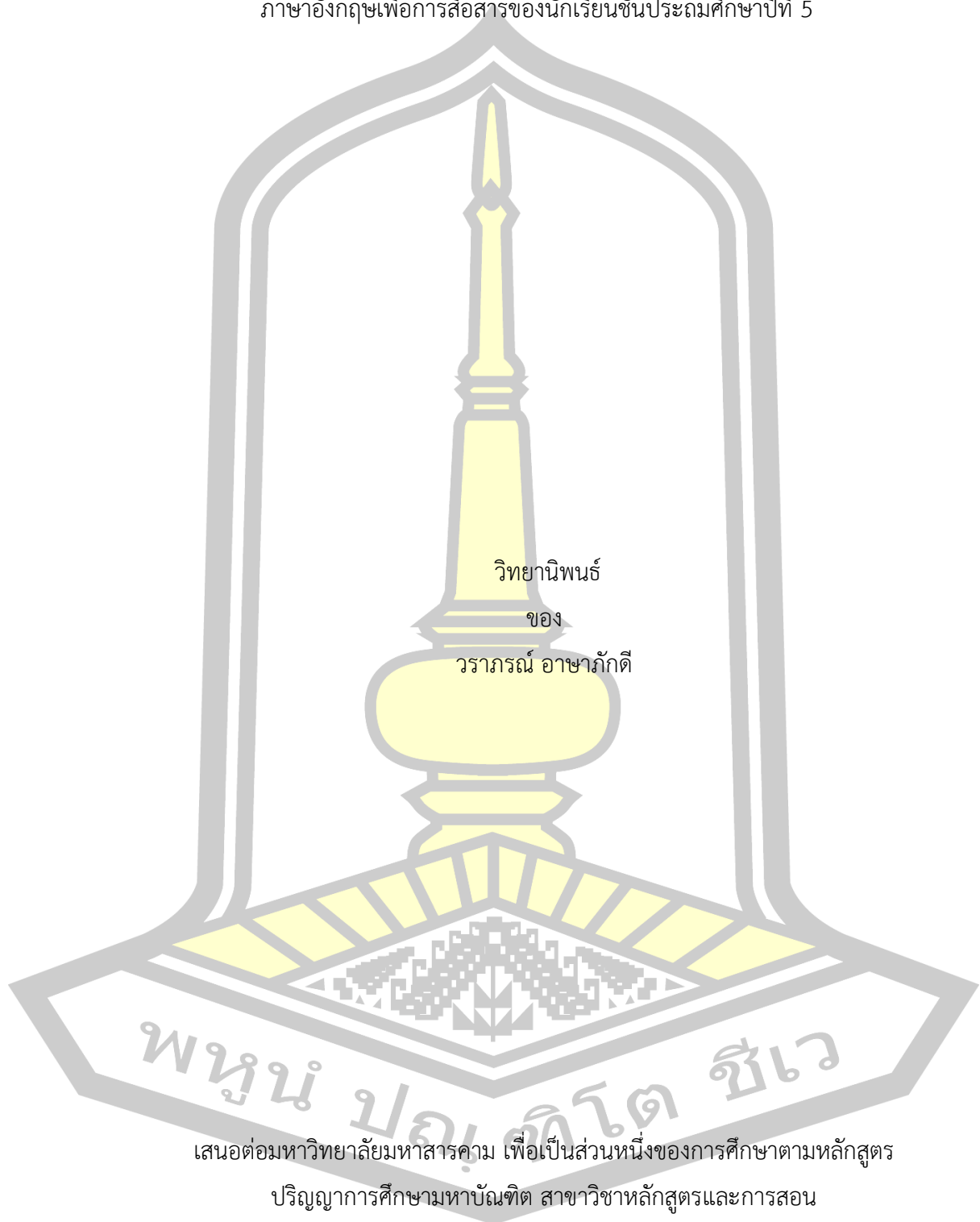
การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์
ของ
วราภรณ์ อาษาภักดี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤษภาคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

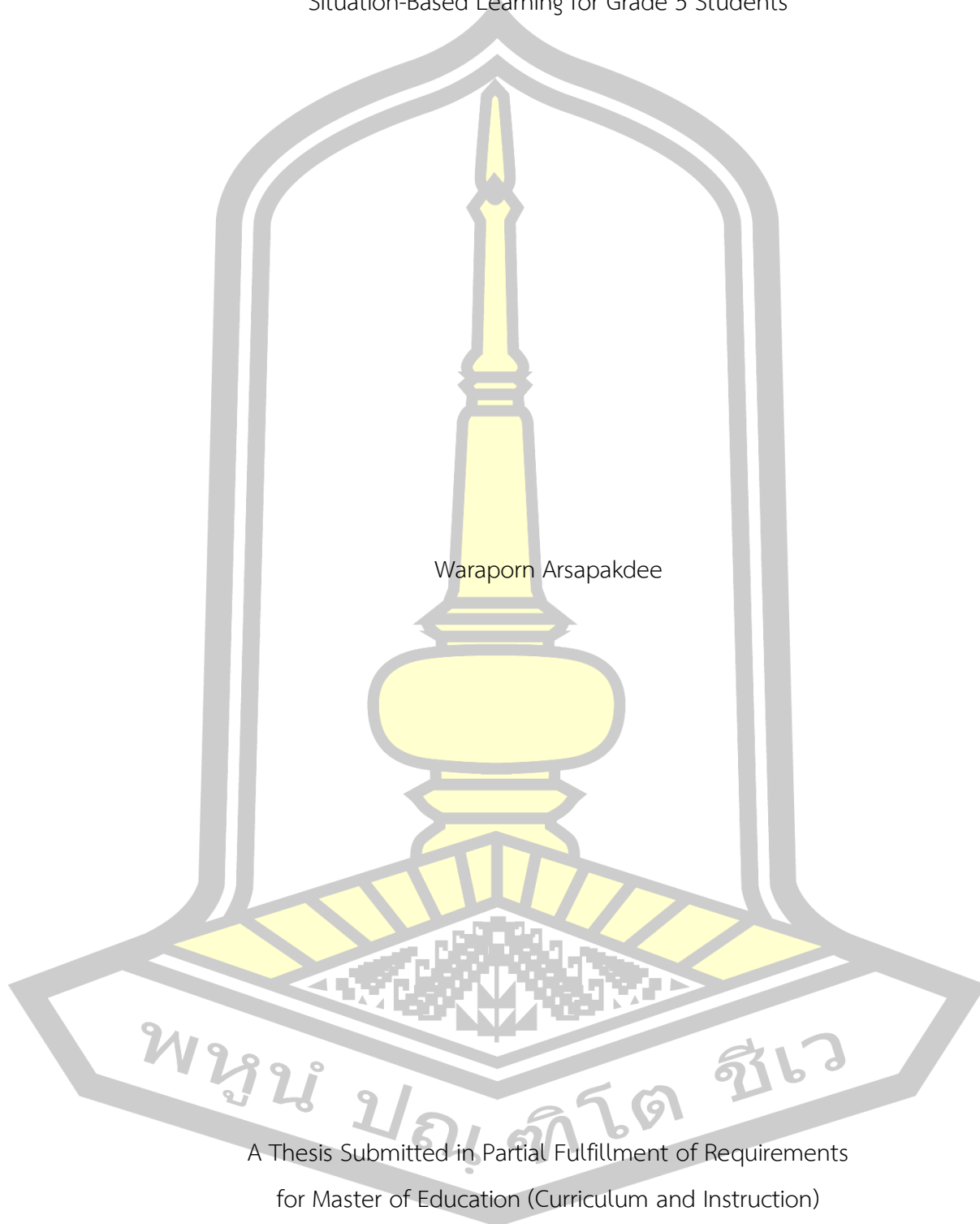
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤษภาคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of Communicative English Speaking Competency by using
Situation-Based Learning for Grade 5 Students

Waraporn Arsapakdee

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

May 2024

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาววราภรณ์ อาษา
ภักดี แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. กันยารัตน์ สอนสุภาพ)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. ธนดล ภูสีฤทธิ์)

กรรมการ

(รศ. ดร. กัญญารัตน์ โคจร)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(รศ. ดร. วนิตา พารณันต์)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. ขวลิต ชูกำแหง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5		
ผู้วิจัย	วราภรณ์ อาษาภักดิ์		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธนดล ภูสีฤทธิ์		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2566 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 16 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 12 แผนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ การทดสอบค่าที (t-test for dependent samples)

จากผลการวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 80.05/77.81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75

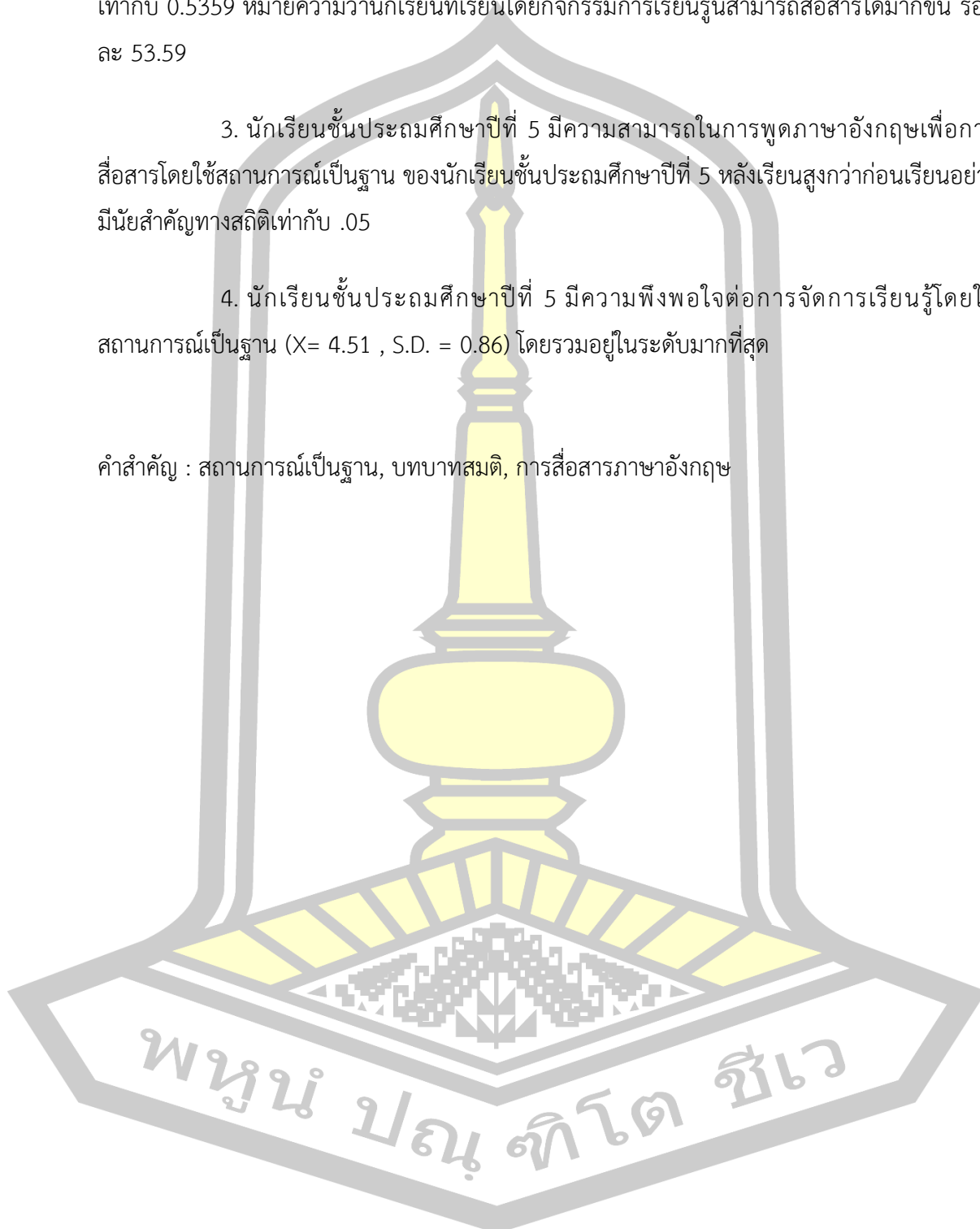
2. ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อ

ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้เท่ากับ 0.5359 หมายความว่านักเรียนที่เรียนโดยกิจกรรมการเรียนรู้สามารถสื่อสารได้มากขึ้น ร้อยละ 53.59

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ($X = 4.51$, $S.D. = 0.86$) โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : สถานการณ์เป็นฐาน, บทบาทสมมติ, การสื่อสารภาษาอังกฤษ

TITLE	The Development of Communicative English Speaking Competency by using Situation-Based Learning for Grade 5 Students		
AUTHOR	Waraporn Arsapakdee		
ADVISORS	Assistant Professor Thanadol Phuseerit , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2024

ABSTRACT

The aims of this research were 1) to develop English speaking competency by using Situation-based learning for grade 5 students of 75/75 standard, 2) to study the Effectiveness Index (E.I.) by using situation-based learning, 3) to compare English speaking competency during the pretest and posttest by using Situation-based learning and 4) to study the satisfaction survey of grade 5 students by using Situation-based learning. The sample group which used in this research were of 16 students studying in grade 5/2 of Anuban Bandek Yossavadee School, Yasothon in the second semester of the 2023 academic year. They were selected by Cluster random sampling technique. The research tools were 1) Situation-based learning lesson plans for 12 lessons, 2) Communicative English speaking competency test and 3) the satisfaction survey towards learning activities by using Situation based learning. The statistical analysis of the research data included mean, standard deviation, percentage, and dependent t-test.

The result of the research as follows:

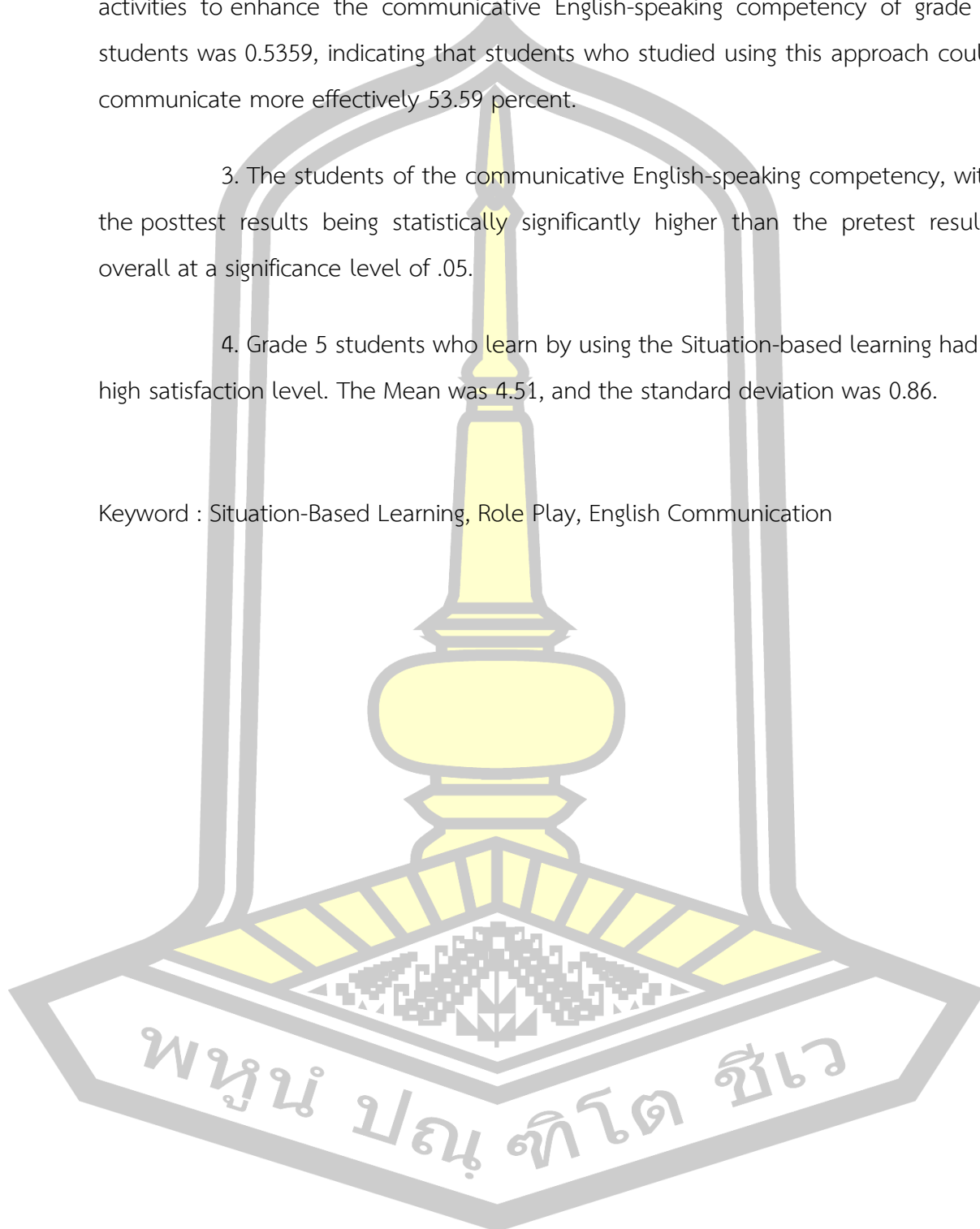
1. Situation-based learning activities improved the communicative English speaking competency of grade 5 students was 80.05/77.81, which was higher than the criteria of 75/75.

2. The Effectiveness Index (E.I.) of the set of situation-based learning activities to enhance the communicative English-speaking competency of grade 5 students was 0.5359, indicating that students who studied using this approach could communicate more effectively 53.59 percent.

3. The students of the communicative English-speaking competency, with the posttest results being statistically significantly higher than the pretest results overall at a significance level of .05.

4. Grade 5 students who learn by using the Situation-based learning had a high satisfaction level. The Mean was 4.51, and the standard deviation was 0.86.

Keyword : Situation-Based Learning, Role Play, English Communication

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนดล ภูสีฤทธิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กันยารัตน์ สอนสุภาพ ประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.กัญญารัตน์ โคจร กรรมการสอบ และรองศาสตราจารย์ ดร.วนิดา ฝาระนัด กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติม เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ตลอดจนคณาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และประสบการณ์อันมีค่า ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ขอขอบคุณ ผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลบ้านเต็กยศวดี คณะครู และขอขอบคุณนักเรียนโรงเรียนอนุบาลบ้านเต็กยศวดี ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้เครื่องมือ และให้ความร่วมมือในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ตลอดจน รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน อาจารย์ หทัยกาญจน์ หลาบคำ อาจารย์เชาว์ประภา จันทมา อาจารย์ชุตินา ฝนกระโทก และอาจารย์รุ่งทิพา เป้าเงิน ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอย่างดียิ่ง ทำให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีคุณภาพ

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัว ที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม ช่วยเหลือ และให้กำลังใจเป็นผลให้การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บูพการีบูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทความรู้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มีการศึกษา และประสบความสำเร็จมาจนตราบนานเท่านานนี้

พูน ปณ จิต ธีว

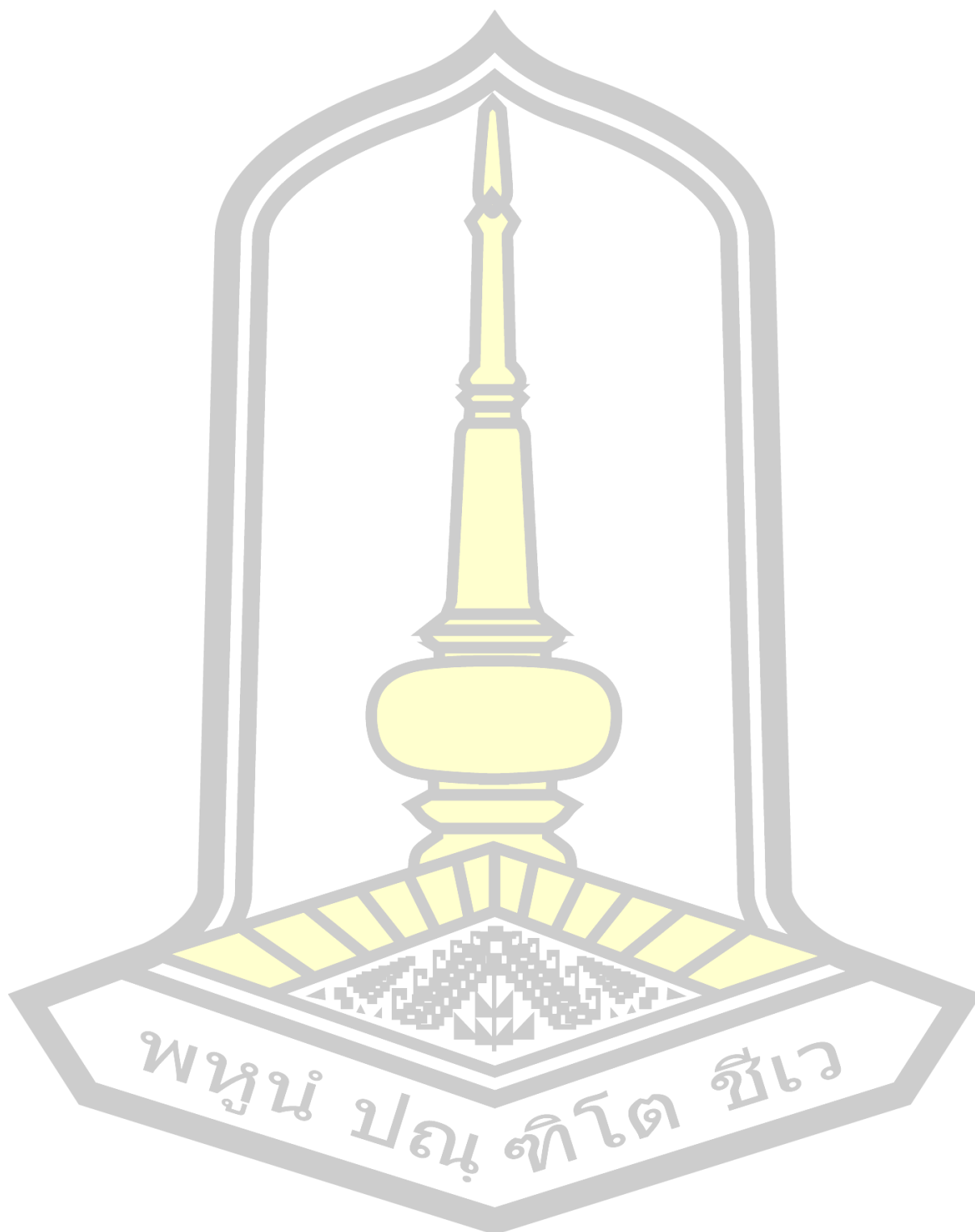
วรารณ อาษาภักดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฏ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551.....	8
2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน.....	21
3. การหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้.....	35
4. ดัชนีประสิทธิผล.....	41
5. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	43
6. ความพึงพอใจ.....	57
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	70
8. กรอบแนวคิดการวิจัย.....	76

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	77
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	77
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	78
3. สร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ	78
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล	91
5. การวิเคราะห์ข้อมูล	92
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	92
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	96
1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	96
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	97
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	97
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	102
1. ความมุ่งหมายของการวิจัย	102
2. สรุปผล	103
3. อภิปรายผล	103
4. ข้อเสนอแนะ	106
บรรณานุกรม	108
ภาคผนวก	114
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้	115
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตัวอย่าง แบบสอบถามความพึงพอใจ ภาพกิจกรรมประกอบ	120
ภาคผนวก ค ตารางแสดงผลคะแนนนักเรียน	128
ภาคผนวก ง การวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ	133
ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์	138

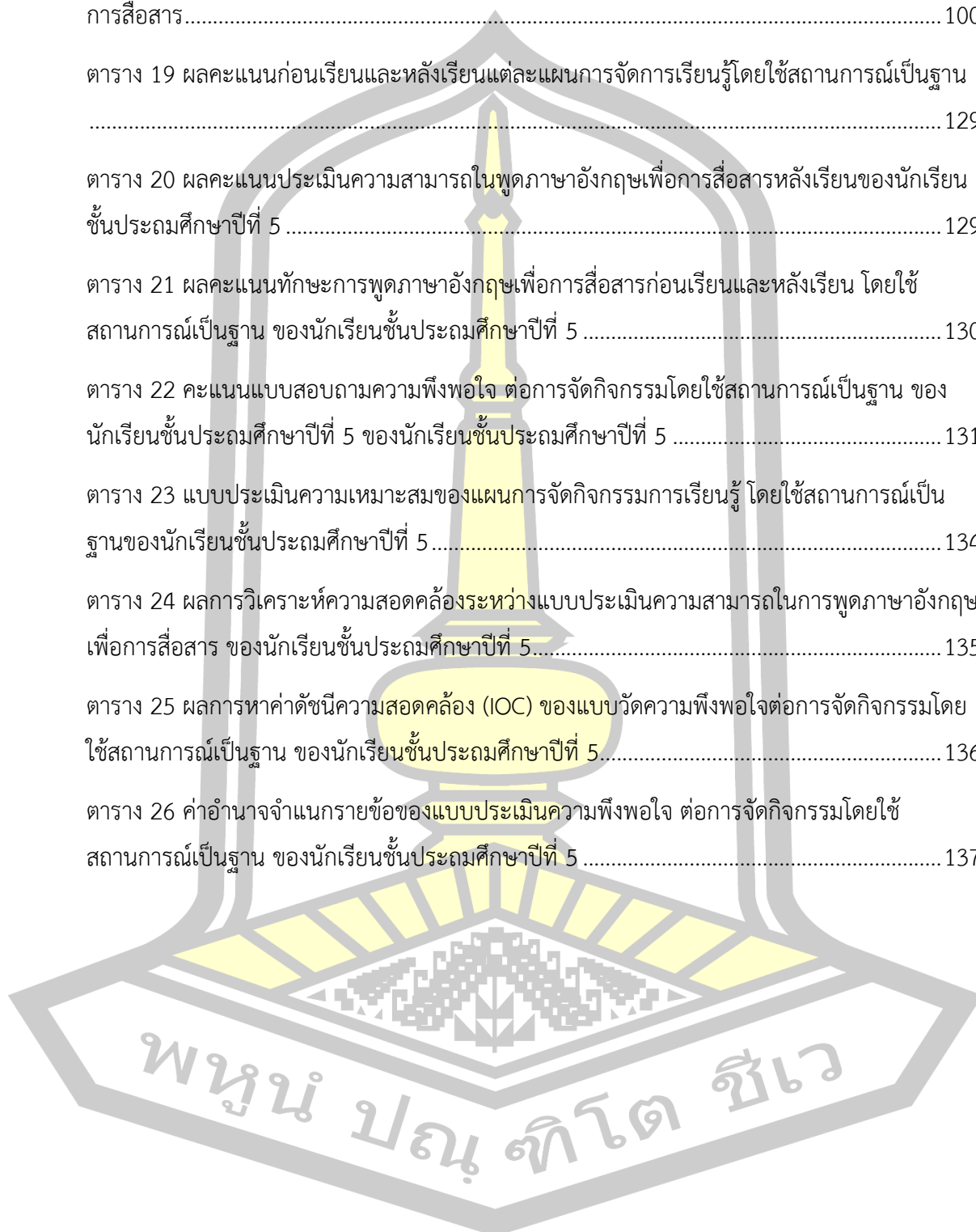
ประวัติผู้เขียน..... 143

สารบัญตาราง

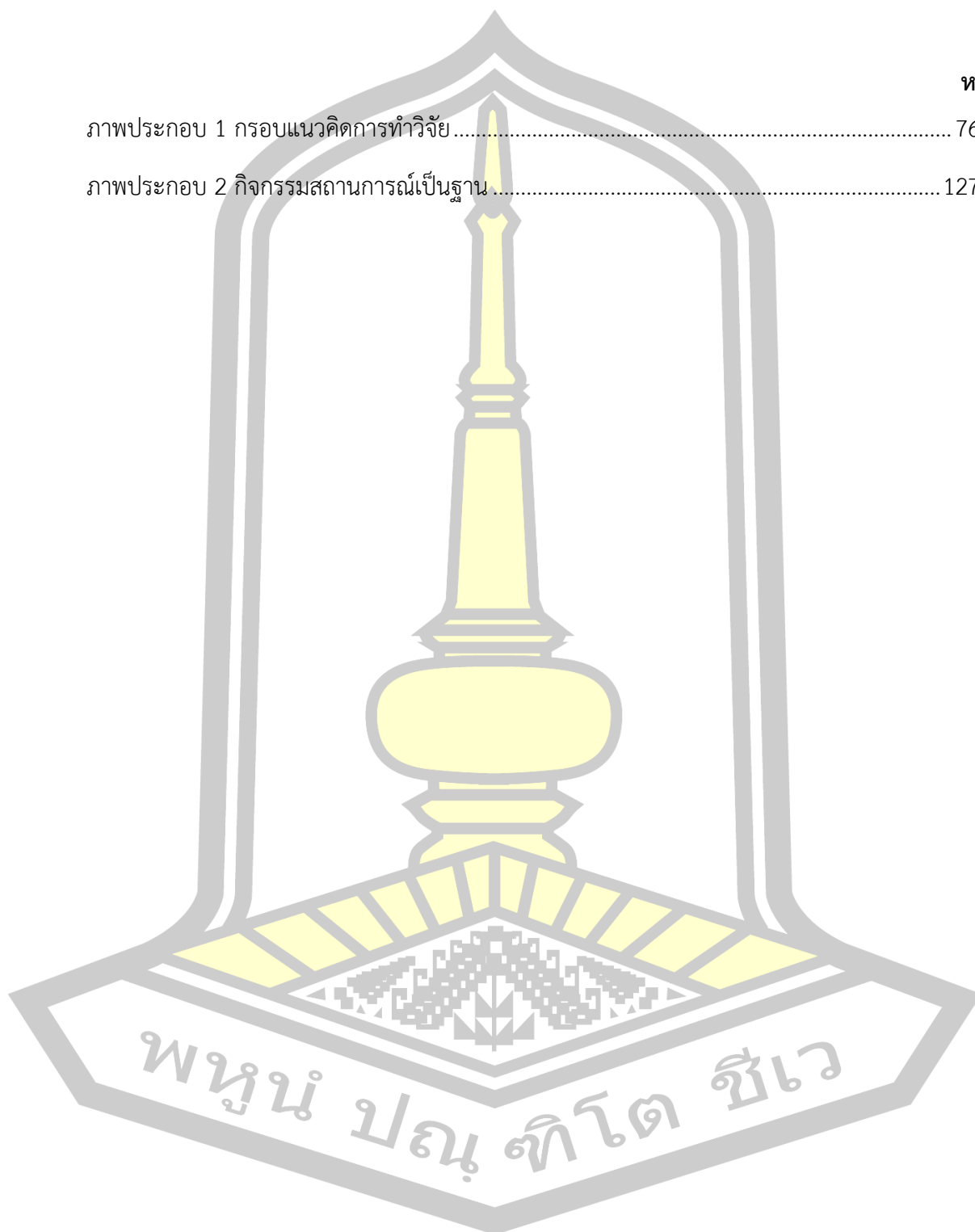
	หน้า
ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ต.1.1.....	10
ตาราง 2 มาตรฐาน ต 1.2.....	12
ตาราง 3 มาตรฐาน ต 1.3.....	14
ตาราง 4 มาตรฐาน ต 2.1.....	15
ตาราง 5 มาตรฐาน ต 2.2.....	16
ตาราง 6 มาตรฐาน ต 3.1.....	16
ตาราง 7 มาตรฐาน ต 4.1.....	17
ตาราง 8 มาตรฐาน ต 4.2.....	17
ตาราง 9 ขั้นตอนการสอนพูดสำหรับผู้เรียนภาษาที่ 2.....	49
ตาราง 10 เกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	52
ตาราง 11 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	54
ตาราง 12 กำหนดหน่วยการเรียนรู้ จากคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.....	79
ตาราง 13 ตัวอย่าง แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์และแบบทดสอบวัด ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	87
ตาราง 14 ตัวอย่าง เกณฑ์แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำนักงานทดสอบทางการศึกษา สพฐ. (2553).....	88
ตาราง 15 แสดงผลการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75.....	98
ตาราง 16 แสดงค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน.....	98
ตาราง 17 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ค่าสถิติ t-test (dependent sample).....	99

ตาราง 18 แสดงผลวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	100
ตาราง 19 ผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน	129
ตาราง 20 ผลคะแนนประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	129
ตาราง 21 ผลคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	130
ตาราง 22 คะแนนแบบสอบถามความพึงพอใจ ต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	131
ตาราง 23 แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	134
ตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.....	135
ตาราง 25 ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.....	136
ตาราง 26 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบประเมินความพึงพอใจ ต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	137

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการทำวิจัย.....	76
ภาพประกอบ 2 กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน.....	127

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกปัจจุบัน ภาษาอังกฤษ คือ เครื่องมืออันทรงพลังอย่างยิ่งโดยเฉพาะในยุคศตวรรษที่ 21 การเรียนรู้ภาษาจะทำให้เราเข้าใจ ทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศต่าง ๆ ในโลก นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังถือเป็นภาษาทางการและเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประชากรในประเทศต่าง ๆ ทั้งในส่วนของกาารฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้สื่อต่าง ๆ ที่เผยแพร่ในระดับนานาชาติ จะใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ภาษาอังกฤษจึงถือเป็นภาษาที่สองที่มีบทบาทและความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระดับที่กว้างขึ้นในระดับนานาชาติอย่างมีประสิทธิภาพ (กรมวิชาการ, 2560) เมื่อประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนเมื่อปี พ.ศ. 2558 เรื่อง “การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคตของไทยในอาเซียน” ระบุว่า กฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำถิ่นของแต่ละชาติแต่ละชุมชนเอง เพื่อความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่สามารถทำให้ชาวอาเซียนอยู่ร่วมกันได้ อย่างมีความสุขและเข้าใจซึ่งกันและกัน คือ ภาษาอังกฤษ ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ทุกคนต้องเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น ตั้งแต่เจ้าหน้าที่รัฐ ข้าราชการ กลุ่มเด็กเยาวชน นักเรียน นักศึกษา รวมถึงประชาชนทั่วไปที่สนใจมีความรู้และทักษะที่ตรงกับความต้องการในการใช้งานและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาคมอาเซียนได้ในอนาคต จะต้องมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้และใช้ได้ดีด้วย(สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554)

สำหรับในประเทศไทยซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกใช้ภาษาต่างประเทศนอกห้องเรียนน้อยมากกิจกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียน จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งซึ่งจะทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอันจะเป็นประโยชน์ การที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนอกชั้นเรียนต่อไป (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2539)ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ ภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมี

ความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและ วิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและ วัฒนธรรม และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่าย และ กว้างขึ้นในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ซึ่งการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระ ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ผู้เรียนช่วงชั้นที่ 2 สามารถใช้ ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ มีมาตรฐานเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพทางการศึกษา ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็น รูปธรรมและนามธรรม) ใช้ประโยคสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ความสามารถในการสื่อสารเป็นเป้าหมายหลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการสื่อสารผู้พูดจะต้องมีความรู้และทักษะในการส่งสารให้ ผู้รับสารเข้าใจความหมายที่ตรงกัน ซึ่งทักษะการพูดส่งผลไปยังทักษะต่าง ๆ (Valette, 1977) ได้ กล่าวถึงการพูดไว้ว่า การพูดเป็นทักษะทางสังคมสำหรับผู้พูดที่พูดภาษาที่สองนั้นจะต้องมีการเรียนรู้ และฝึกฝนจนกว่าจะสามารถพูดได้อย่างถูกต้อง การพูดไม่ใช่เพียงการออกเสียงที่ชัดเจน จังหวะ ทำนองสูงต่ำเท่านั้น แต่รวมไปถึงการทำให้ผู้อื่นมีความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดกำลังสื่อสาร

ดังนั้นปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กไทยส่วนใหญ่คือไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไป ใช้ได้ในสถานการณ์จริง และไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ซึ่งเกิดจากการไม่ได้รับการฝึกฝน ในการพูดสื่อสาร นักเรียนรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ รู้คำศัพท์น้อย เรียงคำหรือประโยคได้ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัย จึงได้ไปศึกษาค้นคว้าวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ปรากฏ ว่ามีกิจกรรมที่น่าสนใจ คือ กิจกรรมการใช้สถานการณ์เป็นฐาน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนา ความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษมาช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดยโสธร จึงได้ไปตรวจสอบคะแนนผลการทดสอบ O-NET ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี โดยผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในปีการศึกษา 2564 มีคะแนนเฉลี่ยของ

โรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ และพบว่าสาระที่โรงเรียนควรเร่งพัฒนา ได้แก่ ภาษาเพื่อการสื่อสาร จากการรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนอยู่ที่ 35.45 (สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), 2564) คะแนนผลการสอบเฉลี่ยของนักเรียนต่ำกว่าคะแนนเต็ม ซึ่งพบว่านักเรียนมีปัญหาด้านสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ นักเรียนมีปัญหาการเลือกใช้คำศัพท์ การใช้วลีที่เหมาะสมกับการสื่อความหมาย สื่อความหมายไม่ตรงประเด็น อีกทั้งนักเรียนไม่กล้าแสดงออก และไม่สามารถนำเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสารได้ ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ผู้วิจัยได้มีการสังเกตว่านักเรียนในช่วงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่ามีทักษะที่เกิดปัญหาในการเรียนรู้มากที่สุด ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน คือ ปัญหาด้านทักษะการพูด โดยมีสาเหตุมาจากผู้เรียนไม่มีความมั่นใจในการออกเสียง ผู้วิจัยจึงสนใจในการนำวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมาช่วยส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

นอกจากนี้ (ทิตินา แคมณี, 2562) การเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นการสอน โดยการจำลองสถานการณ์ขึ้นให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุดและให้ผู้เรียนเข้าไปสู่สถานการณ์นั้น ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่สถานการณ์นั้น และให้ข้อมูลที่คล้ายกับข้อมูลจริงในสถานการณ์นั้นในการตัดสินใจ และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ โดยการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เรียนในลักษณะเดียวกันกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง วิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น ให้ผู้เรียนกล้าคิดกล้าตัดสินใจ และฝึกการแก้ปัญหาซึ่งการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ซึ่งไม่มีคำตอบที่ตายตัวซึ่งทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเต็มที่และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมาใช้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดปทุมธานีต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.L.) ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร ปีการศึกษา 2566 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 34 คน ซึ่งห้องเรียนมีบริบทใกล้เคียงกัน จัดการเรียนการสอนคละความสามารถ ตลอดจนใช้หลักสูตรเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2566 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 16 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับฉลากเลือกห้องใดห้องหนึ่ง

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือ รายวิชาภาษาอังกฤษจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ Super kids ซึ่งได้วิเคราะห์เนื้อหาตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เรื่องการพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ จำนวน 12 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้

Unit 1	Greeting
Unit 2	Other people
Unit 3	Feeling
Unit 4	You are what you eat
Unit 5	Invitation to Party
Unit 6	Favorite Food
Unit 7	Setting the Table
Unit 8	Time
Unit 9	Shopping
Unit 10	Getting up
Unit 11	Getting around
Unit 12	Holiday

ระยะเวลา

ระยะเวลาในการวิจัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน หมายถึง สรุปลงได้ว่า ความหมายของสถานการณ์เป็นฐาน หมายถึง วิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงความจริงมากที่สุด ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น ให้ผู้เรียนกล้าคิดกล้าตัดสินใจ และฝึกการแก้ปัญหาซึ่งการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ไม่มีคำตอบที่ตายตัวซึ่งทำให้ผู้เรียน ได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเต็มที่ เรียนรู้จากผลป้อนกลับและนำมาปรับปรุงพัฒนาตนเองได้จริง โดยผู้วิจัยได้นำแนวคิดของทิตสนา แคมณี (2562) มาเป็นแนวทางในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้โดยมี 5 ขั้นตอน

1.1 การเตรียมการ เป็นขั้นที่ผู้สอนเตรียมสถานการณ์จะใช้สอน โดยสร้างขึ้นเองเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์โดยตรงต่อจากนั้นจึงจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ให้พร้อม รวมทั้งการจัดสถานที่เล่นให้เอื้ออำนวย

1.2 การนำเสนอสถานการณ์ เป็นขั้นที่มีการนำเสนอสถานการณ์ บทบาท และ กติกา มีการนำเสนออย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ไม่สับสน และจัดข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อมในการนำเสนอ ผู้สอนเริ่มด้วยการบอกวัตถุประสงค์กว้าง ๆ แก่ผู้เรียนว่า การเล่นในสถานการณ์จะให้อะไรและเหตุใดจึงมาเล่นกัน ให้รายละเอียดที่จำเป็น เช่น กติกา บทบาท เมื่อทุกคนเข้าใจพอสมควรแล้วจึงให้เล่นได้

1.3 การเลือกบทบาท เป็นขั้นที่เมื่อผู้เรียนเข้าใจภาพรวม และกติกาแล้ว ผู้เรียนทุกคนได้รับบทบาทในการเล่น ครูอาจช่วยกำหนดบทบาทให้ ผู้เรียนบางคนรับบทบาทบางบทบาทซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการหรือ ความจำเป็นของผู้เรียนคนนั้น

1.4 การเล่นในสถานการณ์ เป็นขั้นที่ผู้เรียนกำลังเล่นในสถานการณ์นั้น ผู้สอนควรติดตามอย่างใกล้ชิด เพื่อสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียน และจดบันทึกข้อมูลที่จะเป็น ประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ นอกจากนั้นต้องคอยดูแลให้การเล่นดำเนินไปอย่างไม่ติดขัด ให้คำปรึกษาตามความจำเป็น

1.5 การอภิปราย เป็นขั้นที่มุ่งประเด็นไปที่การเรียนรู้ความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริงสถานการณ์เป็นอย่างไร ซึ่งผู้เรียนมักได้เรียนรู้จากการเล่นของตนในสถานการณ์นั้น จึงทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เมื่อได้เรียนรู้ความเป็นจริงแล้ว

2. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยการใช้สถานการณ์เป็นฐาน หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้โดยการใช้สถานการณ์เป็นฐานในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ

การสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วนำไปทดลองและหาประสิทธิภาพ และมีผลไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่ได้กำหนดไว้ดังนี้

เกณฑ์ 75/75

75 ตัวแรก คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการได้จากคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระหว่างเรียนคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 75

75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพผลลัพธ์ ที่คำนวณจากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 75

3. ค่าดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าคะแนนที่แสดงถึงความก้าวหน้าของผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทำแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทำทดสอบหลังเรียน

4. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถพูดภาษาอังกฤษแลกเปลี่ยนข้อมูล นักเรียนสามารถสร้างสถานการณ์เองได้ วัดจากคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มี 6 สถานการณ์ผู้เรียนจับฉลากเลือก 1 สถานการณ์ 20 คะแนน โดยมีเกณฑ์ดังนี้ การออกเสียง ความคล่องแคล่ว ปริมาณการสื่อสาร คุณภาพการสื่อสาร และสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ โดยใช้เกณฑ์การประเมิน (rubric) 5 ด้าน การให้คะแนน 4 ระดับ คือ 1, 2, 3, 4 ของ สำนักงานทดสอบทางการศึกษา สพฐ. (2553)

5. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบในการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แล้ว ซึ่งได้มาจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้มาตรประเมินแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) จำนวน 20 ข้อ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำวิจัย ประกอบด้วยหัวข้อดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551
2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน
3. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้
4. ดัชนีประสิทธิผล
5. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
6. ความพึงพอใจ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยในต่างประเทศ
8. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551

ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ

และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

1. จุดมุ่งหมาย

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

2. สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางสาระขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ใช้มาตรฐานเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพทางการศึกษาประกอบด้วย 4 สาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ต.1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องและคำแนะนำ (instructions) ง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน	- คำสั่งและคำขอร้องที่ในห้องเรียน ภาษาท่าทาง และคำแนะนำในการเล่นเกม การวาดภาพ หรือการทำอาหารและเครื่องดื่ม - คำสั่ง เช่น Look at the.../ here/ over there. /Say it again. / Read and draw. / Put a/ an ... in/on/under a/ an .../ Don't go over there. etc. - คำขอร้อง เช่น Please take a queue. / Take a queue, please. / Can you help me, please? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read every day. /Think before you speak. - คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกม Start. / My turn. / Your turn. / Roll the dice. /Count the number. /Finish. - คำบอกลำดับขั้นตอน First, ... Second, ... Then, ... Finally, etc.
	2. อ่านออกเสียงประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	ประโยค ข้อความ และบทกลอน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

		• การใช้พจนานุกรม • หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบาในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยง (Linking sound) ในข้อความ - การออกเสียงบทกลอนตามจังหวะ
ป.5	3. ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ความหมายของประโยค และข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน	• กลุ่มคำ ประโยคผสมข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศ - และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 750-950 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)
	4. บอกใจความสำคัญและตอบคำถาม จากการฟังและอ่านบทสนทนา และนิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ	• ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องสั้น ๆ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร - Yes/ No Question เช่น - Is/ Are/ Can...? Yes...is/ are/ can. / No...isn't/ aren't/ can't. Do/ Does/ Can/ Is/ Are...? Yes/ No... etc. - Wh-Question เช่น Who is/ are...? He /She is.../ They are... What...? / Where...? It is.../ They are... What...doing? ...is/am/are... etc. - Alternative Question เช่น Is this/it a /an...or a/an...? It is a/an... etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

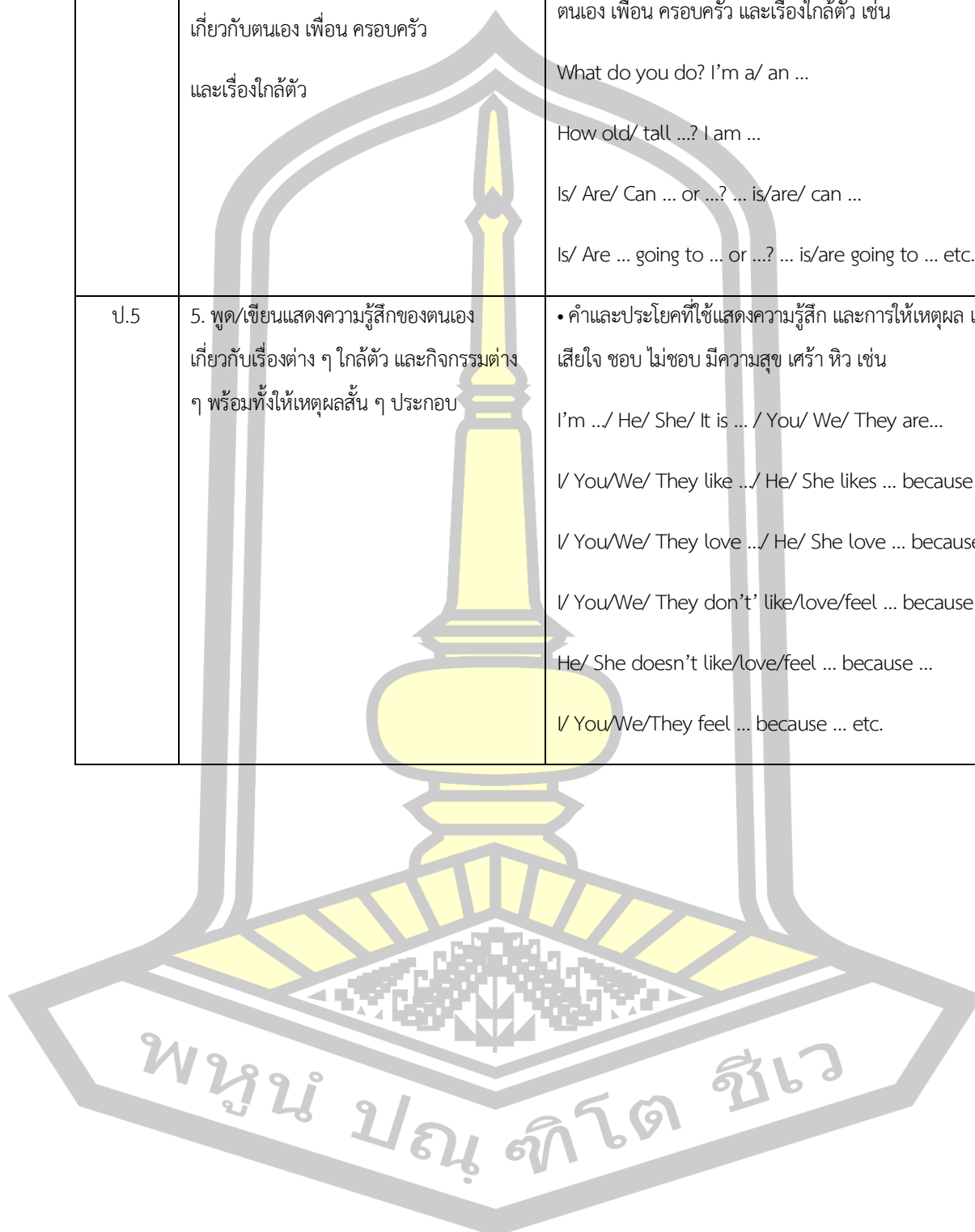
มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 2 มาตรฐาน ต 1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	• บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ - Good afternoon/ Good evening/ I am sorry. / How are you? I'm fine. / Very well. / Thank you. And you? /Hello. I am.../Hello, ...I am... - This is my sister. Her name is... Hello, .../ Nice to see you. / Nice to see you too. / Goodbye. / Bye. / See you soon/ later. / Great! / Good/Very good. / Thanks. / Thank you. / Thank you very much. / You're welcome/ It's O.K./That's O.K. etc.
	2. ใช้คำสั่ง คำขอร้องและคำขออนุญาต และให้คำแนะนำง่าย ๆ	• คำสั่ง คำขอร้อง คำอนุญาต และคำแนะนำที่มี 1-2 ขั้นตอน
	3. พูด/เขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ	• คำศัพท์ สำนวนภาษา และประโยคที่ใช้แสดงความต้องการและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น - Please .../ May ...? / I need your help. / Help me! / Can/ Could ...? / Yes, .../ No, ... etc.

ตารางที่ 2 (ต่อ)

	4. พูด/เขียน เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	• คำศัพท์ สำนวนภาษา และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น What do you do? I'm a/ an ... How old/ tall ...? I am ... Is/ Are/ Can ... or ...? ... is/are/ can ... Is/ Are ... going to ... or ...? ... is/are going to ... etc.
ป.5	5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ	• คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก และการให้เหตุผล เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ มีความสุข เศร้า หิว เช่น I'm .../ He/ She/ It is ... / You/ We/ They are... I/ You/We/ They like .../ He/ She likes ... because ... I/ You/We/ They love .../ He/ She love ... because ... I/ You/We/ They don't like/love/feel ... because ... He/ She doesn't like/love/feel ... because ... I/ You/We/They feel ... because ... etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตาราง 3 มาตรฐาน ต 1.3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	คำและประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น บอกชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง สิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-30 สี ขนาด ตำแหน่ง ของสิ่งของ
	2. เขียนภาพ แผนผัง และแผนภูมิ แสดงข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำ ที่ประโยคที่แสดงข้อมูล และความหมาย ของเรื่องต่าง ๆ ภาพ แผนผัง แผนภูมิ ตาราง
	3. พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

พหุ ประถมศึกษา

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตาราง 4 มาตรฐาน ต 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการพูดแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. ตอบคำถาม/บอกความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา	ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง บทบาทสมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษา และวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตาราง 5 มาตรฐาน ต 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ (order) ตามโครงสร้าง ประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	• ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับของไทย • การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตาราง 6 มาตรฐาน ต 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	• การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ตาราง 7 มาตรฐาน ต 4.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาในการฟัง พูด และอ่าน/เขียน ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตาราง 8 มาตรฐาน ต 4.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว	การใช้ภาษาต่างประเทศในการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัวจากสื่อต่าง ๆ

4. คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยคข้อความนิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความ

ตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

2. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

3. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. บอกความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษา กับของไทย

6. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง

เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

10. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบท

จากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้นำมามาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ พูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคลใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำง่าย ๆ พูดแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ แสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

5. โครงสร้างหลักสูตร

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนปีละ 80 ชั่วโมง

6. คำอธิบายรายวิชาพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ศึกษาคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง คำแนะนำ ที่ใช้ในห้องเรียนและในสถานศึกษา การอ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ ข้อความ บทกลอน ตามหลักการอ่านออกเสียง ศึกษาวงคำศัพท์สะสมทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรมประมาณ 550-700 คำ การใช้พจนานุกรม การระบุ /วาดภาพเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง นันทนาการ สุขภาพ สวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลม ฟ้าอากาศ ให้ตรงกับความหมายของกลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ และเครื่องหมายต่าง ๆ การหาใจความสำคัญในประโยค บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น จากการฟังและการอ่าน การพูด และเขียนบทสนทนาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ตัว ส่วนวนการตอบรับ การใช้คำสั่ง คำขอร้องคำขออนุญาต คำแนะนำที่มี 1-2 ขั้นตอน การใช้คำศัพท์ ส่วนวนภาษา ประโยคที่แสดงความต้องการ และขอความช่วยเหลือ การตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ การขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัวและเรื่องใกล้ตัว การแสดงความรู้สึก พร้อมทั้งการให้เหตุผลประกอบ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล สัตว์

สถานที่และกิจกรรมต่าง ๆ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การนำเสนอความคิดรวบยอดใน รูปแบบของภาพ แผนผัง แผนภูมิ ตาราง จากเรื่องที่ฟังและอ่าน การพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องต่าง ๆ โกลัศัณ្ញ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ในการติดต่อปฏิสัมพันธ์ตามวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา การเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม การเปรียบเทียบความเหมือนและ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคต่าง ๆ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การลำดับตาม โครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยการค้นคว้า รวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและในท้องถิ่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง โกลัศัณ្ញจากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ โดยใช้ทักษะ กระบวนการเรียนรู้ทางภาษาที่หลากหลาย เน้นการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การฝึกปฏิบัติตามสถานการณ์ต่าง ๆ กระบวนการคิดวิเคราะห์ กระบวนการศึกษาค้นคว้า และสืบค้นข้อมูล เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ สามารถอ่านออก เขียนได้ และมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับวัย และสถานการณ์ต่าง ๆ ตาม มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นผู้ใฝ่ เรียนรู้ แสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง รักความเป็นไทยสามารถปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น และดำเนินชีวิต อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ตัวชี้วัด	สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	คุณลักษณะอันพึงประสงค์
ต 1.1 ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3, ป.5/4 กษัตริย์	1. ความสามารถในการสื่อสาร	1. รักชาติ ศาสน์
ต 1.2 ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3, ป.5/4, ป.5/5	2. ความสามารถในการคิด	2. ซื่อสัตย์ สุจริต
ต 1.3 ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3	3. ความสามารถในการแก้ปัญหา	3. มีวินัย
ต 2.1 ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3	4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต	4. ใฝ่เรียนรู้
ต 2.2 ป.5/1, ป.5/2	5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี	5. อยู่อย่างพอเพียง
ต 3.1 ป.5/1		6. มุ่งมั่นในการทำงาน
ต 4.1 ป.5/1		7. รักความเป็นไทย
ต 4.2 ป.5/1, ป.5/2		8. มีจิตสาธารณะ
รวม 21 ตัวชี้วัด		

2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

1. ความหมาย

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานไว้ ดังนี้

Isrok'atun & Tiurlina (2016) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน หมายถึง เป็นแนวทางที่แข็งแกร่งและยืดหยุ่นในการพัฒนาการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์ นักเรียนจะได้เรียนรู้มากมายเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ จากนั้นจะกระตุ้นให้นักเรียนแสวงหาและคิดวิธีแก้ปัญหา และสร้างความรู้ด้วยตนเอง สถานการณ์เป็นฐาน มีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนและพัฒนาความสามารถในการวางปัญหา ความเข้าใจปัญหา และความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียน การตั้งปัญหาคือความสามารถของนักเรียนในการถามคำถามจากสถานการณ์ที่ครูนำเสนอ

สุมิตรา อังวัฒนากุล (2537) อธิบายว่าการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นการสอน โดย การจำลองสถานการณ์ขึ้นให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุดและให้ผู้เรียนเข้าไปสู่สถานการณ์นั้น ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น และให้ข้อมูลที่คล้ายกับข้อมูลจริงใน สถานการณ์นั้นในการตัดสินใจ และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ โดยการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้แสดงในลักษณะ เดียวกันกับสิ่งที่ เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

ไสว พิกขาว (2544) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นการจัดการเรียนการสอนที่พยายามให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด โดยการสร้างสถานการณ์ขึ้นในห้องเรียนแล้วให้ผู้เรียนแสดงบทบาทของตนเองตามสถานการณ์นั้น ๆ

ทิตินา แคมมณี (2562) กล่าวว่าวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่น ที่สะท้อนความเป็นจริง และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริง ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล (2562) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานอยู่ที่การออกแบบสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสภาพจริงมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการทำงาน

ร่วมกันในการแสวงหาแนวทางแก้ปัญหา ฝึกทักษะการคิด การเลือกสรรข้อมูล การแก้ปัญหา และการตัดสินใจ การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความ ยืดหยุ่นสูง ไม่มีคำตอบที่ตายตัวเพียงคำตอบเดียว แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองในการแก้ไขสถานการณ์ รวมทั้งเรียนรู้จากผลป้อนกลับเพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาตนเอง

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความหมายของสถานการณ์เป็นฐาน หมายถึง วิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงความจริงมากที่สุด ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น ให้ผู้เรียนกล้าคิดกล้าตัดสินใจ และฝึกการแก้ปัญหาซึ่งการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ไม่มีคำตอบที่ตายตัวซึ่งทำให้ผู้เรียน ได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเต็มที่ เรียนรู้จากผลป้อนกลับและนำมาปรับปรุงพัฒนาตนเองได้

2. ลักษณะของการสอนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

Leo Jones (1983) ได้สรุปไว้ดังนี้

1) สถานการณ์เป็นกิจกรรมการเรียน การสอน ในห้องเรียน ซึ่งเป็นการจำลองเหตุการณ์จากชีวิตจริง ดังนั้น ห้องเรียนจึงกลายเป็นสถานที่จำลองของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์จริง และผู้ร่วมแสดงในสถานการณ์จึงเป็นตัวแทนของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์จริงนั้นข้อมูลที่เป็นสำหรับสถานการณ์จะเป็นข้อมูลที่อยู่ในรูปของเอกสารการบันทึกและตำรา

2) การแสดงบทบาทในสถานการณ์ ผู้แสดงมิใช่เพียงแสดงบทบาทเท่านั้นแต่จะต้องมีการใช้ประสบการณ์ของตนเอง มีการตัดสินใจและการแก้ปัญหาและมีการทำงานร่วมกับผู้อื่น

3) สถานการณ์มีลักษณะเหมือนชีวิตจริงคือไม่มีคำตอบที่ถูกต้องสำหรับปัญหาที่ผู้แสดงบทบาทต้องแก้สิ่งที่เกิดขึ้นในสถานการณ์นั้น เป็นสิ่งที่ไม้อาจทำนายได้เพราะขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้แสดงแต่ละคนซึ่งไม้อาจทำนายได้

Kindley (2002) ได้อธิบายว่า ลักษณะการสอนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความแตกต่างจากการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional approach) โดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานและเรียนรู้ร่วมกันคิดแก้ปัญหาที่ไม่มีคำตอบตายตัวล่วงหน้า ผู้สอนเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้มาเป็นผู้อำนวยความสะดวก ในขณะที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม การเรียนรู้จึง

เป็นไปอย่างมีพลวัตร และเกิดการเรียนรู้เชิงลึก การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความท้าทายผู้เรียนและสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการทั้งของผู้เรียนและตลาดแรงงานในปัจจุบัน

Errington (2010) ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ได้แก่ การเลือกฉากให้เหมาะกับผู้เรียนมีตัวละครและมีพล็อตเรื่องที่ยังไม่สมบูรณ์ กำหนดจุดหักเหหรือจุดวิกฤติสูงสุดไว้ในสถานการณ์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเผชิญสถานการณ์ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะการคิดการตัดสินใจประยุกต์ความรู้ที่ได้เรียนมาเพื่อใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนจะเรียนรู้อย่างตื่นตัวเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีมในขณะที่ผู้สอนทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ให้คำแนะนำและข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานจึงไม่มีการกำหนดคำตอบไว้ล่วงหน้าคำตอบที่ผู้เรียนค้นพบจะมีความหลากหลายการเรียนรู้ เช่นนี้จึงช่วยสร้างความผูกพัน (Engagement) ให้เกิดกับผู้เรียน พร้อมทั้งช่วยเสริมสร้างทักษะเพื่อการทำงานให้ผู้เรียนมีความพร้อม เมื่อต้องการไปประกอบอาชีพจริง

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน หมายถึงสถานการณ์ที่เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน ซึ่งเป็นการจำลองเหตุการณ์จากชีวิตจริง มีโอกาสได้เผชิญสถานการณ์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนได้เกิดการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมมากที่สุด สถานการณ์ มีความคล้ายคลึงกับชีวิตจริงมากที่สุด จึงไม่มีคำตอบที่ถูกต้องตายตัว เพราะว่าสิ่งที่ผู้เรียนพบเจอเป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำนายได้อีกขนาดใด จึงเป็นกิจกรรมการฝึกการใช้ภาษาที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่หลากหลาย สร้างความผูกพันให้ผู้เรียน และช่วยเสริมให้เขามีความพร้อมที่จะสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริงได้

3. รูปแบบของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

รูปแบบของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานเกิดขึ้นจากการผสมผสานแนวคิดการจัดการเรียนรู้ 3 แนวคิดเข้าด้วยกันดังนี้

1) Hammond & Gibbons (2001) แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) มาจากแนวคิดของ Wood, Bruner และ Ross ในปี ค.ศ. 1976 ซึ่งคำว่า Scaffold หมายถึง นั่งร้านที่ช่างก่อสร้างใช้เมื่อสร้างหรือซ่อมแซม อาคาร นั่งร้านจะค่อย ๆ สร้างจากฐานขึ้นสู่ด้านบน และเมื่อก่อสร้างหรือซ่อมแซมอาคารเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะรื้อนั่งร้านออกไป การเสริมต่อการเรียนรู้จึงเปรียบเหมือนการสร้างนั่งร้านเพื่อให้ครู หรือเพื่อนที่เก่งกว่าช่วยเหลือหรือเสริมอย่างเป็นระบบให้กับผู้เรียน

ที่อ่อนกว่าเพื่อสามารถแก้ปัญหา ได้ปัญหาหนึ่งหรือทากภาระงานที่ยากให้สำเร็จทั้งนี้ การช่วยเหลือจะเกิดขึ้นชั่วคราวและจะค่อย ๆ ลดลงเมื่อผู้เรียนมีความสามารถมากขึ้น

2) Brush & Saye (2002) แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้เหมาะสมต่อการช่วยจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ อีกทั้งระดับความสามารถภาษาอังกฤษก็ไม่สูงนัก การที่ผู้สอนหรือเพื่อนช่วยเหลือด้วยการเสริมต่อการเรียนรู้จะช่วยส่งเสริมความใส่ใจ ในการเรียนและช่วยให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น การเสริมต่อการเรียนรู้สามารถทำได้ 2 แบบ คือ การเสริมต่อการเรียนรู้ที่ผนวกหรือวางแผนไว้แล้วในแผนการสอนเพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง อีกรูปแบบหนึ่งคือการเสริมต่อการเรียนรู้ตามความจำเป็นซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างการทำกิจกรรม เมื่อผู้สอนสังเกตเห็นอุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างการทำกิจกรรมจะเข้าช่วยเหลือผู้เรียนทันที ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมและเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง

3) Fisher & Frey (2014) แนวคิดการปล่อยความรับผิดชอบทีละน้อย (Gradual release of responsibility) เป็นแนวคิดที่พัฒนาขึ้นโดย Douglas Fisher และ Nancy Frey มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างให้ผู้เรียน เป็นผู้เรียนรู้อย่างอิสระ (Independent learner) โดยถ่ายโอนความรับผิดชอบในการเรียนรู้จากผู้สอนสู่ผู้เรียนอย่างค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งการจะเสริมสร้างให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างอิสระนั้นจะมีขั้นตอน สำคัญในการจัดการเรียนรู้อยู่ 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสอนอย่างมีจุดมุ่งหมาย (Focused instruction) 2) การสอนแบบชี้นำ (Guided instruction) 3) การเรียนรู้ร่วมกัน (Collaborative learning) และ 4) การเรียนรู้อย่างอิสระ (Independent learning) จะเห็นได้ว่าขั้นตอนทั้ง 4 ขั้นตอนนี้จะค่อย ๆ ถ่ายโอนความรับผิดชอบในการเรียนรู้จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมและมีความมั่นใจในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง ในการจัดการเรียนรู้โดยผู้เรียนเป็นศูนย์กลางผู้สอนจำนวนมากมักปล่อยให้ผู้เรียนเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองในทันทีทันใด ซึ่งปรากฏว่าการจัดการเรียนรู้หลายครั้งเกิดความล้มเหลว ผู้สอนไม่เห็นว่าการเรียนรู้สิ่งใหม่ ในขณะเดียวกันผู้เรียนก็เข้าใจว่าผู้สอนไม่ยอมสอน ปล่อยความรับผิดชอบทุกอย่างไว้กับผู้เรียนฝ่ายเดียว แนวคิดการปล่อยความรับผิดชอบทีละน้อยจึงเป็นแนวคิดที่ช่วยในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Frey & Fisher, 2014) จุดเด่นของแนวคิดนี้คือการสร้างศักยภาพและความมั่นใจให้กับผู้เรียน การถ่ายโอนศูนย์กลางการเรียนรู้จากผู้สอนสู่ผู้เรียนเป็นไปอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ผู้สอนไม่ปล่อยความรับผิดชอบในการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเร็ว

เกินไปจนอาจเกิดความล้มเหลวในการเรียนรู้ กระบวนการถ่ายโอนความรับผิดชอบตาม แนวคิดนี้สามารถหมุนเวียนหรือทำซ้ำได้จนกว่าจะแน่ใจว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สิ่งนั้นแล้ว

สรุปได้ว่า จากแนวคิดที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานดังกล่าวสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีองค์ประกอบสำคัญ คือ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ การสร้างฉากสถานการณ์ ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ บทบาทผู้สอน บทบาทผู้เรียน และผลลัพธ์การเรียนรู้

4. ประเภทของสถานการณ์เป็นฐาน

Errington (2010) ได้แบ่งประเภทของสถานการณ์เป็นฐานเป็น 4 ประเภท ดังต่อไปนี้ คือ

1) สถานการณ์ที่ใช้ทักษะเป็นฐาน

เป็นฉากสถานการณ์แบบง่ายที่สุดที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะพื้นฐานความสามารถที่ตนคิดและความเข้าใจเบื้องต้นที่ได้เรียนรู้มาในการจัดการกับสถานการณ์หนึ่ง จะใช้ได้กับชุดความรู้ที่มีความแน่นอนตายตัว มีจุดประสงค์เพื่อนำให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียน ได้ฝึกทักษะการสื่อสาร ทักษะการนำเสนอ และการใช้สารสนเทศ

2) สถานการณ์ที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน

เป็นฉากสถานการณ์แบบปลายเปิดที่ช่วยให้ผู้เรียนบูรณาการความรู้ทางทฤษฎีเข้ากับการปฏิบัติจริง เน้นการวิเคราะห์ว่าผู้เรียนมีความรู้เรื่องใดมาแล้วและต้องการแสวงหาความรู้ใดเพิ่มเติมเพื่อสร้างเป็นความรู้ใหม่และนำความรู้ไปตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมกระบวนการเรียนรู้ต้องใช้ การเรียนรู้เชิงลึกผู้เรียนจะไม่ได้พบกับคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวแต่ต้องอาศัยทักษะการคิดวิเคราะห์การรวบรวมและคัดข้อมูล การพิจารณาวิธีแก้ปัญหาแบบต่าง ๆ และการตัดสินใจ ฉากสถานการณ์ที่ใช้ปัญหาเป็นฐานทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ว่าในความเป็นจริงเราต้องเผชิญกับปัญหาที่คลุมเครือไม่แน่นอนและเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเนื่องจากการทำงานเป็นทีมแล้วผู้เรียนยังได้พัฒนาทักษะการตัดสินใจ การใส่ใจรายละเอียดฝึกฝนการใช้ทักษะคิดขั้นสูงการคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การรับรู้ และประเมินข้อมูลที่มีความซับซ้อน

3) สถานการณ์ที่ใช้ประเด็นเป็นฐาน

เป็นฉากสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องค้นคว้าเกี่ยวกับหัวข้อ หรือประเด็นที่ส่งผลต่อการทำงานของตน รู้จักบูรณาการทักษะหลายอย่างเพื่อให้สอดคล้องกับประเด็นที่พบผู้เรียนจะได้เรียนรู้การมองประเด็นนั้น ๆ จากมุมมองของบทบาทที่แตกต่างกันผู้เรียนฝึกทักษะการคิดขั้นสูง เพื่อรวบรวมข้อมูล คัดเลือกข้อมูลและตัดสินใจบนพื้นฐานของข้อมูลที่มีอยู่ซึ่งผู้สอนต้องเสริมศักยภาพให้ผู้เรียนด้วยการผลักดันให้ผู้เรียนรู้จักยืนหยัดกับมุมมองของตนที่มีต่อประเด็นนั้น ๆ พร้อมแสดงความคิดเห็นและหลักฐาน ที่มีความชัดเจนมาประกอบในขณะเดียวกันกับ จะเกิดการเรียนรู้ที่จะเข้าใจมุมมองของผู้อื่นที่มีบทบาทต่างจากตนเองซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่ผู้เรียนควรมีเพื่อการทำงานแบบมืออาชีพ

4) สถานการณ์ที่ใช้การคาดการณ์เป็นฐาน

เป็นสถานการณ์ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนคำนึงถึงปัจจัยทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และยังบูรณาการสถานการณ์ที่ใช้ทักษะเป็นฐาน สถานการณ์ที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน และ สถานการณ์ที่ใช้ประเด็นเป็นฐานเข้าไว้ด้วยกัน ฉากสถานการณ์ที่ใช้การคาดการณ์เป็นฐานส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการสร้างสมมติฐานรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนความคิดของตนทดสอบสมมติฐานและนำเสนอความคิดของตนเพื่อให้บุคคลอื่นประเมินผลการเรียนรู้เช่นนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ สร้างความสามารถในการทำงานร่วมกันเป็นทีมเห็นปัญหาจากหลายมุมมองจนสามารถสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ขึ้นได้

Mery & Blakiston (2010) ได้แบ่งประเภทของสถานการณ์เป็นฐานเป็น 2 ประเภทดังต่อไปนี้ คือ

การสร้างสถานการณ์ (Scenario creation) เป็นการวางแผนเลือกสถานการณ์เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ สถานการณ์ที่ดีต้องมีความเหมือนจริง จูงใจให้ผู้เรียน อยากรับรู้ประสบการณ์นั้นและพยายามแสวงหาวิธีการแก้ปัญหาสถานการณ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษควรเป็นสถานการณ์เตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนเมื่อต้องเข้าสู่การทำงานจริง เช่น การสมัครงาน การติดต่อลูกค้า การแก้ไขข้อร้องเรียน การนำเสนอผลงาน เป็นต้น แต่สถานการณ์ นั้นต้องมีจุดหักเห (Trigger point) เพื่อให้ผู้เรียนใช้ทักษะภาษาอังกฤษและทักษะอื่น ๆ เพื่อแก้ปัญหาประเภทของสถานการณ์ที่สามารถนำมาใช้กับวิชาภาษาอังกฤษได้ คือ สถานการณ์ที่ใช้ทักษะเป็นฐาน และสถานการณ์ที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน

1) สถานการณ์ที่ใช้ทักษะเป็นฐาน (Skills-based scenario) คือ สถานการณ์ที่กำหนดให้ ผู้เรียนใช้ทักษะพื้นฐานและความเข้าใจเบื้องต้นเรื่องกฎเกณฑ์ในการแก้ไขสถานการณ์ชุดความรู้ที่ได้รับจากสถานการณ์ประเภทนี้เป็นความรู้แบบตายตัว สามารถระบุพฤติกรรมที่ต้องการได้ชัดเจน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำได้ง่าย

2) สถานการณ์ที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based scenario) คือ สถานการณ์แบบปลายเปิดที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนบูรณาการความรู้ทางทฤษฎีกับการปฏิบัติจริง เน้นการคิดวิเคราะห์ว่าผู้เรียนมีความรู้เรื่องใดมาแล้วและต้องแสวงหาความรู้ใดเพิ่มเติมเพื่อสร้างเป็นความรู้ใหม่ และนำความรู้นั้นไปตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมคำตอบที่ได้จากฉากสถานการณ์ที่ใช้ปัญหาเป็นฐานไม่ตายตัวและมีความหลากหลาย

สรุปได้ว่าประเภทของสถานการณ์เป็นฐาน ที่ใช้สถานการณ์ที่ใช้ทักษะเป็นฐาน และสถานการณ์ที่ใช้ปัญหาเป็นฐานจะมีความซับซ้อนน้อยกว่า สถานการณ์ที่ใช้ประเด็นเป็นฐานและสถานการณ์ที่ใช้การคาดคะเนเป็นฐาน ผู้สอนสามารถเลือกใช้เพียงสถานการณ์ประเภทเดียวหรือผสมผสานได้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการสอนหรือลักษณะของผู้เรียน ผู้วิจัยเลือกสถานการณ์ที่นำมาใช้กับวิชาภาษาอังกฤษในครั้งนี้ คือ สถานการณ์ที่ใช้ทักษะเป็นฐาน

5. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

Lave & Wenger (1991) ได้อธิบายขั้นตอนของการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

1) สร้างความรู้ความเข้าใจ ก่อนจัดการเรียนการสอนด้วยการใช้สถานการณ์เป็นฐานนั้นผู้สอนต้องเข้าใจแนวคิดของการเรียนการสอนแบบนี้อย่างแจ่มชัดและคำนึงถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวังจึงจะสามารถเลือกหัวข้อหรือประเด็น ที่จะนำไปสู่ผลการเรียนรู้นั้นทั้งนี้หัวข้อที่เลือกควรเป็นประเด็นที่มีความสำคัญ เล่นเน้นให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียน

2) ออกแบบฉากสถานการณ์ ในการออกแบบสถานการณ์ผู้สอนต้องคำนึงถึงความจริงและแทรกจุดวิกฤติสูงสุดไว้เพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียน กำหนดบทบาท ให้ผู้เรียนและกำหนดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบหรือวิธีแก้ปัญหาตามบทบาทที่ได้รับ

3) จัดสรรทรัพยากรการเรียนรู้ ทรัพยากรการเรียนรู้ที่จะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์แบ่งได้เป็น 3 ชนิดใหญ่ ๆ ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์และเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ

เครื่องมือและเทคโนโลยีที่ใช้ในการเรียนรู้เป็นอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ใช้ประกอบการทำกิจกรรม เช่น กระดาษ ดินสอ ปากกาคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ และบุคลากรสนับสนุนการเรียนรู้ได้แก่บุคคลใด ๆ ที่ผู้เรียนสามารถขอคำแนะนำความช่วยเหลือและขอข้อมูลป้อนกลับได้เมื่อมีความจำเป็น

4) จัดการเรียนรู้การสอน ในการจัดกิจกรรมผู้สอนต้องคำนึงถึงการสร้างทักษะเพื่อการทำงานและการส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงผลงานโดยผู้สอนต้องประเมินตามสภาพจริงไม่ใช้การประเมินจากการทดสอบเพียงอย่างเดียว ในระหว่างจัดการเรียนการสอนผู้สอนสามารถเลือกบทบาทในการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานได้สามลักษณะคือ ผู้มีส่วนร่วมหมายถึงผู้สอนเป็นส่วนหนึ่ง มีบทบาทเป็นของตนเองและแสดงตามบทบาทที่ได้รับ สองคือผู้สังเกตการณ์ที่เล็งหมายถึงการที่ผู้สอนอยู่ภายนอกของสถานการณ์ทำหน้าที่เพียงสังเกตการณ์และให้คำแนะนำ และลักษณะที่สามผู้สอนเป็นผู้มีส่วนร่วม ผู้สังเกตการณ์เป็นการแสดงตามบทบาทเพียงเล็กน้อยและในขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่สังเกตการณ์ด้วย

Errington (2010) แนวคิดนี้มีพื้นฐานจากทฤษฎีการเรียนรู้ตามบริบทที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการตัดสินใจและความผิดพลาดจากการตัดสินใจในสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้น โดยครูมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นรับประสบการณ์ ขั้นแสดงบทบาทสมมติ ขั้นเผชิญภาวะวิกฤตและขั้นสะท้อนผล

Isrokatun และคณะ (2019) ได้อธิบายว่าการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานนี้ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ ได้แก่ 1) การสร้างสถานการณ์ 2) การวางตัวปัญหา 3) การแก้ปัญหา 4) การนำแนวคิดไปใช้

ขั้นที่ 1 การสร้างสถานการณ์เป็นข้อกำหนดในการดำเนินการ ครูสร้างสถานการณ์ที่นำนักเรียนไปสู่กระบวนการสังเกตและสำรวจอย่างอิสระ จากนั้น นักเรียนสามารถสร้างคำถามจากสถานการณ์นั้น

ขั้นที่ 2 การวางปัญหาถือเป็นขั้นตอนหลักของสถานการณ์เป็นฐาน นี้ให้นักเรียนสร้างคำถามจากสถานการณ์ที่ครูนำเสนอ ปัญหาจะถูกจัดประเภทเป็นปัญหาที่ง่าย ซับซ้อน และซับซ้อน ปัญหาง่าย ๆ มีแนวโน้มที่จะสามารถแก้ไขได้โดยง่าย และยังมีองค์ประกอบบางอย่างที่มีการเชื่อมโยงค่อนข้างน้อย ปัญหาที่ซับซ้อนคล้ายกับปัญหาง่าย ๆ แต่มีข้อเปรียบเทียบของแต่ละองค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน นอกจากนี้ในปัญหาอย่างง่ายสามารถแก้ปัญหาได้โดยใช้วิธีการหรือวิธีการ

มาตรฐานเท่านั้น แต่ในปัญหาที่ซับซ้อนจะต้องแก้ปัญหาด้วยวิธีที่ซับซ้อนกว่านั้น เนื่องจากปัญหาที่ซับซ้อนมีองค์ประกอบหลายอย่างที่ต้องอาศัยหลายขั้นตอน แม้ว่าจะมีความแตกต่างระหว่างปัญหาอย่างง่ายกับปัญหาที่ซับซ้อน แต่ทั้ง 2 อย่างสามารถแก้ไขได้ด้วยวิธีการหรือวิธีการที่เกิดจากกระบวนการคิดของงานประจำ การแก้ปัญหา ในขณะเดียวกัน ปัญหาที่ซับซ้อนจะนำเสนอปัญหาในระดับที่ยากขึ้น ซึ่งในกระบวนการแก้ปัญหา นั้น ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยกระบวนการแก้ปัญหาที่ทำเป็นประจำ ปัญหาที่ซับซ้อนมีลักษณะการแก้ปัญหาที่ไม่รู้จักและไม่ชัดเจน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีความรู้/ความสามารถพื้นฐานที่สามารถสนับสนุนและวิธีการที่สร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาได้

ขั้นที่ 3 คือการแก้ปัญหาซึ่งถือเป็นเป้าหมายของสถานการณ์เป็นฐานในขั้นนี้ นักเรียนแก้ปัญหาจากคำถามที่นักเรียนถามในขั้นที่แล้ว

ขั้นที่ 4 ขั้นสุดท้ายคือการใช้แนวคิดซึ่งเป็นการประยุกต์ใช้กระบวนการเรียนรู้กับสถานการณ์ใหม่ ในขั้นสุดท้ายนี้ นักเรียนควรนำผลลัพธ์ของกระบวนการสถานการณ์เป็นฐานไปใช้ในรูปแบบของความรู้หรือความเข้าใจในสถานการณ์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ในกระบวนการนี้แบบจำลองสถานการณ์เป็นฐานนอกจากนี้ แบบจำลองนี้ยังสามารถทำให้นักเรียนมีตัวละครที่สามารถเผชิญกับสถานการณ์ที่แตกต่างหรือแปลกใหม่ได้หลากหลาย กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ แรงจูงใจในการเรียนรู้เกิดขึ้นกับนักเรียน

Starfish Labz (2022) การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

- 1) กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ แง่วัดดูประสงค์ของการเรียนรู้และตรวจสอบความรู้เดิมของผู้เรียน และเมื่อเรียนจบแล้ว ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการเรียนในครั้งนี้
- 2) จัดกลุ่มผู้เรียน ในการจัดกลุ่มครูผู้สอนต้องคละความสามารถของผู้เรียน ผู้เรียนทุกคนต้องมีบทบาทและแสดงความคิดเห็น ช่วยกันแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ได้
- 3) ออกแบบฉากสถานการณ์ ผู้สอนต้องคำนึงถึงความสมจริง แทรกจุดวิกฤตที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน ทั้งนี้ส่งผลให้มีการมีส่วนร่วมเพิ่มมากขึ้น
- 4) เรียนรู้ด้วยตนเอง เมื่อผู้สอนมีความมั่นใจแล้วว่าผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาอย่างเพียงพอ ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก สังเกตการณ์และให้คำแนะนำ ช่วยเหลือด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การตั้งคำถาม เป็นต้น

ทิตนา แคมมณี (2562) ได้กล่าวถึงเทคนิคและข้อเสนอแนะในการจัดการ เรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

1. การเตรียมการ เป็นขั้นที่ผู้สอนเตรียมสถานการณ์จำลองที่จะใช้สอน โดยอาจสร้าง ขึ้นเอง เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์โดยตรง หรือผู้สอนอาจเลือกสถานการณ์จำลองที่มีผู้สร้างไว้ แล้ว โดยสามารถศึกษาได้จากรายการและคำอธิบายซึ่งจะบอกวัตถุประสงค์และลักษณะของ สถานการณ์ จำลองไว้ สถานการณ์จำลองโดยทั่วไปมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ เป็นสถานการณ์จำลองแท้ กับ สถานการณ์จำลองแบบเกม หรือที่เรียกว่า เกมจำลองสถานการณ์ สถานการณ์จำลองแท้ จะเป็น สถานการณ์การเล่นที่ให้ผู้เรียนได้เล่น เพื่อเรียนรู้ความจริง ในขณะที่เกมธรรมชาติทั่ว ๆ ไป อาจจะ ไม่ได้ สะท้อนความเป็นจริงอะไรเกมจำลองสถานการณ์นี้มีอยู่ 2 ประเภทคือ เป็นเกมจำลอง สถานการณ์ แบบไม่มีการแข่งขัน และเกมจำลองสถานการณ์แบบมีการแข่งขัน เมื่อมีสถานการณ์ จำลองแล้ว ผู้สอนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจในสถานการณ์จำลองนั้น และควรลงเล่นด้วยตนเอง เพื่อจะได้ ทราบถึงอุปสรรคข้อขัดข้องต่าง ๆ ในการเล่น จะได้จัดเตรียมการป้องกันหรือแก้ไขไว้ให้ พร้อม เพื่อช่วยให้การเล่นเป็นไปอย่างสะดวกและราบรื่น ต่อจากนั้นจึงจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ในการ เล่นไว้ให้พร้อม รวมทั้งการจัดสถานที่เล่นให้เอื้ออำนวยต่อการเล่น

2. การนำเสนอสถานการณ์จำลอง เป็นขั้นที่มีการนำเสนอสถานการณ์ บทบาท และ กติกา ควรมีการนำเสนออย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ไม่สับสน และควรจัดข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อมใน การนำเสนอ ผู้สอนควรเริ่มด้วยการบอกเหตุผลและวัตถุประสงค์กว้าง ๆ แก่ผู้เรียนว่า การ เล่นใน สถานการณ์จำลองนี้จะให้อะไรและเหตุใดจึงมาเล่นกัน ต่อไปจึงให้ภาพรวมของสถานการณ์ จำลอง ทั้งหมด แล้วจึงให้รายละเอียดที่จำเป็น เช่น กติกา บทบาท เมื่อทุกคนเข้าใจพอสมควรแล้วจึงให้เล่น ได้

3. การเลือกบทบาท เป็นขั้นที่เมื่อผู้เรียนเข้าใจภาพรวม และกติกาแล้ว ผู้เรียนทุกคน ควร ได้รับบทบาทในการเล่น ซึ่งผู้เรียนอาจเป็นผู้เลือกเอง หรือในบางกรณี ครูอาจกำหนดบทบาทให้ ผู้เรียนบางคนรับบทบาทบางบทบาทซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการหรือ ความจำเป็นของผู้เรียนคนนั้น

4. การเล่นในสถานการณ์จำลอง เป็นขั้นที่ผู้เรียนกำลังเล่นในสถานการณ์จำลองนั้น ผู้สอน ควรติดตามอย่างใกล้ชิด เพื่อสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียน และจดบันทึกข้อมูลที่จะเป็น ประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ นอกจากนั้นต้องคอยดูแลให้การเล่นดำเนินไปอย่างไม่ติดขัด ให้ คำปรึกษาตามความจำเป็น รวมทั้งช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น

5. การอภิปราย เป็นขั้นที่มุ่งประเด็นไปที่การเรียนรู้ความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริง สถานการณ์เป็นอย่างไร และอะไรเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งผู้เรียนมักได้เรียนรู้ จาก การเล่นของตนในสถานการณ์นั้น จึงทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เมื่อได้เรียนรู้ความเป็นจริง แล้ว การอภิปรายอาจขยายต่อไปว่า เราควรจะให้สถานการณ์นั้นคงอยู่ หรือเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างไร และ จะทำอย่างไรจึงจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้

ชุดหนึ่ง นฤพนธ์จิรกุล (2562) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมี 3 ขั้นตอนสำคัญ ได้แก่

1. ขั้นเตรียม เป็นขั้นเตรียมความพร้อมผู้เรียนจะได้ทราบถึงเป้าหมายประสงค์ของ กิจกรรม ลักษณะของสถานการณ์ และประโยคที่จะใช้สื่อสารสถานการณ์นั้นการช่วยกันเตรียมบท และที่สำคัญการฝึกออกเสียงคำศัพท์ หรือประโยคเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้อง
2. ขั้นการปฏิบัติ ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่ได้รับมอบหมายในขั้นตอนนี้ ผู้สอนจะ สังเกตพฤติกรรมในการออกเสียงของผู้เรียน
3. ขั้นสรุปเป็นการอภิปรายเพื่อประเมินและปรับปรุงการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร ของผู้เรียนในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเน้นประเด็นการแก้ไขการออกเสียงของผู้เรียนให้มีความถูกต้อง มากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า จากแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านจะเห็นได้ว่าขั้นตอนในการสอน โดยใช้สถานการณ์นั้นครูผู้สอนต้องเตรียมการสอนเป็นอย่างดีต้องมีการ วางแผนกิจกรรมและเลือก สถานการณ์ที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละระดับชั้น ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ที่ได้สังเคราะห์จากขั้นตอนของ ทิศนา ขัมมณี (2562) 5 ขั้นตอนการ สอน คือ 1) การเตรียมการ 2) การนำเสนอสถานการณ์ 3) การเลือกบทบาท 4) การเล่นใน สถานการณ์ และ5) การอภิปราย ไปใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เหตุการณ์ ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสนี้จะสามารถฝึกฝนภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ โดย มุ่งหวังให้ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ อีกทั้งยังมีพัฒนาการทางสังคมที่ได้จากการแสดง หลากหลายบทบาท และมีส่วนร่วมในการทำงานในกลุ่มด้วย

6. ประโยชน์ของการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

นลินี (2562) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ดังต่อไปนี้

1. สร้างการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด เป็นสะพานปิดช่องว่างระหว่างความรู้ทางทฤษฎีกับการปฏิบัติเนื่องจากการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานไม่ใช้การถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนหรือเรียนจากทฤษฎีแต่เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นคว้าข้อมูลมากกว่าการรับรู้จากครูผู้สอน เนื้อหาสาระที่ได้จะผนวกอยู่ในขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนและการทำกิจกรรมซึ่งช่วงสร้างทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เหมือนกับในชีวิตจริงที่มีแนวทางแก้ปัญหาได้หลายแนวทางไม่มีสูตรสำเร็จตายตัว

2. พัฒนาทักษะทางสังคม ในระหว่างการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นทางนั้นผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงบทบาทที่แตกต่างกันออกไป ในการสวมบทบาทที่แตกต่างหลากหลายทำให้ผู้เรียนมองเห็นภาพการทำงานในอนาคตหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ต้องพบปะกับบุคคลหลากหลายประเภท ผู้เรียนจะได้สื่อสารระหว่างบุคคลและยืดหยุ่นการปรับตัวรู้จักการรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่าง

สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล (2562) เพื่อให้มั่นใจว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานประสบผลสำเร็จ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนทุกคนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้โดยจด บันทึก คำศัพท์ วลี หรือรูปประโยค ใหม่ที่ได้เรียนรู้ในแต่ละครั้งเขียนแผนภูมิโน้ตสโนว์เพื่อสะท้อน ความคิดรวบยอดและแสดงความเชื่อมโยงของสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ ผู้เรียนสามารถบันทึกสิ่งที่ชอบและไม่ชอบจากการทำกิจกรรมเพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้สอนทราบว่ายังมีส่วนใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข นอกจากนี้ ผู้สอนยังสามารถประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ได้หลากหลายวิธี เช่น หากต้องการประเมินเพื่อพัฒนา (Formative assessment) ให้ใช้การสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ประเมินการนำเสนองาน หรือประเมินชิ้นงาน เพื่อตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียนและสามารถให้ข้อมูลป้อนกลับที่เป็นประโยชน์เพื่อให้ผู้เรียนนำกลับไปพัฒนาตนเองสำหรับการประเมิน เพื่อตัดสิน (Summative assessment) ผู้สอนสามารถใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ (Achievement test) ที่ไม่ใช่แบบปรนัยเลือกตอบ แต่ควรกำหนดเป็นแบบจำลองสถานการณ์ ซึ่งสามารถประเมินความสามารถด้านภาษาอังกฤษได้อย่างแท้จริง

ตัวอย่างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

☐ You and your partner have five minutes to prepare the conversation.

☐ You are asked to role-play the conversation about three minutes. Setting:

At Jaymart Shop

Participants: Student A is a customer.

Student B is a salesperson.

Situation:

Student A is interested in buying a new smartphone. He/She asks for information from Student B and negotiates for a 15 % discount and a two-year warranty. However, Student B is able to provide only a 5% discount and a one-year warranty. They start haggling and come to a conclusion.

Starfish Labz (2022) ได้กล่าวถึง ตัวอย่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 สร้างบทสนทนา เพื่อสร้างความสนใจให้ผู้เรียน

เช่น ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับการบอกทิศทาง แล้วให้นักเรียนจำลองเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ มาถามทางหรือถามให้แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเกี่ยวกับนักเรียน

ตัวอย่างที่ 2 การฝึกซ้อมที่เกี่ยวกับสถานการณ์จริง

แต่ละโรงเรียนมีการฝึกซ้อมเกี่ยวกับเหตุการณ์จริง ๆ เช่น การจำลองเรื่องความปลอดภัยต่าง ๆ สถานการณ์แผ่นดินไหวที่โรงเรียน/ไฟไหม้ที่โรงเรียน/การสัมภาษณ์งาน/การเจอลูกค้า /การเจอคนไข้ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 3 ใช้สถานการณ์จริงช่วยกระตุ้นความร่วมมือของผู้เรียน

เช่น ครูตั้งคำถาม : ถ้านักเรียนเจอคนแปลกหน้าที่ประตูโรงเรียนแล้วเข้ามาถามทาง และชวนนักเรียนไปด้วย นักเรียนจะอย่างไร

ตัวอย่างที่ 4 ระบุทักษะที่ต้องการจะพัฒนานักเรียน แล้วสร้างสถานการณ์เพื่อให้เกิดทักษะนั้น เช่น ครูอยากให้นักเรียนมีทักษะด้านการสื่อสาร ครูจึงให้นักเรียนสวมบทบาทเป็นนักข่าว แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเป็นสำนักข่าวแต่ละสำนัก ที่จะต้องนำเสนอข่าว/เนื้อหาอย่างน่าสนใจ

ตัวอย่างที่ 5 ใช้สถานการณ์เป็นฐานเพื่อให้ความรู้เฉพาะทางได้

เช่น ครูจำลองห้องเรียนเป็นโรงแรม แล้วให้นักเรียนแสดงเป็นพนักงานของโรงแรม และแสดงเป็นลูกค้า เพื่อฝึกคำศัพท์หรือเทคนิคเกี่ยวกับการโรงแรม ก็จะทำให้นักเรียนได้คำศัพท์ที่ใช้ได้เหมาะสมกับผู้คนและสถานที่นั้น ๆ ครูจำลองห้องเรียนเป็นโรงพยาบาล แล้วให้นักเรียนแสดงเป็นคุณหมอ พยาบาล และคนไข้ เพื่อฝึกคำศัพท์ด้านการแพทย์ ก็จะทำให้นักเรียนรู้คำศัพท์ด้านการแพทย์เช่นเดียวกัน

ทิสนา แคมมณี (2562) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เป็นการสอนที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ฝึกทักษะและกระบวนการต่าง ๆ มากมาย เช่น การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหา เป็นต้น

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์เป็นฐานในการเรียนรู้คือผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงบทบาทแตกต่างกันออกไปทำให้ผู้เรียนได้สื่อสาร รู้จักการปรับตัว การยืดหยุ่น อีกทั้งยังได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ซึ่งช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจมีความสุขที่ได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และได้ฝึกซ้อมเกี่ยวกับสถานการณ์จริง ที่สามารถนำคำศัพท์และประโยคไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

3. การหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้

ศิริชัย กาญจนวาสี (2552) ส่วนประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถในการใช้ทรัพยากรและกระบวนการปฏิบัติงานในการสร้างผลผลิตซึ่งมีลักษณะที่สำคัญ คือ การประหยัดหรือการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ก่อให้เกิดผลสูงสุดและความสามารถในการลดค่าใช้จ่ายในการผลิต

พิสิษฐ์ ทองงาม (2555) การทดสอบประสิทธิภาพคือการทดสอบประสิทธิภาพ

(Developmental Testing) เป็นกระบวนการทดสอบคุณภาพของสื่อประสมต้นแบบ (Prototype) ทั้งที่เป็นสื่อเดียวที่ใช้อย่างเอกเทศและสื่อประสมที่ใช้ร่วมกันในรูปของชุดการสอนในส่วนที่เกี่ยวกับคุณภาพเชิงเทคนิค และคุณภาพในการทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นตามขั้นตอนและเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง สภาวะหรือคุณภาพของสมรรถนะ ในการดำเนินงานเพื่อให้งานมีความสำเร็จโดยใช้เวลาความพยายาม และค่าใช้จ่ายที่คุ้มค่าที่สุดตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ คำว่าประสิทธิภาพ มักสับสนกับคำว่า ประสิทธิภาพ (Effectiveness) ซึ่งเป็นคำที่คลุมเครือ ไม่เน้นปริมาณ และมุ่งให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเน้นการทำให้สิ่งที่ถูกที่ควร ดังนั้นสองคำนี้จึงมักใช้คู่กัน คือ ประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สรุปได้ว่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการในการทดสอบคุณภาพของสื่อ ทั้งที่เป็นสื่อเดียวและสื่อประสม เพื่อเป็นการวัดคุณภาพ ในการทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังเป็นการประหยัดและใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า

2. ขั้นตอนหลักและเกณฑ์ในการทดสอบประสิทธิภาพ

พิสิษฐ์ ทองงาม (2555) ขั้นตอนหลักในการทดสอบประสิทธิภาพการทดสอบประสิทธิภาพมีขั้นตอนหลัก 2 ขั้น ได้แก่ การทดลองใช้เบื้องต้น และทดลองใช้จริง

1) การทดลองใช้เบื้องต้น (Try Out) เป็นการนำสื่อที่ผลิตขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของผู้เรียนที่คละกันระหว่างผู้เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน

2) การทดลองใช้จริง (Trial Run) เป็นการนำสื่อที่ได้ปรับปรุงถึงเกณฑ์แล้ว ไป

ทดลองใช้จริงในสถานการณ์จริง คือในห้องเรียนจริง และผู้เรียนจริงในช่วงเวลา 1 ภาคการศึกษา หรือ 1 ปีการศึกษา เพื่อให้แน่ใจว่า สื่อที่ผลิตขึ้นจะยังคงมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดใน สถานการณ์จริงที่อาจมีตัวแปรที่ควบคุมได้ยากข้อมูลที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพในชั้นทดลอง ใช้จริง จะช่วยให้ผู้ผลิตสามารถปรับปรุงสื่อให้ดีขึ้นก่อนที่จะผลิตเป็นจำนวนมาก

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ขั้นตอนการแสดงผลการหาประสิทธิภาพนวัตกรรม จำเป็นต้องแสดงให้เห็นค่าทดสอบประสิทธิภาพ 3 ขั้นตอน คือ

1) การทดสอบการใช้กับผู้เรียนแบบ เดี่ยว (1:1) ทดลองกับนักเรียน 1-3 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพ ให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนประเมินการเรียนรู้จากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่ มอบให้และทดสอบหลังเรียนนำ คะแนน มาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุง เนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลัง เรียนให้ได้ค่า E1/E2 ที่คำนวณได้จะมีค่า ประมาณ 60/60

2) การทดสอบการใช้กับผู้เรียนแบบ กลุ่มเล็ก (1:10) ทดสอบกับผู้เรียน 6-10 คน (ละผู้เรียน ที่เก่งกับอ่อน) โดยมีกิจกรรมและขั้นตอนการทดสอบ ประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับการ ทดสอบผู้เรียนแบบเดี่ยว คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงในคราวนี้คะแนน ของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น อีกเกือบเท่าเกณฑ์โดยเฉลี่ย จะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10 % นั่นคือ E1/E2 ที่ได้จะมีค่า ประมาณ 70/70

3) การทดสอบการใช้ ผู้เรียนในสภาพจริงหรือการทดลองภาคสนาม (1:100) ทด รongกับผู้เรียนทั้งชั้นโดยมีกิจกรรมการทดสอบประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับการทดสอบผู้เรียนแบบกลุ่ม เล็ก คำนวณประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากไม่ถึง เกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้นแล้วนำไป ทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำกับนักเรียน ต่างกลุ่มจนกว่าจะได้ค่าประสิทธิภาพขั้นต่ำหาก ค่า ประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5% ก็ให้ยอมรับ ว่า นวัตกรรมนั้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้ง ไว้และหาก ค่าที่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์มากกว่า 2.5 ให้ปรับปรุงและทดสอบ ประสิทธิภาพซ้ำจนกว่าจะถึง เกณฑ์

สรุปได้ว่า ขั้นตอนและหลักเกณฑ์ในการทดสอบประสิทธิภาพ มีหลายขั้นตอน และมีการ ทดสอบกับกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มเดี่ยว มีการทดสอบการใช้ผู้เรียนไหน

สภาพจริง ทำการคำนวณประสิทธิภาพและปรับปรุงผลลัพธ์ให้ใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อให้แบบทดสอบมีประสิทธิภาพและนำไปใช้จริง

3. วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพ

พิสิษฐ์ ทองงาม (2555) เกณฑ์การทดสอบประสิทธิภาพสื่อ ครอบคลุม 3 ขอบข่าย คือ

1) เกณฑ์ด้านความก้าวหน้าทางการเรียน เป็นการทดสอบว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น ได้จากการนำผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยต้องทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .01 หรือ .05 แล้วแต่จะกำหนด

2) เกณฑ์ประสิทธิภาพของกระบวนการและผลลัพธ์ เป็นการทดสอบว่า สื่อมีสมมูลของประสิทธิภาพในด้านกระบวนการ (Efficiency of Process-E1) คือ ประเมินการทำงาน กิจกรรมการทำงาน แบบฝึกปฏิบัติระหว่างการเรียนรู้ และประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (Efficiency of Product-E2) คือเมื่อการเรียนรู้ผ่านพ้นไปแล้ว โดยตั้งเกณฑ์กระบวนการ/ผลลัพธ์ หรือ E1/E2 ที่คาดหวังให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือทำได้ตามที่ผู้สอนพอใจ เกณฑ์ที่นิยมตั้งไว้สำหรับด้านความรู้ (พุทธิพิสัย) คือ $E1/E2 = 90/90$ $85/85$ หรือ $80/80$ ขึ้นอยู่กับระดับพุทธิพิสัยหากเน้นระดับความจำและความเข้าใจก็อาจตั้ง $90/90$ หากเน้นการนำไปใช้และการวิเคราะห์ก็อาจตั้ง $85/85$ หรือหากเน้นการวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินก็อาจตั้ง $80/80$ เป็นต้น ส่วนเกณฑ์ที่ตั้งไว้สำหรับด้านจิตพิสัยและทักษะพิสัย อาจตั้งไว้ดังนี้ $85/85$ เมื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือความชำนาญที่ไม่ต้องใช้เวลามากนัก $80/80$ เมื่อต้องการเวลาในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือฝึกฝน $75/75$ เมื่อต้องใช้เวลาในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านจิตพิสัยหรือทักษะพิสัยเป็นเวลานาน และผู้เรียนต้องการเวลาในการฝึกฝนมากขึ้น ไม่ว่า จะเน้นเนื้อหาสาระด้านใด ก็ไม่ควรตั้งเกณฑ์ E1/E2 ไว้ต่ำกว่า $75/75$ เกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อเดียวและสื่อประสมในโครงการการศึกษาไร้พรมแดน กำหนดให้ $E1/E2 = 85/85$ ขึ้นไป

3) เกณฑ์คุณภาพ เป็นการประเมินผลที่เกิดทางนามธรรม เช่น ความพึงพอใจของผู้เรียน คุณลักษณะที่เกิดขึ้นจากการใช้สื่อ เช่น การทำงานเป็นทีม การพัฒนาวินัย การรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น เป็นต้น ทั้งนี้ ต้องมีแบบประเมิน แบบสังเกต หรือแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) อธิบาย ถึงเกณฑ์และการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนไว้ดังนี้

1) เกณฑ์ประสิทธิภาพหมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตชุดการสอนพึงพอใจ หากชุดการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงว่าชุดการสอนนั้นมีคุณค่าที่จะนำไปสอน และคุ้มค่ากับการลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

2) การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ ทำโดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน ซึ่งประเมินออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่องจะเป็นการกำหนดค่าของประสิทธิภาพ E1 ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ และประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้ายจะกำหนดค่าเป็น E2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่องเป็นการประเมินผลพฤติกรรมย่อย หลายพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง เรียกว่า กระบวนการ(Process) ของผู้เรียนโดยสังเกตจากรายงานกลุ่ม การรายงานบุคคลหรือจากการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย ตลอดจนทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่ครูผู้สอนได้กำหนดไว้ ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้ายเป็นการประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียนโดยพิจารณาจากผลการสอบหลังเรียน และสอบปลายปีและปลายภาค

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ครูผู้สอนคาดว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยคะแนนการทำงานและการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด สรุปแล้วหมายถึง E1 และ E2 คือประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์

4. วิธีคำนวณหาประสิทธิภาพ

กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ (2545) อธิบายหลักการและเหตุผลไว้ว่า สื่อในการจัดการเรียนการสอนจะต้องมีขั้นตอนประเมินและจำเป็นในการตรวจสอบคุณภาพของสื่อ การประเมินคุณภาพของสื่อนั้นบัญญัติไว้ตามมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 ดังนี้ “วิธีจะต้องส่งเสริมสนับสนุนให้มีการผลิตและพัฒนาแบบเรียน ตำราเรียน หนังสือทางวิชาการ สื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ วัสดุ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีการศึกษา ประกอบกับตามความในมาตรา 65 กล่าวว่า “ให้มีการพัฒนาบุคลากรทั้งด้านผลิต และผู้ใช้เทคโนโลยีการศึกษา การศึกษาเพื่อให้ความรู้ความสามารถและทักษะในการผลิต รวมทั้งเทคโนโลยีที่เหมาะสมมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ในการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนโดยใช้เกณฑ์ E1/E2 เป็นวิธีการที่สามารถชี้วัดประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอน ได้ทั้งภาพรวมในลักษณะกว้าง และวัดส่วนย่อยเป็นรายจุดประสงค์ทำให้ได้ผลการวัดที่ชัดเจน นำข้อมูลที่ได้มาเป็นเครื่องตัดสินใจได้โดย

ไม่ต้องใช้วิธีการอื่นมาประกอบให้เกิดการซ้ำซ้อนอีก เกณฑ์ที่ใช้คือ E1/E2 อาจเท่ากับ 75/75 80/80 90/90 แต่ถ้ากำหนดเกณฑ์ไว้ต่ำเกินไปอาจทำให้ผู้ใช้บทเรียนไม่เชื่อถือคุณภาพของบทเรียน การหาค่า E1 และ E2 มีวิธีการคำนวณหาค่าร้อยละ โดยใช้สูตรต่อไปนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ศูนย์ในการทดสอบประสิทธิภาพตามเกณฑ์กำหนด E1/E2 ดังนี้

$$E1 = (\Sigma X/N) \times 100$$

A

โดย E1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในชุดการสอนคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกหัดและหรือประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างเรียน

ΣX คือ คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดและหรือการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างเรียน

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดและหรือกิจกรรมการเรียนรู้

N คือ จำนวนผู้เรียน

$$E2 = (\Sigma F/N) \times 100$$

B

โดยที่ E2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียนหลังการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนการสอน) คิดเป็นอัตราส่วนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนและหรือประกอบกิจกรรมหลังเรียน

ΣF คือ คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนและหรือการประกอบกิจกรรมหลังเรียน

B คือ คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียนและหรือกิจกรรมหลังเรียน

N คือ จำนวนผู้เรียน

เปรี๊อง กุมุท (2519) การทดสอบประสิทธิภาพตามเกณฑ์ มาตรฐาน (The 90/90 Standard) ตามเกณฑ์ มาตรฐาน 90/90 (The 90/90 Standard หลักการเรียนรู้แบบรอบรู้ (Mastery Learning) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้หากใช้เวลาเพียงพอ จัดวิธีการที่เหมาะสม การหาประสิทธิภาพจึงหาจาก เหมาะสำหรับหา ประสิทธิภาพนวัตกรรมที่ อิงเกณฑ์การประเมินเพื่อสะท้อน คุณภาพของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้น และบ่งบอกถึง ศักยภาพของนวัตกรรมว่าสามารถพัฒนา ผู้เรียนให้บรรลุเป้า หมายตามจุดประสงค์ที่วางไว้มากน้อยเท่าใด

เปรี๊อง กุมุท (2519) สูตรในการทดสอบประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

$$90 \text{ ตัวแรก} = \frac{\left[\frac{\sum X}{N} \right]}{R} \times 100$$

90 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละ 90 ของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

$\sum X$ หมายถึง คะแนนรวมของผลการทดสอบหลังเรียน

N หมายถึง จำนวนผู้เรียนทั้งหมดที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการคำนวณประสิทธิภาพ

R หมายถึง จำนวนคะแนนเต็ม ของแบบทดสอบหลังเรียน

$$90 \text{ ตัวหลัง} = \frac{Y}{N} \times 100$$

90 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละ 90 ของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน

Y หมายถึง จำนวนผู้เรียนที่ผ่านเกณฑ์ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

N หมายถึง จำนวนผู้เรียนทั้งหมดที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการคำนวณประสิทธิภาพ

แนวคิดการทดสอบประสิทธิภาพนวัตกรรมตามเกณฑ์ ประสิทธิภาพที่กำหนด เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการ สอน และสื่อการสอนประเภทต่าง ๆ ยกเว้นบทเรียน โปรแกรม ซึ่งมีความเชื่อว่า “การเรียนรู้เป็นระบบและกระบวนการต่อเนื่อง” การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพจึง ต้องกำหนดจากผลการประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional Behavior) ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการ (Process) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (Products) ซึ่งถือเป็นผลลัพธ์ (Output) ที่เกิดขึ้นจากการเรียน

สรุปได้ว่าวิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพ มีไว้เพื่อตรวจสอบคุณภาพของสื่อ การประเมินคุณภาพของสื่อให้มีประสิทธิภาพ เป็นวิธีการที่สามารถชี้วัดประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอน นำข้อมูลที่ได้มาเป็นเครื่องตัดสินใจได้ และได้มีสูตรการทดสอบประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

4. ดัชนีประสิทธิผล

1. ความหมาย

เผชิญ กิจระการ (2546) ได้เสนอแนวทางในการหาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้หรือสื่อที่สร้างขึ้น โดยให้พิจารณาจากพัฒนาการของนักเรียนจากก่อนเรียนและหลังเรียนว่ามีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่หรือเพิ่มขึ้นเท่าใดซึ่งอาจพิจารณาได้จากการคำนวณค่า t-test แบบ Dependent Samples หรือหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I) มีรายละเอียด ดังนี้

1) การหาค่าพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียนโดยอาศัยการหาค่า t-test (แบบ Dependent Samples) เป็นการพิจารณาว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ โดยทำการทดสอบนักเรียนทุกคนก่อน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) แล้วนำมาหาค่า t-test แบบ Dependent Samples หากมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ถือได้ว่า นักเรียนกลุ่มนั้นมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้

2) การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนโดยอาศัยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) มีสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

การหาค่า E.I เป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบว่าเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ วิธีการอาจแปลงคะแนนให้อยู่ในรูปของร้อยละก็ได้ ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน} - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}$$

$$100 - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}$$

ข้อสังเกตบางประการที่เกี่ยวกับค่า E.I.

1. E.I. เป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่าง จะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้เพราะค่าต่ำกว่า -1.00 และถ้าเป็นค่าลบแสดงว่า ผลคะแนนสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งหมายความว่าระบบการเรียนการสอนหรือสื่อที่สร้างขึ้นไม่มีคุณภาพ

2. การแปลผล E.I. ในตาราง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ของงานวิจัย มักจะใช้ข้อความไม่เหมาะสม ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของ E.I. ผิดจากความเป็นจริง เช่น ค่า E.I เท่ากับ 0.6240 ก็มักจะกล่าวว่า “ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6340 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 62.40 ซึ่งในความเป็นจริงค่า E.I. เท่ากับ 0.6240 เพราะคิดเทียบจาก E.I. สูงสุดเป็น 1.00 ดังนั้น ถ้าคิดเทียบเป็นร้อยละ ก็คือ คิดเทียบจากค่าสูงสุดเป็น 100 E.I. จะมีค่าเป็น 62.40 จึงควรใช้ข้อความว่า “ ค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.6240 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.6240 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.40 ”

3. ถ้าค่าของ $E1/ E2$ ของแผนการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และเมื่อหา $E.I.$ ด้วยพบว่า มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นถึงระดับหนึ่งที่ผู้วิจัยพอใจ หากคำนวณค่าความคงทนด้วยโดยใช้สูตร t -test แบบ Dependent Samples ก็ไม่ได้แปลว่าจะไม่มีนัยสำคัญ (เพราะผู้วิจัยคาดหวังว่าหากสื่อหรือแผนการเรียนรู้มีคุณภาพ ผลการเรียนรู้หลังสอนเมื่อผ่านไประยะหนึ่ง เช่น ผ่านไป 2 สัปดาห์ กับ ผลการเรียนรู้จะต้องไม่แตกต่างกัน) ลักษณะเช่นนี้ มักพบในงานวิจัยของนิสิตบ่อย ๆ คือ แผนการเรียนรู้ หรือสื่อมีค่า $E1/ E2$ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ค่า $E.I.$ ก็สูง แต่ผลการทดสอบความคงทนมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัญหานี้น่าจะมาจากนักเรียนไม่ได้ตั้งใจหรือเบื่อหน่ายในการทำข้อสอบอย่างจริงจัง แม้ว่าผู้วิจัยจะมีความรู้สึกว่าสื่อหรือแผนที่ใช้จะมีคุณภาพ ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียนมาก หรือมีความตรงตรงจริงใจตอบทเรียนมากเท่าไรก็ตาม

5. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1) ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษ

Valette (1977) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่า การพูดเป็นทักษะทางสังคมสำหรับผู้พูดที่พูดภาษาที่สองนั้นจะต้องมีการเรียนรู้และฝึกฝนจนกว่าจะสามารถพูดได้ถูกต้อง กล่าวคือ การพูดไม่ใช่เพียงแต่การออกเสียงที่ชัดเจน จังหวะ ทำนองสูงต่ำเท่านั้น แต่รวมไปถึงการทำให้ผู้อื่นมีความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดกำลังสื่อสาร การใช้ภาษาที่เหมาะสมและเป็นการยอมรับของเจ้าของภาษาอีกด้วย

By gate (2001) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดสัมพันธ์กับการตัดสินใจในการคัดเลือกคำพูด เพื่อให้ตรงหรือสอดคล้องกับความต้องการของผู้ฟัง

Benny Lewis (2018) ได้ให้ความหมายการพูดภาษาอังกฤษว่า ภาษานั้นเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร พวกเราสื่อสารกับผู้อื่น เพื่อแสดงความคิดและเรียนรู้ความคิดของผู้อื่น เช่นเดียวกัน วิธีการพูดและการท่องจำภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมหลัก ๆ แล้วจะเน้นอยู่ที่เสียง เสียงสัมผัสและวรรณยุกต์ ทักษะนี้สามารถพัฒนาได้โดยการทำความเข้าใจลักษณะของปริภาษา (para-linguistic attribute) เช่น คุณภาพของเสียง ระดับความดังของเสียง น้ำเสียง การปรับเสียง การออกสำเนียง การออกเสียง เป็นต้น ทักษะนี้สามารถพัฒนามากขึ้นได้จากตัวช่วยของการอภิปรายและการสนทนา

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้ให้ความหมายการพูดเป็นการสื่อสารความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง ตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face To Face Communication) ระหว่างบุคคล

สมิตรา อังวัฒนกุล (2561) การพูด เป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมักจะเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูด การพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีกว่าวิธีอื่น ๆ และนับว่าเป็นแกนกลางอันยิ่งใหญ่ในการที่จะสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน การพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญและเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะอื่น เช่นเดียวกับการฟังเป็นการกล่าวออกเสียงเป็นถ้อยคำ วลี หรือประโยค รวมถึงการใช้

กริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเกิดการตอบสนอง

สรุปได้ว่า การพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง เครื่องมือในการสื่อความหมายที่ทำให้มนุษย์เข้าใจกัน เป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญ และยังเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่น เพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก ของสิ่งที่ผู้พูดกำลังสื่อสาร ให้ความถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

2) องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ

Canale & Michael (1980) องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษที่จะประสบความสำเร็จได้ต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

- 1) ต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์ หรือโครงสร้าง (grammatical competence)

หมายถึง ความรู้ด้านภาษา ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

- 2) ต้องมีความรู้ด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ

และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูล ต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

- 3) ต้องมีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน

(discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับ ความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

- 4) ต้องมีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence)

หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

Weir (1990) ในการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ

และจำเป็นอยู่หลายองค์ประกอบด้วยกัน ซึ่งแต่ละองค์ประกอบจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการพูดที่มีประสิทธิภาพ ดังในส่วนนี้จะได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญไว้ดังต่อไปนี้

- 1) ความคล่องแคล่ว คือ สามารถพูด และการใช้ภาษาได้อย่างราบรื่น สื่อความหมายได้ในขณะที่เผชิญกับอุปสรรคและปัญหา
- 2) ความเหมาะสม การใช้ถ้อยคำที่สุภาพในการโต้ตอบสนทนาในเวลาที่เหมาะสม หรือพูดขอร้องหรือแสดงความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วยโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม
- 3) ความถูกต้อง สามารถพูดโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
- 4) ความหลากหลาย การใช้ภาษาที่ถูกต้องและหลากหลายสามารถพูดโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่พอเพียงและมีความหลากหลาย
- 5) ความสามารถที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ

Harris (1990) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญในการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

- 1) การออกเสียง
- 2) ไวยากรณ์
- 3) คำศัพท์
- 4) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) องค์ประกอบสำคัญในการพูด มี 2 ประการ ดังนี้

- 1) ความถูกต้อง (Accuracy) หมายถึง ความสามารถในการใช้ศัพท์ โครงสร้าง เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง
- 2) ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความสามารถในการพูดได้รู้ื่นไหล และมีความมั่นใจในการพูดสิ่งที่ครูต้องคำนึงถึง คือ ผู้เรียนที่เรียนภาษานั้น การพูดถูกต้องกับการพูดคล่องจะไม่เกิดขึ้นพร้อมกันเมื่อผู้เรียนพยายามที่จะพูดให้ถูกต้อง การพูดจะตะกุกตะกักไม่คล่องขณะเดียวกันถ้าพูดเร็วเกินไป จะทำให้พูดไม่ถูกต้อง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็น

ภาษาต่างประเทศในปัจจุบันส่งเสริมทั้งการพูดถูกต้องและคล่องแคล่ว แต่ถ้าครูฝึกให้นักเรียนพูดคล่องก่อนค่อยแก้ไขข้อผิดพลาดของตัวเองขณะพูดไปเรื่อย ๆ ก็จะทำให้ผู้พูด พูดได้ถูกต้องมากขึ้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ มีความหมายที่กว้างขวางกว่าการพูดไหลลื่นตามคำจำกัด พูดได้โดยไม่ติดขัด ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษาโดยอัตโนมัติ เป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ตามการพูดคล่องเน้นการสื่อความหมายมากกว่าโครงสร้างภาษา พูดได้หลายเรื่องเป็นเวลานานไม่ตะกุกตะกักบ่อย ๆ ใช้ภาษาได้อย่างสละสลวยและที่สำคัญที่สุด คือ สื่อความได้ การพูดที่เป็นธรรมชาติมีการหยุดเป็นจังหวะ มีเสียงหนักเบาได้เหมือนเจ้าของภาษามากที่สุด ระดับความพูดคล่องเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในการใช้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศของผู้พูดได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งไม่จำเป็นต้องพูดได้ถูกต้องตามโครงสร้าง แต่เน้นหนักในคำหรือพยางค์

3) การจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนควรมุ่งเน้นเกี่ยวกับความถูกต้องของการใช้ภาษา ทั้งในเรื่องของเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และกระบวนการ โดยสามารถแบ่งระดับการฝึกทักษะการพูดออกเป็น 2 ระดับ

วิไลพร ธนสุวรรณ (2530) ได้ให้หลักการทั่วไปเกี่ยวกับการสอนพูดไว้ดังนี้

- 1) การพูดควรเริ่มจากการฝึกบทสนทนาสั้น ๆ และประโยคแบบต่าง ๆ
- 2) หลังจากการสอนบทสนทนา ผู้สอนควรโยงเรื่องในบทสนทนาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์จริง เช่น บทสนทนาเกี่ยวกับเรื่องอาชีพผู้ปกครอง
- 3) กระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกพูดและใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ สร้างความรู้สึกที่ดีแก่ผู้เรียนโดยการใช้กำลังใจ ไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกกลัวว่าจะพูดผิด หรืออายที่จะพูด
- 4) แก้ข้อผิดพลาดในการออกเสียง หรือผิดหลักไวยากรณ์เฉพาะในระหว่างการฝึกเท่านั้น เมื่อถึงขั้นพูดโดยเสรีแล้ว ควรให้สามารถสื่อสารได้เข้าใจเท่านั้น
- 5) เลือกใช้เอกสารหรือวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนทั้งนี้ การสอนพูดควรเริ่มจากง่ายไปหายาก เช่น เริ่มจากการฝึกให้ตั้งคำถามและตอบคำถามเป็นหัวข้อ ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน เช่น การขอร้องเรื่องส่วนตัว คำถามเพื่อชักชวนความเข้าใจ หรือคำถามเกี่ยวกับไวยากรณ์ต่อไป จากนั้นเป็นการฝึกให้เล่าเรื่องโดยกำหนดหรือจัดให้มีสถานการณ์ขึ้น แล้วให้ผู้เรียน เล่าเรื่องอาจเป็นการเล่าคนเดียว หรือผลัดกันเล่าคนละประโยคก็ได้

โดยจุดมุ่งหมายปลายทางของการสอนพูดคือให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด (2546) กิจกรรมการฝึกทักษะการพูด มี 3 รูปแบบ คือ

1.1 การฝึกพูดระดับกลไก (Mechanical Drills) เป็นการฝึกตามตัวแบบที่กำหนดไว้ในหลายลักษณะ เช่น

- พูดเปลี่ยนคำศัพท์ในประโยค (Multiple Substitution Drill)
- พูดตั้งคำถามจากสถานการณ์ในประโยคบอกเล่า (Transformation Drill)
- พูดถามตอบตามรูปแบบของประโยคที่กำหนดให้ (Yes/No Question-Answer Drill)
- พูดสร้างประโยคต่อเติมจากประโยคที่กำหนดให้ (Sentence Building)
- พูดคำศัพท์ สำนวนในประโยคที่ถูกกลบไปทีละส่วน (Rub out and Remember)
- พูดเรียงประโยคจากบทสนทนา (Ordering dialogues)
- พูดทายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในบทสนทนา (Predicting dialogue)
- พูดต่อเติมส่วนที่หายไปจากประโยค (Completing Sentences)
- พูดให้เพื่อนเขียนตามคำบอก (Split Dictation) ฯลฯ

1.2 การฝึกพูดอย่างมีความหมาย (Meaningful Drills) เป็นการฝึกตามตัวแบบที่เน้นความหมายมากขึ้น มีหลายลักษณะ เช่น

- พูดสร้างประโยคเปรียบเทียบโดยใช้รูปภาพ
- พูดสร้างประโยคจากภาพที่กำหนดให้
- พูดเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียน
- ฯลฯ

1.3 การฝึกพูดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Drills) เป็นการฝึกเพื่อมุ่งเน้นการสื่อสาร เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างคำตอบตามจินตนาการ เช่น

- พูดประโยคตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง (Situation)
- พูดตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ (Imaginary Situation)
- พูดบรรยายภาพหรือสถานการณ์แล้วให้เพื่อนวาดภาพตามที่พูด (Describe and Draw) ฯลฯ

สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน สพฐ. (2553) ได้กล่าวถึง การสอนการพูดการ ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1) ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูด ถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการรู้จักใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยา และรู้จักสะสมความคิดอ่านที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวม การเตรียมความคิดต่าง ๆ เหล่านั้น ให้เป็นระเบียบ เพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังทราบ ผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

2) สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ใน ด้านนั้น มีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดี และถูกต้อง

1) ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็น ผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

2) เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) สิ่งที่ช่วยถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้ผู้ฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึง โสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ

3) ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือ ผลที่เกิดขึ้น

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ เช่น การฝึกพูดจากบทสนทนาสั้น ๆ ใกล้เคียงกับสถานการณ์ความเป็นจริง ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกลัวที่จะ พูดผิด หรือเขินอายในการพูด มีอิสระในการพูด ซึ่งเป็นการฝึกให้สามารถสื่อสารได้เข้าใจ และถูกต้อง เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา ในการจัดการเรียนการสอน การพูดภาษาอังกฤษควรจัดให้เหมาะสมโดย ออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมการพูดภาษาอังกฤษ จากง่ายไปหายากเพื่อลดความวิตกกังวลของ นักเรียน กิจกรรมควรเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย นักเรียนควรได้รับการส่งเสริม พัฒนาการทางการพูดที่เหมาะสมและได้ฝึกบ่อย ๆ เพื่อการสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้ น้ำเสียง อากัปกิริยา ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ใช่ คำพูดด้วย และพูดให้ถูกต้อง ชัดเจนขึ้น

4. ขั้นตอนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ (Scott, 1981) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะ ของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท
3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษา ใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

Goh & Burns (2012) ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการผลิตภาษา ซึ่งในแต่ละขั้นตอนในการสอนต้องมีความสำคัญในการพัฒนาด้านการพูดของผู้เรียน ขั้นตอนการสอนพูดสำหรับผู้เรียนภาษาที่ 2 มีดังนี้

ตาราง 9 ขั้นตอนการสอนพูดสำหรับผู้เรียนภาษาที่ 2

ขั้นตอน	ลักษณะกิจกรรม
ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสร้างความสนใจในการพูดของผู้เรียน	เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนต้องสร้างความตระหนักให้กับผู้เรียนด้านอภิปัญญาในการพูดภาษาที่สอง การตรวจสอบความสามารถตนเองและภาพรวมโดยผู้สอนอาจจะถามคำถามสั้น ๆ กับผู้เรียน
ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเตรียมความรู้ที่จำเป็นให้กับผู้เรียนและการวางแผน	ในขั้นนี้จะเป็นการเตรียมคำศัพท์และรูปแบบทางภาษาที่สัมพันธ์กับสิ่งที่กำลังจะพูดโดยจุดประสงค์เพื่อการแนะนำหรือการสอนเนื้อหาใหม่ทางภาษาและการกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน
ขั้นตอนที่ 3 ขั้นปฏิบัติการพูด	ผู้เรียนใช้ทักษะหลักด้านการพูด พัฒนาความคล่องแคล่วในการแสดง ความหมาย
ขั้นตอนที่ 4 ขั้นเน้นความสัมพันธ์ทักษะและกลยุทธ์	การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม รูปแบบทางภาษาที่ถูกต้อง และสัมพันธ์กับสิ่งที่พูด การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคม การใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมในขั้นตอนนี้ ผู้สอนจะมีหน้าที่ในการดึงความสนใจของผู้เรียนในการเลือกกิจกรรมในการพูดภาษาอังกฤษ ในส่วนนี้จะรวมไปถึง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ขั้นตอน	ลักษณะกิจกรรม
	ลักษณะทางภาษา เช่น การออกเสียง ไวยากรณ์ โครงสร้างเรื่อง และ คำศัพท์เป็นต้น
ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติกิจกรรมการ พูดซ้ำ	การเรียนรู้ ความหลากหลายด้านทักษะด้านการพูด การออกเสียง การสื่อความหมายที่ตรงประเด็น และการใช้กลยุทธ์ด้านการสื่อสารที่เหมาะสม
ขั้นที่ 6 ขั้นสะท้อนผลการเรียน	เป็นการควบคุมตรวจสอบการพูดของตนเองและพัฒนาด้านการพูด โดยภาพรวม ในขั้นนี้ผู้สอนจะสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความคุมตรวจสอบ และประเมินในการเรียนของตนเองจากกิจกรรมที่ได้เรียนผ่านมาแล้ว
ขั้นที่ 7 ขั้นอำนวยความสะดวก ในการสะท้อนผลการ เรียน	เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนสนับสนุนผู้เรียนในการฝึกใช้กลยุทธ์ และพัฒนา กระบวนการด้านอภิปัญญาซึ่งขั้นตอนนี้จะเป็นการสรุปร่วมกันระหว่าง ผู้สอนและผู้เรียน

นันทินี ปานเทศ (2021) ขั้นตอนขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษมีกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้
 หนึ่งขั้นเล่าเรื่องหรือใช้สื่อต่าง ๆ ช่วงหลังจากนำเสนอเนื้อหาซึ่งอยู่ในรูปบริบทครูจะต้องให้
 เกี่ยวกับอะไร สถานที่พูด และจุดประสงค์ในการพูด สองขั้นการฝึก การฝึกจากกระทำทันที
 หลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะต้องฝึกพูดพร้อม ๆ กันหรือเป็นคู่ การฝึกเริ่มจากการฝึกโดยมีกรอบ
 หรือการควบคุมต่อมาก็ลดการควบคุมลงจนนักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ สามขั้นถ่ายโอนเป็น
 ขั้นตอนที่นำความรู้ที่ได้มาใช้ในการรูปแบบการใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง
 เช่น การทำบทบาทสมมติ การนำเสนอ การสาธิต เป็นต้น

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ จะช่วยสร้างเสริมคุณภาพทักษะการพูด
 ของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ
 ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน
 เป็นขั้นที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนผิดพลาด อย่า
 ขัดจังหวะ ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น
 การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน จากความถูกต้อง (

Accuracy) ไปสู่ความคล่องแคล่ว (Fluency) ได้ตามระดับการเรียนรู้ และศักยภาพของผู้เรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความถี่ในการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง

1. เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

นักวัดผลและประเมินผลทางภาษา ได้กำหนดเกณฑ์ในการทดสอบความสามารถด้านการพูดไว้หลายแบบดังนี้

Clark (1972) เป็นผู้พัฒนาระบบการให้คะแนนวัดความรู้ความสามารถด้านการพูด โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสารดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิด ๆ และพูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว
4. ออกเสียงผิดถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม
4. ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

1. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด
3. ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง แต่มีข้อผิดพลาด

4. ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการใช้คำศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่องแคล่ว(Fluency)

1. พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูด ๆ แล้วพูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Harris (1990) เกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดโดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ และในแต่ละองค์ประกอบใช้มาตราส่วนในการประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

ตาราง 10 เกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.การออกเสียง (Pronunciation)	1 คะแนน	เมื่อการออกเสียงมีปัญหาเป็นอย่างมาก จนทำให้ไม่สามารถเข้าใจคำพูดได้เลย
	2 คะแนน	เมื่อการออกเสียงมีปัญหาจนยากแก่การที่จะทำความเข้าใจคำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำอยู่เรื่อยว่าผู้พูดพูดอะไร
	3 คะแนน	เมื่อการออกเสียงยังมีความผิดปกติผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถทำความเข้าใจได้และมักจะออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจสับสน ในบางครั้ง
	4 คะแนน	เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีความผิดปกติในการออกเสียงบางเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดได้เป็นอย่างดี
	5 คะแนน	เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา
2.ไวยากรณ์	1 คะแนน	เมื่อผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้องเลย
	2 คะแนน	เมื่อผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้แต่อาจจะใช้

ตารางที่ 10 (ต่อ)

(Grammar)		ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำ ผิดบ่อย ๆ จนทำให้ผู้ฟังเข้าใจลำบาก
	3 คะแนน	เมื่อผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ่อยครั้ง จนบางครั้งทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป
	4 คะแนน	เมื่อผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์อยู่บ้าง แต่ก็มิได้ทำให้การสื่อความหมายผิด
	5 คะแนน	เมื่อผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย ๆ เช่น เรียงลำดับคำ ผิด แต่ก็สามารถแก้ไขใหม่ให้ถูกต้องได้
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	1 คะแนน	เมื่อผู้พูดไม่สามารถสนทนาสื่อสารความหมายได้ เพราะไม่มีความรู้ทางด้านคำศัพท์เลย
	2 คะแนน	เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดและมีความรู้ทางด้านคำศัพท์จำกัดมาก จนทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด
	3 คะแนน	เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ในการสนทนาอยู่ในวงค่อนข้างจำกัด เพราะผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้
	4 คะแนน	เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง
	5 คะแนน	เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการใช้ศัพท์สำนวนได้คล่องแคล่วเทียบกับเจ้าของภาษา
4. ความคล่องแคล่ว ของการใช้ภาษา (Fluency)	1 คะแนน	เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงคำพูดเป็นเวลานานมากจนทำให้ไม่สามารถสนทนากันได้
	2 คะแนน	เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่เสมอ และหยุดคิดเป็นเวลานานเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา
	3 คะแนน	เมื่อความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูดยังมีไม่ค่อยมากนักเพราะยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอยู่

	4 คะแนน	เมื่อผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูด แต่ก็มี การพูด สะดุด เพราะยังมีปัญหาการใช้ภาษาอยู่บ้าง
	5 คะแนน	เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา
5. ความเข้าใจ (Comprehension)	1 คะแนน	เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดโดยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อ ความหมายให้เข้าใจได้เลย
	2 คะแนน	เมื่อผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดหาคำพูด โดยจะ พูดซ้ำติดอ่างพูดคำซ้ำแล้วซ้ำอีก
	3 คะแนน	เมื่อผู้พูดสามารถเข้าใจสิ่งที่พูดและพูดได้เป็นส่วนมาก แต่พูดได้ค่อนข้างช้าและมีการพูดซ้ำ ๆ
	4 คะแนน	เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วนแต่ก็มี การพูดซ้ำความบ้างเป็นบางครั้ง
	5 คะแนน	เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดโดยไม่มี ปัญหาเลย

ชูขวัญ รัตนพิทักษ์ธาดา (2543) เกณฑ์การประเมินผลความสามารถการพูดภาษาอังกฤษนั้น ที่นิยมใช้กันโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ ดังนี้

1) องค์ประกอบด้านความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษาซึ่งหมายถึงมีการออกเสียง คำศัพท์ และการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเพียงใด

2) องค์ประกอบด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ซึ่งหมายถึงการพูดได้อย่าง คล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ในการพูด ทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่ายเพียงใด ส่วนการประเมิน อีกลักษณะหนึ่งได้แก่การประเมินการพูด เพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมที่ประเมินความสามารถในการพูด เพื่อการสื่อสารของผู้เรียนอยู่ในระดับเกณฑ์ ขั้นต่ำ ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ปานกลาง ดี ดีมาก

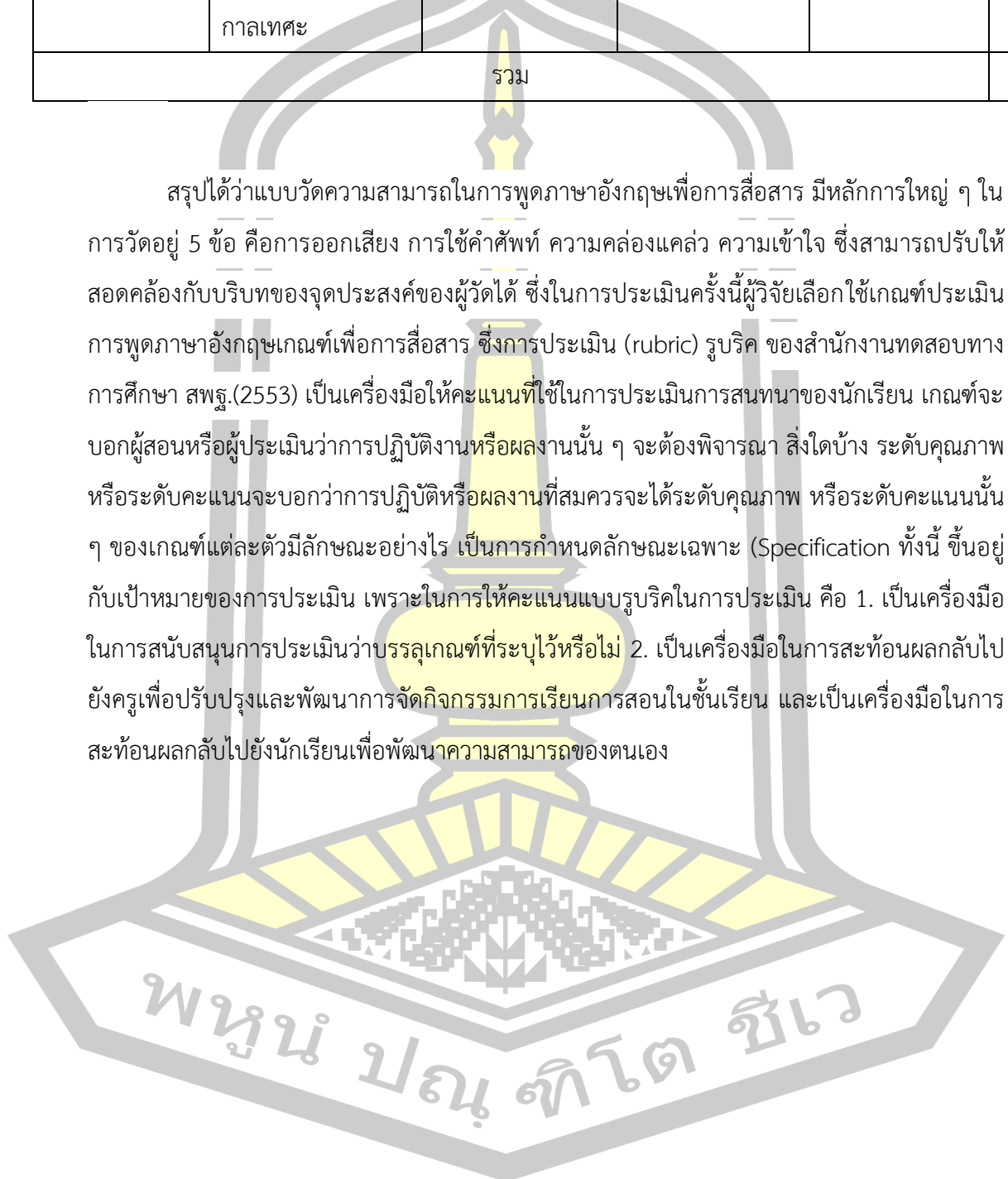
ตาราง 11 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สำนักงานทดสอบทางการศึกษา สพฐ.(2553) โดยใช้เกณฑ์ประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสาร ใช้เกณฑ์การประเมิน (rubric) 5 ด้าน การให้คะแนน 4 ระดับ คือ 1, 2, 3, 4

ระดับคะแนน ประเด็นประเมิน	4	3	2	1	รวม
เนื้อหา	ผู้พูดใช้โครงสร้าง ภาษาและคำศัพท์ที่ สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ในการ สื่อสารอย่าง สม่ำเสมอ	ผู้พูดใช้โครงสร้าง ภาษาและคำศัพท์ ที่สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ใน การสื่อสารเกือบ ทุกครั้ง	ผู้พูดใช้โครงสร้าง ภาษาและคำศัพท์ ที่สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ใน การสื่อสารเป็น บางครั้ง	ผู้พูดใช้โครงสร้าง ภาษาและ คำศัพท์ที่ สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ใน การสื่อสารน้อย มาก	4
ความเข้าใจ คำพูดของคู่ สนทนา	ผู้พูดเข้าใจคำพูด ของคู่สนทนา ทั้งหมด	ผู้พูดเข้าใจคำพูด ของคู่สนทนาเกือบ ทั้งหมด	ผู้พูดเข้าใจคำพูด บางส่วนของคู่ สนทนา	ผู้พูดเข้าใจคำพูด ของคู่สนทนาได้ น้อยมาก	4
ความถูกต้อง ของภาษาที่ใช้	ผู้พูดใช้คำศัพท์และ โครงสร้างภาษา ถูกต้องทั้งหมด	ผู้พูดใช้คำศัพท์ และโครงสร้าง ภาษาถูกต้องเกือบ ทั้งหมด	ผู้พูดมีปัญหา บางครั้งในการใช้ คำศัพท์และ โครงสร้างภาษา	ผู้พูดใช้คำศัพท์ และโครงสร้าง ภาษาผิดพลาด หลายครั้ง	4
ความ คล่องแคล่ว	ผู้พูดพูดชัดเจน ไม่ ลังเลในการออก เสียงและ/หรือการ ใช้เสียงสูง -ต่ำ เป็นไปตามธรรมชาติ	ผู้พูดลังเลอยู่บ้าง และมีปัญหาใน การออกเสียงและ/ หรือการใช้เสียงสูง -ต่ำเล็กน้อย	ผู้พูดลังเลและมี ปัญหาในการออก เสียงและ/หรือ การใช้เสียงสูง -ต่ำ บางครั้ง	ผู้พูดลังเลบ่อย มากและมีปัญหา ในการออกเสียง และ/หรือการใช้ เสียงเสียงสูง -ต่ำ	4
การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง	ผู้พูดแสดงความ มั่นใจในตนเอง ตลอดเวลาใช้ภาษา ท่าทาง สบตา กับ	ผู้พูดแสดงความ มั่นใจในตนเอง ใช้ ภาษาท่าทาง สบตา กับผู้ฟังและ	ผู้พูดแสดงความ มั่นใจในตนเอง ใช้ ภาษาท่าทาง สบตา กับผู้ฟังและ	ผู้พูดไม่ค่อยมี ความมั่นใจใน ตนเองไม่ใช้ ภาษาท่าทาง ไม่	4

	ผู้ฟังและใช้เสียง แสดงความรู้สึก เหมาะสมกับ กาลเทศะ	ใช้เสียงแสดง ความรู้สึกเกือบ ตลอดเวลา	ใช้เสียงแสดง ความรู้สึกเป็น บางครั้ง	สบตากับผู้ฟัง และไม่ใช้เสียง แสดงความรู้สึก	
รวม					20

สรุปได้ว่าแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีหลักการใหญ่ ๆ ในการวัดอยู่ 5 ข้อ คือการออกเสียง การใช้คำศัพท์ ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ซึ่งสามารถปรับให้สอดคล้องกับบริบทของจุดประสงค์ของผู้วัดได้ ซึ่งในการประเมินครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้เกณฑ์ประเมินการพูดภาษาอังกฤษเกณฑ์เพื่อการสื่อสาร ซึ่งการประเมิน (rubric) rubric ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา สพฐ.(2553) เป็นเครื่องมือให้คะแนนที่ใช้ในการประเมินการสนทนาของนักเรียน เกณฑ์จะบอกผู้สอนหรือผู้ประเมินว่าการปฏิบัติงานหรือผลงานนั้น ๆ จะต้องพิจารณา สิ่งใดบ้าง ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนจะบอกว่าการปฏิบัติหรือผลงานที่สมควรจะได้ระดับคุณภาพ หรือระดับคะแนนนั้น ๆ ของเกณฑ์แต่ละตัวมีลักษณะอย่างไร เป็นการกำหนดลักษณะเฉพาะ (Specification ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของการประเมิน เพราะในการให้คะแนนแบบrubricในการประเมิน คือ 1. เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนการประเมินว่าบรรลุเกณฑ์ที่ระบุไว้หรือไม่ 2. เป็นเครื่องมือในการสะท้อนผลกลับไปยังครูเพื่อปรับปรุงและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน และเป็นเครื่องมือในการสะท้อนผลกลับไปยังนักเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเอง

6. ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ผู้วิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ ดังนี้

อานนท์ กระบอกโท (2543) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจไว้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่มีต่อการทำงานนั้น เช่น ความรู้สึกรัก ความรู้สึกชอบ ภูมิใจ สุขใจ เต็มใจและยินดีจะมีผลให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานมีการเสียสละอุทิศร่างกายแรงใจและสติปัญญา ให้แก่งานอย่างแท้จริง

ปนัดดา ยอดระบา (2544) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่ดีที่ชอบที่พอใจ หรือที่ประทับใจของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ได้รับโดยสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการทั้ง ทางด้านร่างกายและจิตใจบุคคลทุกคนที่มีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่างและมีความต้องการหลายระดับ ซึ่งหากได้รับการตอบสนองก็จะเกิดความพึงพอใจ

วราภรณ์ ช่วยนุกิจ (2544) ได้กล่าวความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอันเนื่องมาจากความสำเร็จ ความประสงค์ที่ตนคาดหวังไว้เป็นความรู้สึกที่ปรับเปลี่ยนได้เสมอขึ้นอยู่กับสถานการณ์ สภาพแวดล้อม ช่วงเวลาในขณะนั้น ๆ ความพึงพอใจเป็นพลังแห่ง การสร้างสรรค์สามารถกระตุ้นให้เกิดความภูมิใจ มั่นใจ

จากความหมายของความพึงพอใจที่มีผู้ให้ความหมายไว้ข้างต้นสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ รัก สนใจ ภูมิใจ ต่อการปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งมีผลอย่างยิ่งต่อ การปฏิบัติงานนั้น ๆ ให้สำเร็จลงได้ด้วยดี ตามวัตถุประสงค์หรือตามเป้าหมาย

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

Kotler and Armstrong (2002) รายงานว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (motive) หรือแรงขับเคลื่อน (drive) เป็นความต้องการที่กดดันจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิด พฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความ ต้องการบางอย่างเป็นความต้องการทางชีววิทยา(biological) เกิดขึ้นจากสภาวะดั้งเครียด เช่น ความ หิวกระหายหรือความลำบากบางอย่าง เป็นความต้องการทางจิตวิทยา (psychological) เกิดจาก ความต้องการการยอมรับ (recognition) การยกย่อง (esteem) หรือการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน

(belonging) ความต้องการส่วนใหญ่อาจไม่มากพอที่จะจูงใจให้บุคคลกระทำในช่วงเวลานั้น ความต้องการกลายเป็นสิ่งจูงใจ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างเพียงพอจนเกิดความตึงเครียด โดยทฤษฎีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ และทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์

2.1 ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's theory motivation) อับราฮัม มาสโลว์ (A.H.Maslow) ค้นหาวิธีที่จะอธิบายว่าทำไมคนจึงถูกผลักดันโดยความต้องการบางอย่าง ณ เวลานั้น ทำไมคนหนึ่งจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งความปลอดภัยของตนเองแต่อีกคนหนึ่งกลับทำสิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น คำตอบของมาสโลว์ คือ ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงตามลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด ทฤษฎีของมาสโลว์ได้จัดลำดับความต้องการตามความสำคัญ คือ

- 1) ความต้องการทางกาย (physiological needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน คือ อาหาร ที่พัก อากาศ ยารักษาโรค
- 2) ความต้องการความปลอดภัย (safety needs) เป็นความต้องการที่เหนือกว่าความต้องการเพื่อความอยู่รอด เป็นความต้องการในด้านความปลอดภัยจากอันตราย
- 3) ความต้องการทางสังคม (social needs) เป็นความต้องการการยอมรับจากเพื่อน
- 4) ความต้องการการยกย่อง (esteem needs) เป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือและสถานะทางสังคม
- 5) ความต้องการให้ตนประสบความสำเร็จ (self – actualization needs) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล ความต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ

2.2 ทฤษฎีแรงจูงใจของฟรอยด์ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (S. M. Freud) ตั้งสมมุติฐานว่าบุคคลมักไม่รู้ตัวมากนักว่าพลังทางจิตวิทยามีส่วนช่วยสร้างให้เกิดพฤติกรรม ฟรอยด์พบว่าบุคคลเพิ่มและควบคุมสิ่งเร้าหลายอย่าง สิ่งเร้าเหล่านี้อยู่นอกเหนือการควบคุมอย่างสิ้นเชิง บุคคลจึงมีความฝันพูดคำที่ไม่ตั้งใจพูด มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผลและมีพฤติกรรมหลอกหลอนหรือเกิดอาการวิตกกังวลอย่างมาก

สรุปได้ว่า บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกก่อนเมื่อความต้องการนั้นได้รับความพึงพอใจ ความต้องการนั้นก็จะหมดลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดลำดับต่อไป ตัวอย่าง เช่น คนที่อดอยาก (ความต้องการทางกาย) จะไม่สนใจต่องานศิลปะชิ้นล่าสุด (ความต้องการสูงสุด) หรือไม่ต้องการยกย่องจากผู้อื่น หรือไม่ต้องการแม้แต่อากาศที่บริสุทธิ์ (ความปลอดภัย) แต่เมื่อความต้องการแต่ละขั้นได้รับความพึงพอใจแล้วก็จะมีความต้องการในขั้นลำดับต่อไป บุคคลมักไม่รู้ว่ามีสิ่งแล้ว

หลายอย่างที่เหนือการควบคุม จึงทำให้เรามีความฝัน พุดคำที่ไม่ตั้งใจ มีอารมณ์ที่อยู่เหนือเหตุผล หรือเกิดอาการวิตกกังวล

3. ลักษณะของความพึงพอใจ

บัจจอร์ ผงผ่าน (2538) ลักษณะของการประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

- 1) การประเมินความพึงพอใจ ด้านความรู้สึก เป็นลักษณะการประเมินทางความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลตามองค์ประกอบทางความรู้สึก ได้แก่ ความรู้สึกทางบวก เป็นความชอบพอใจ และความรู้สึกทางลบ เป็นความไม่ชอบ ไม่พอใจ กลัวรังเกียจ
- 2) การประเมินความพึงพอใจ ด้านความคิด เป็นการประเมินการรับรู้ของบุคคลและวินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับที่เกิดเป็นความรู้ ความคิด เกี่ยวข้องกับการพิจารณาที่มาของทัศนคติ ออกมากกว่าถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ที่เกิดจากการประมวลผลของสมอง
- 3) การวัดความพึงพอใจในด้านพฤติกรรม เป็นการวัดความพร้อมที่จะกระทำหรือพร้อมที่จะตอบสนองที่มาของพฤติกรรม

วิภาวรรณ วรมหาทรัพย์ (2553) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ ซึ่งมี 3 ลักษณะ ดังนี้

- 1) การรับรู้คุณค่า (Valence: V) คือ ความเข้าใจหรือการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับคุณค่าของ ผลตอบแทนตามภาวะที่เป็นจริง ถ้าบุคคลมีความต้องการผลตอบแทนที่เกิดขึ้นก็จะมี ความพึงพอใจ
- 2) ความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำกับผลลัพธ์ (Instrumentality: I) คือ ความเชื่อของ บุคคลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะได้รับผลตอบแทนที่น่าพอใจเมื่อเกิดผลสำเร็จของงาน
- 3) ความคาดหวัง (Expectation: E) คือ ความคาดหวังที่จะได้รับผลตอบแทนจึงมีความ พยายามที่จะทำงานให้สำเร็จ ซึ่งแสดงในรูปสมการความคาดหวังได้ดังนี้ $M \text{ (Motivation)} = V \times I \times E$

สรุปได้ว่า ลักษณะของความพึงพอใจ เป็นสิ่งที่เป็พลังภายในผลักดันให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ยินดี ไม่ยินดี เกิดการตอบสนองตามต้องการ ตามเป้าหมายซึ่งเป็นค่าความรู้สึก มีทั้งหมด 3 ลักษณะ คือการประเมินความพึงพอใจด้านความรู้สึก การประเมินความพอใจด้านความคิด และสุดท้ายการวัดความพึงพอใจในด้านพฤติกรรม ซึ่งเป็นการประเมินความพึงพอใจเป็นค่าความรู้สึก ในเชิงปริมาณในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ทั้งที่เป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) หรือผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) การสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นในบุคคล

4. การสร้างความพึงพอใจ

สุนันทา เลहनันท์ (2551) การสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นในบุคคล กล่าวได้ดังนี้

1. จัดหาหรือให้บริการเพื่อตอบสนอง ความต้องการทางด้านร่างกายด้วยสิ่งที่มีคุณภาพตามความต้องการของบุคคล
2. อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงสิ่งที่บุคคลต้องการอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน ตามความสามารถ และมีการอำนวยความสะดวก ตามความเหมาะสม
3. ในการส่งเสริมให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ควรจัดแนวปฏิบัติที่เหมาะสม และ ทำตามความสามารถของแต่ละบุคคล
4. เปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานมีส่วนร่วม ในสังคมหรือในการวางแผนการดำเนินงาน ซึ่งเป็นแรงจูงใจในการทำงานประการหนึ่งที่น่าไปสู่ การเกิดความพึงพอใจ
5. ให้การยกย่องชมเชยด้วยความจริงใจ
6. มอบความไว้วางใจให้รับผิดชอบมากขึ้น ให้อำนาจเพิ่มขึ้น เลื่อนขั้นหรือเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น
7. ให้ความมั่นคงและความปลอดภัย
8. ให้ความเป็นอิสระในการทำงาน
9. เปิดโอกาสให้เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ได้มีโอกาสเข้าร่วมฝึกอบรม ศึกษาดูงาน การหมุนเวียนงานและการสร้างประสบการณ์จาก การใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ
10. ให้เงินรางวัลหรือรางวัลตามลักษณะงาน
11. ให้โอกาสในการแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานอันเป็นแรงกระตุ้นในแสวงหา แนวคิดใหม่ ๆ สำหรับนำมาใช้ในการปฏิบัติงาน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2556) การสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นในบุคคล กล่าวได้ดังนี้

1) ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับ การตอบสนองความต้องการของร่างกาย เป็นการตอบสนองความต้องการในปัจจุบันที่จำเป็น เพื่อ 1) การดำรงชีวิต (Existence Needs) ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่มที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค 2) ความปลอดภัย เกิดความอบอุ่นและมั่นคงในชีวิต เป็นความต้องการระดับแรกของมนุษย์ เมื่อได้รับการตอบสนองแล้วจะเกิดความต้องการองค์ประกอบอื่นต่อไป

2) ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับ การตอบสนองความต้องการของจิตใจ เป็นแรงจูงใจในการตอบสนองความต้องการทางด้าน 1) ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Relatedness Needs) เช่น สมาชิกในครอบครัว หรือเพื่อนร่วมงาน เป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพ หรือมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น หรือต้องการควบคุมผู้อื่น ความต้องการอำนาจ (Needs for Power) 2) ความต้องการ

ทางสังคม (Social or Belonging Needs) ได้แก่ ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของสังคมได้รับการยอมรับในสังคม ได้รับการยกย่องหรือมีชื่อเสียง รวมถึงความสำเร็จ ความรู้ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ และการเป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั้งหลาย และ 3) ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากเป็นเรื่องการอยากจะเป็น อยากจะได้ตามความคิดของตนเองแต่ไม่สามารถหาได้ 3. ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ การเรียนรู้เกิดจากการสร้างความสัมพันธ์บางอย่างระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมการตอบสนอง กล่าวคือเมื่อสถานการณ์หรือสิ่งที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นร่างกายจะเกิดความพยายามที่จะแก้ปัญหานั้น โดยแสดงพฤติกรรมการตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่งบุคคลจะเลือกพฤติกรรมตอบสนองที่พอใจที่สุดไปเชื่อมโยงสิ่งเร้าหรือปัญหานั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์เดิมซึ่งประสบการณ์จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้สถานการณ์และเกิดแรงจูงใจสู่เป้าหมาย เมื่อถึงเป้าหมายแล้วจะเกิดความพึงพอใจ เมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการของร่างกายและจิตใจจนเป็นที่พึงพอใจแล้วจะเกิดความต้องในการเรียนรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจเพื่อสนองความต้องการสิ่งใหม่เพิ่มขึ้นไม่ซ้ำสิ่งเดิมโดยที่บุคคลนั้นต้องมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจก่อนจึงจะมีความต้องการในการกระทำหรือปฏิบัติการเพื่อตอบสนองความต้องการนั้น ๆ เมื่อได้ปฏิบัติแล้วจะเกิดความพอใจ หากไม่ได้กระทำหรือปฏิบัติการเพื่อตอบสนองความต้องการจะเกิดความรำคาญใจ และหากบุคคลไม่พร้อม แต่ถูกบังคับให้กระทำหรือปฏิบัติการบางอย่างก็จะเกิดความไม่พอใจ

สรุปได้ว่า การสร้างความพึงพอใจนำไปสู่การเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความต้องการจนเกิดความพึงพอใจ ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้สูงขึ้น ผลของการเรียนรู้นำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการเรียน จะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการเรียนรู้ที่ดีจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ

5. การประเมินความพึงพอใจ

การประเมินความพึงพอใจมีการประเมินหลายวิธี ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้
บงอร ผงผ่าน (2538) กล่าวว่า

- 1) การประเมินความพึงพอใจด้านความรู้สึกร เป็นลักษณะการประเมินทางความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลตามองค์ประกอบทางความรู้สึกร ได้แก่ ความรู้สึกทางบวก เป็นความชอบ พอใจ และความรู้สึกทางลบ เป็นความไม่ชอบไม่พอใจ กลัว รังเกียจ

2) การประเมินความพึงพอใจด้านความคิด เป็นการประเมินการรับรู้ของบุคคลและ วจนัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับที่เกิดเป็นความรู้ ความคิด เกี่ยวข้องกับการพิจารณาที่มาของทัศนคติ ออกมา ว่าถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ที่เกิดจากการประมวลผลของสมอง

3) การวัดความพึงพอใจในด้านพฤติกรรม เป็นการวัดความพร้อมที่จะกระทำหรือ พร้อมที่จะตอบสนองที่มาของพฤติกรรม

ศจี อนันต์นพคุณ (2542) กล่าวถึง วิธีการประเมินความพึงพอใจว่าสามารถใช้วิธีการ สํารวจเป็นเครื่องมือวัดก็ได้ซึ่งมีวิธีการสำคัญอยู่ 4 วิธี

1. การสังเกตการณ์ (observation) โดยผู้บริหารสังเกตการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ของผู้ปฏิบัติงานจากการแสดงออก สังเกตจากการพูด สังเกตจากการกระทำแล้วนำข้อมูลที่ได้จาก การสังเกตมาวิเคราะห์

2. การสัมภาษณ์ (interviewing) เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยการสัมภาษณ์ จะต้องเผชิญหน้ากันเป็นการส่วนตัวหรือสนทนากันโดยตรงแลกเปลี่ยนข่าวสารและความคิดเห็นต่าง ๆ ด้วยวาจา

3. การออกแบบสอบถาม (questionnaires) เป็นวิธีที่นิยมกันมากโดยผู้ปฏิบัติงาน แสดงความคิดเห็นเป็นความรู้สึกลงในแบบทดสอบ การสร้างคำถามต้องพิจารณาอย่างดีเพื่อที่จะตั้ง คำถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ได้ทั้งหมด และลักษณะของคำถามจะต้องให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ ความ พึงพอใจสมบูรณ์ครบถ้วน

4. การเก็บบันทึก (recording keeping) เป็นการเก็บประวัติเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ของ ผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนในเรื่องเกี่ยวกับผลงาน การร้องทุกข์ การขาดงาน การลางาน การฝ่าฝืน ระเบียบวินัยอื่น ๆ

พรนภา เตียสุทธิ และคณะ (2561) การประเมินความพึงพอใจ การประเมินความ พึงพอใจมีการประเมินหลายวิธี ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถาม ซึ่งมี รายละเอียด ดังนี้

1. การสังเกต เป็นวิธีการสำหรับใช้ตรวจสอบบุคคลอื่นโดยการสังเกตพฤติกรรมและจด บันทึกความพึงพอใจที่แสดงออกมาในประเด็นที่ต้องการประเมินอย่างมีแบบแผน โดยผู้สังเกตจะไม่มี การปฏิบัติหรือมีส่วนร่วมกับผู้ถูกสังเกต ต่อจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ สรุปและ ตีความ ตามวัตถุประสงค์ของการประเมิน วิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่และเป็นที่นิยมใช้ อย่างแพร่หลายที่ ใช้สำหรับการศึกษาในกรณีศึกษา เท่านั้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้ประเมินจะต้องออกไปพูดคุยกับบุคคลนั้น ๆ โดยตรง มีการเตรียมแผนล่วงหน้าเป็นการถาม ให้ตอบปากเปล่า แต่อาจไม่ได้ข้อมูลที่แท้จริงจากผู้ตอบเนื่องจากผู้ตอบอาจรู้สึกไม่อิสระในการตอบ หรือไม่คุ้นเคยกับผู้ถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด ควรเตรียมตัวให้พร้อมก่อนดำเนินการสัมภาษณ์ ควรลงพื้นที่เพื่อทำความคุ้นเคยก่อนให้เกิดความสนิทสนม และความไว้วางใจซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3. การใช้แบบสอบถามประมาณค่า เป็นการประเมินโดยใช้เครื่องมือที่เป็นการสร้างประโยคข้อความต่าง ๆ ทั้งที่เป็นข้อความทางบวก และข้อความทางลบที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ต้องการประเมิน โดยให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อนั้น โดยใช้มาตรประเมินแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) เนื่องจากเป็นวิธีที่ง่ายและสะดวก สามารถเก็บข้อมูลได้รวดเร็ว

สรุปได้ว่า วิธีการประเมินแบบต่าง ๆ มีข้อดีและข้อจำกัด ผู้วิจัยพบว่าเครื่องมือและวิธีที่เหมาะสม สำหรับการดำเนินงานในการประเมินระดับความพึงพอใจ คือวิธีการประเมินด้วยเก็บข้อมูลด้วยการสอบถาม จากแบบสอบถามแบบมาตร ประมาณค่า อันสามารถประเมินความพึงพอใจได้ ตรงตามวัตถุประสงค์และประโยชน์ของการนำไปใช้

6. การสร้างแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจ แบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2556) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

1) กำหนดเป้าหมายของความพึงพอใจว่า คืออะไร มีโครงสร้างลักษณะใด ซึ่งควรกำหนด เป้าหมายให้ชัดเจนเป็นเรื่อง ๆ ลงไปว่าจะประเมิน ความพึงพอใจด้านใดบ้าง จากนั้นให้ความหมายของความพึงพอใจว่าหมายถึงอะไรบ้าง ต่อไปจึง กำหนดโครงสร้างของความพึงพอใจว่าประกอบด้วย ด้านใดบ้าง แต่ละด้านจะประกอบด้วยตัวแปร อะไรบ้าง ซึ่งอาจกำหนดประเด็นกว้าง ๆ เป็นข้อ ๆ

2) รวบรวมข้อคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจ ที่มีต่อเป้าหมายหลักเสี่ยงข้อความกำกวม ไม่น้อยกว่า 20 ข้อ โดยกำหนดข้อคำถาม จากโครงสร้างความพึงพอใจที่ได้กำหนดไว้แล้ว แบ่งเป็นด้าน ๆ แล้วสร้างและรวบรวมข้อคำถาม แต่ละด้านตามประเด็นที่กำหนดไว้

3) นำข้อคำถามที่สร้างแล้วไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อคำถามว่าตรงตาม โครงสร้างของการประเมินความพึงพอใจตามที่ได้กำหนดไว้แล้วในแต่ละด้านและในแต่ละประเด็น ย่อยหรือไม่ หากมีความคลุมเครือหรือไม่ชัดเจน จะได้แก้ไขก่อนสร้างเป็นแบบสอบถาม จากนั้นทดลองใช้กับผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 10 เท่า ของจำนวนข้อในพื้นที่ที่คล้ายคลึงกัน หรือใกล้เคียงกับพื้นที่ในการเก็บข้อมูลจริง

4) กำหนดน้ำหนักในการตอบแต่ละตัวเลือก โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1

พิชญ์สินี ชมภูคำ (2560) การสร้างแบบสอบถาม เป็นเครื่องมือวิจัยชนิดหนึ่งที่นิยมกันมาก เพราะการเก็บรวบรวมข้อมูลสะดวกและ สามารถใช้วัดได้อย่างกว้างขวาง การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามสามารถทำได้ด้วยการสัมภาษณ์ด้วยตัวเอง หรือให้ผู้ตอบตอบด้วยตนเอง

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย
2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับผู้ตอบ
3. ใช้ข้อความที่สั้น กระชับ ได้ใจความ
4. แต่ละความถามควรมี้นัย เพียงประเด็นเดียว
5. หลีกเลี่ยงการใช้ประโยคปฏิเสธซ้อน
6. ไม่ควรใช้คำย่อ
7. หลีกเลี่ยงการใช้คำที่เป็นนามธรรมมาก
8. ไม่ชี้นำการตอบให้เป็นไปแนวทางใดแนวทางหนึ่ง
9. หลีกเลี่ยงคำถามที่ทำให้ผู้ตอบเกิดความลำบากใจในการตอบ
10. คำตอบที่มีให้เลือกต้องชัดเจนและครอบคลุมคำตอบที่เป็นไปได้
11. หลีกเลี่ยงคำที่สื่อความหมายหลายอย่าง
12. ไม่ควรเป็นแบบสอบถามที่มีจำนวนมากเกินไป ไม่ควรให้ผู้ตอบใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามนานเกินไป

13. ข้อคำถามควรถามประเด็นที่เฉพาะเจาะจงตามเป้าหมายของการวิจัย
 14. คำถามต้องน่าสนใจสามารถกระตุ้นให้เกิดความอยากตอบ
- การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการสร้างแบบสอบถาม
2. ระบุเนื้อหาหรือประเด็นหลักที่จะถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ที่จะประเมิน
3. กำหนดประเภทของคำถามโดยอาจจะเป็นคำถามปลายเปิดหรือปลายปิด
4. ร่างแบบสอบถาม โครงสร้างแบบสอบถามอาจแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น/ข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 ข้อมูลหลักเกี่ยวกับเรื่องที่จะถาม ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

5. ตรวจสอบข้อคำถามว่าครอบคลุมเรื่องที่จะวัดตามวัตถุประสงค์หรือไม่
6. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเนื้อหาและภาษาที่ใช้
7. ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อดูความเป็นปรนัย ความเชื่อมั่นและเพื่อประมาณเวลาที่ใช้

8. ปรับปรุงแก้ไข

9. จัดพิมพ์และทำคู่มือ

สรุปได้ว่า การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจเป็นรูปแบบของคำถามเป็นชุด ๆ ที่ได้ถูกรวบรวมไว้อย่างมีหลักเกณฑ์และเป็นระบบ เพื่อใช้วัดสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการจะวัดจากกลุ่มตัวอย่างหรือประชากรเป้าหมายให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงทั้งในอดีต ปัจจุบันและการคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคต แบบสอบถามประกอบด้วยรายการคำถามที่สร้างอย่างประณีต เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือข้อเท็จจริง โดยส่งให้กลุ่มตัวอย่างตามความสมัครใจ การใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น การสร้างคำถามเป็นงานที่สำคัญสำหรับผู้วิจัย เพราะถ้าผู้วิจัยอาจไม่มีโอกาสได้พบปะกับผู้ตอบแบบสอบถามเพื่ออธิบายความหมายต่าง ๆ ของข้อคำถามที่ ต้องการเก็บรวบรวม

7. การตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามความพึงพอใจ

พรนภา เตียสุทธิกุล และคณะ (2561) การตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถาม ความพึงพอใจ เป็นการตรวจสอบแบบสอบถาม ทั้งฉบับ โดยตรวจสอบความตรง (Validity) และความเที่ยง (Reliability) มีวิธีการดังนี้

1. การตรวจสอบความตรง มีการตรวจสอบ 2 ลักษณะ ดังนี้

1) การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence=IOC) โดยนำแบบสอบถามไปให้ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5-7 คน พิจารณาตรวจสอบ ให้คะแนนความตรงเชิงเนื้อหา เป็นรายข้อ แต่ละข้อต้องมีค่า IOC ระหว่าง 0.50-1.0 จากนั้นนำผล การตรวจสอบรายข้อมาหาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามทั้งฉบับ ซึ่งต้องมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

2) การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง โดยนำแบบสอบถามความพึงพอใจไปทดลองใช้ ประเมินในกลุ่มมีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่จะเก็บข้อมูลจริง 2 กลุ่ม ด้วยวิธีเทคนิคกลุ่มรู้ชัด (Known Group Technique) กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ทราบว่ามี ความพึงพอใจในงานที่ต้องการ ประเมิน กับอีกกลุ่มหนึ่งไม่ทราบความพึงพอใจในงาน นำค่าเฉลี่ยของคะแนนของสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกับค่าสถิติที (t-test) หากผลการทดลองใช้แบบสอบถามมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่า มีความตรงเชิงโครงสร้าง

2. การตรวจสอบความเที่ยง มีการตรวจสอบ 2 วิธี ดังนี้

1) การตรวจสอบความเที่ยงด้วยการ ทดสอบซ้ำ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย 2 ครั้ง ห่างกัน 1 - 2 สัปดาห์ นำผลคะแนนมาหาค่าสหสัมพันธ์ตามสูตร ของเพียร์สัน ซึ่งต้องมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป จึงจะเป็นแบบสอบถามที่สามารถนำไปใช้ได้

2) การตรวจสอบความเที่ยงด้วยวิธี ของครอนบาค โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ กับกลุ่มเป้าหมาย 1 ครั้ง นำผลคะแนนมาวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ซึ่งจะต้องมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป จึงจะเป็นแบบสอบถามที่สามารถนำไปใช้ได้

พิชญ์สินี ชมภูคำ (2560) เมื่อได้สร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลแล้วเครื่องมือต้องมีคุณภาพที่ดี เพื่อข้อมูลที่เก็บรวบรวมวิเคราะห์ แล้วนำเสนอข้อมูลมีความน่าเชื่อถือเมื่อนำไปใช้เพื่อการตัดสินใจผิดพลาดน้อยที่สุด คุณภาพของเครื่องมือ รวบรวมพิจารณาคุณลักษณะ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity)
2. ความเชื่อมั่น (Reliability)
3. ความยากง่ายและอำนาจจำแนก (Difficulty and Discrimination)
4. ความเป็นปรนัย (Objectivity)
5. ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency)
6. ความไว (Sensitivity)
7. ความเป็นมิติเดียว (Unidimensionality)
8. ความง่ายในการใช้ (Simplicity)

คุณลักษณะของเครื่องมือที่ดี 8 ประการข้างต้น ความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่น เป็นคุณลักษณะที่มี ความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งของเครื่องมือวิจัย ส่วนอีก 6 คุณลักษณะ จะเป็นคุณลักษณะรอง ดังนั้นการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยทุกสาขาวิชาจึงเน้นให้ความสำคัญกับการหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงด้วยวิธีการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง เป็นการหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหารายจุดประสงค์หรือวัตถุประสงค์กับข้อคำถาม หรือการหาดัชนี ความสอดคล้องระหว่างคำถามรายข้อกับวัตถุประสงค์หรือจุดประสงค์ที่ต้องการวัด จะใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) ซึ่งเครื่องมือรวบรวมข้อมูลที่สร้างขึ้นเอง ก่อนนำไปใช้ต้องมีการหาคุณภาพ ของเครื่องมือรวบรวมข้อมูล เบื้องต้นอย่างง่าย ๆ ดังนี้

1) นำเครื่องมือรวบรวมข้อมูลกับวัตถุประสงค์ให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้รู้ด้านการวัดผล และเนื้อหา 3-5 คน พิจารณาว่าเครื่องมือสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยกำหนดคะแนนความเห็นดังนี้

- +1 แน่ใจว่าข้อคำถามของเครื่องมือ นั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 - 0 ไม่แน่ว่าข้อคำถามของเครื่องมือ นั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 - 1 แน่ใจว่าข้อคำถามของเครื่องมือ นั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- นำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาคำนวณจากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างเครื่องมือนั้นกับวัตถุประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1) กำหนดเกณฑ์การยอมรับว่าเครื่องมือนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์จากค่า IOC ถ้ามีผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ควรใช้ค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถ้ามีผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ควรใช้ค่า IOC ตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป

2) จัดทำแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินพร้อมข้อเสนอแนะ

1) การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นตรงด้วยวิธีของครอนบราก เป็นวิธีการที่นิยมใช้กันมา โดยเฉพาะการวิจัยทางสังคมศาสตร์ที่ใช้แบบสอบถาม ซึ่งสามารถ ตรวจสอบให้คะแนนลักษณะใดก็ได้ เช่นคำตอบ 0 หรือ 1 และแบบให้ประเมินค่าเป็น 1,2,3,4,5 เป็นต้น แล้ว นำมาหาค่าความเชื่อมั่น ดังนั้นสูตรต่อไปนี้

$$\text{สูตร} \quad \alpha = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right\}$$

$$S_i^2 = \frac{\sum x_i^2}{n} - \left[\frac{\sum x_i}{n} \right]^2 \quad \text{และ} \quad S^2 = \frac{\sum X_i^2}{n} - \left[\frac{\sum X_i}{n} \right]^2$$

เมื่อ α คือ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

x' คือ คะแนนประเมินของแต่ละผู้ตอบแบบประเมินในแต่ละข้อ

X คือ คะแนนผลรวมทุกข้อที่ประเมินของแต่ละผู้ตอบแบบประเมิน ซึ่ง

$$\sum_{i=1}^k x_i = X$$

n คือ จำนวนผู้ตอบแบบประเมิน

k คือ จำนวนข้อของแบบสอบถาม

$$S_i^2$$

คือ คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S^2 คือ คะแนนความแปรปรวนของคะแนนรวมของผู้ทำแบบประเมิน ค่า α จะใช้ได้ต้องมีค่ามากกว่า 0.70 จึงจะถือว่าเครื่องมือรวบรวมข้อมูลนั้นมีความเชื่อมั่น

Panik Senariddhikrai (2022) ได้กล่าวไว้ว่า ก่อนจะนำเครื่องมือไปใช้ ไปเก็บข้อมูลจริง ก็ควรทำการทดสอบเสียก่อนว่าเครื่องมือที่น่าเชื่อถือหรือไม่ วิธีการที่มักทำกันก็คือไปทดลองเก็บข้อมูลก่อน ที่เรียกว่า tryout กับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่เราวางแผนไว้ ด้วยจำนวน 30-50 ตัวอย่าง โดยประมาณ แล้วมาทดสอบว่าผลที่ได้เป็นอย่างไร ตรงนี้เราเรียกว่า Reliability test หรือการทดสอบค่าความเชื่อมั่น ด้วยวิธี Cronbach Alpha ในขณะที่ Reliability คือการนำเครื่องมือ (แบบสอบถาม) ไปทดลองเก็บข้อมูลดูก่อนว่ามีความกำกวมหรือไม่ อ่านแล้วเข้าใจตรงกันหรือไม่ คนตอบเข้าใจในสิ่งที่เครื่องมือถามหรือไม่ เราจะทดสอบด้วย Cronbach Alpha ทั้งการทำ IOC และ Cronbach Alpha นั้นเป็นการตรวจสอบเครื่องมืออย่างง่าย โดยที่ถ้าทำวิจัยขั้นสูงขึ้นต้องการตรวจสอบอย่างละเอียดมากขึ้น เช่น การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) เพื่อเป็นการทดสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (Constructed Validity) ดังนี้

1) การวิเคราะห์ Cronbach Alpha โดยมีประเด็นสำคัญที่ต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับ Cronbach Alpha ก็คือ cronbach alpha คือการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวขึ้นไปว่ามีความสัมพันธ์หรือไม่ หากมีความสัมพันธ์กันก็แสดงว่าอยู่ในเรื่องราวเดียวกันได้ (กลุ่มเดียวกัน) ตัวอย่างเช่น แบบสอบถามด้าน ความพึงพอใจในงาน ประกอบไปด้วยข้อคำถามย่อย 5 ข้อ เมื่อทำการทดสอบ Cronbach Alpha จึงเป็นการตรวจสอบว่า 5 คำถามย่อยในเรื่องความพึงพอใจในงานนั้นมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เหมาะที่จะอยู่ในกลุ่มเดียวกันหรือไม่ ดังนั้นค่า Cronbach Alpha ที่จะได้ นั้นจะมีเพียงค่าเดียว ต่อ การทดสอบ 1 กลุ่ม โดยที่ต้องนำตัวแปรเข้าทดสอบ 2 ตัวขึ้นไป สำหรับเกณฑ์การพิจารณาว่าเท่าไรถึงจะเรียกว่า cronbach alpha ผ่านเกณฑ์ อาจจะมีหลายการอ้างอิงแต่ตัวเลขที่มักเป็นสากลก็คือ 0.7 หมายความว่า ค่า Cronbach Alpha ควรค่ามากกว่า 0.7 ขึ้นไป ถึงจะเรียกว่าผ่านเกณฑ์ ถึงจะเรียกว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่น

2) การพิจารณาค่า Cronbach Alpha เพิ่มเติม เนื่องจากค่าหลัก ๆ ก็คือ 0.7 ที่ว่าไป ว่าคือเกณฑ์การพิจารณาว่าเครื่องมือมีความเชื่อมั่นหรือไม่ ที่จะไปเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

สรุปได้ว่า การตรวจสอบการพิจารณาเรื่องค่าความเชื่อมั่นเป็นเรื่องไม่ยาก แต่ต้องมีความเข้าใจว่าทำไมไปทำไม ทำเพื่ออะไร และควรทำตอนไหน บางครั้งอาจเผลอลืมที่จะทำตั้งแต่แรก คือลืมการทำ tryout ก็จะทำให้เกิดปัญหาในตอนท้ายได้ ดังนั้น ประเด็นนี้จึงเป็นเรื่องเล็ก ๆ ที่สำคัญมากทีเดียว

8. การแปลความหมายคะแนนและการกำหนดระดับความพึงพอใจ

Kotler Philip (1999) ได้ชี้ให้เห็นถึงระดับของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ ของลูกค้า มีความสัมพันธ์กับความแตกต่างระหว่างผลงานที่รับรู้กับความคาดหวัง ซึ่งลูกค้าสามารถ รู้สึกถึงระดับความพึงพอใจ 3 ระดับ ดังนี้ 1. ถ้าผลงานที่รับรู้ต่ำกว่าความคาดหวัง ลูกค้าจะเกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจ

2. ถ้าผลงานที่รับรู้เท่ากับความคาดหวัง ลูกค้าจะเกิดความรู้สึกพึงพอใจ

พรนภา เตียสุทธิกุล และคณะ (2561) การกำหนดระดับของความพึงพอใจ ด้วยแบบสอบถาม มีวัตถุประสงค์เพื่อบ่งชี้ ระดับความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายหรือ กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีเกณฑ์ในการกำหนดน้ำหนัก คะแนนความพึงพอใจ ดังนี้

เกณฑ์ในการแปลความหมายค่าน้ำหนัก

ความพึงพอใจระดับดีมาก	ได้ 5 คะแนน
ความพึงพอใจระดับดี	ได้ 4 คะแนน
ความพึงพอใจระดับปานกลาง	ได้ 3 คะแนน
ความพึงพอใจระดับน้อย	ได้ 2 คะแนน
ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด	ได้ 1 คะแนน

(บุญชม ศรีสะอาด, 2553) คะแนนเฉลี่ยโดยรวมของความพึงพอใจ มีดังนี้

ค่าเฉลี่ย	การแปลความหมาย
4.51-5.00 หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
3.51-4.50 หมายถึง	พึงพอใจมาก
2.51-3.50 หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
1.51-2.50 หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1.00-1.50 หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2556) การให้คะแนนและการแปลความหมาย ในส่วนของแบบสอบถามที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีการกำหนด ค่าคะแนน ดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน

ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน
โดยค่าเฉลี่ยที่ได้นำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ ดังนี้			
4.51 - 5.00	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด	
3.51 - 4.50	หมายถึง	พึงพอใจมาก	
2.51 - 3.50	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง	
1.51 - 2.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อย	
1.00 - 1.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด	

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

จุฑามาศ พิมพ์สินธ์ (2565) การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลอง (simulation) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 14 คน โรงเรียนบ้านโคกสว่าง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ใช้สถานการณ์จำลอง ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.33/79.52 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนี้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ผ่านร้อยละ 80 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

สาธิตา พันเทศ (2564) การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจียนหัว จำนวน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 นักเรียน 44 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ยังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนและความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลัง

เรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน มีคะแนนต่ำเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยสถานการณ์เป็นฐานอยู่ในระดับมาก 0.51

นวพร กุลชนะจิระ (2563) การศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 โรงเรียนหนองจอกพิทยาสรรค์สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 42 คน ห้องเรียนแบบละความสามารถเป็นจำนวน 8 ห้องเรียน การทดลองใช้ เวลาทั้งสิ้น 11 สัปดาห์ จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีพัฒนาการทางด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษหลังจากจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไชยฉัตร โรจน์พลทามล (2562) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยว ชั้นปี ที่ 1 จำนวน 35 คน วิทยาลัยเทคโนโลยีพงษ์สวัสดิ์ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 100 นักเรียนมีคะแนนประเมินทักษะการสื่อสารภาษาจีนอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.9

ศิริรัตน์ ถูวะสี (2561) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกุดสะเทียนใหม่ศรีทอง จำนวน 7 คน ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย บทสนทนา และ ฝึกสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลอง ทดสอบก่อน-หลังเรียน และแบบบันทึกคะแนน ผลการวิจัย พบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลอง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปี โรงเรียนบ้านกุดสะเทียนใหม่ศรีทอง อำเภอศรีบุญเรือง จังหวัดหนองบัวลำภู มีระดับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของนักเรียน ในการเรียน เรื่อง พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลองอยู่ในระดับพึงพอใจมาก

ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561) การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสามพราวน จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน ซึ่งใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการเรียนการ

สอนที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เนื้อหาศึกษามาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีความสอดคล้องกับรายวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.75, S.D. = 0.42)

พิชญภา กล้าวิจารณ์ (2560) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) โรงเรียนชุมชนวัดใหญ่โพหัก ตำบลโพหัก อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี นักเรียนจำนวน 35 คน ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ 78.30/76.67 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ หลังเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean= 4.54, S.D. = 0.60)

วรางคณา คำอ้น (2560) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ โรงเรียนโกวิทอรัญ เขตราชเทวี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จากห้องเรียนจำนวนสองห้องรวมนักเรียน 41 คน พบว่า ผลการศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับเท่ากับ .05 นอกจากนี้พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก

ทัศนีย์ กันทะใจ (2556) ผลการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง ระหว่างเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตาม เรื่อง และเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิด ที่มีต่อทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน มี 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 กลุ่ม จำนวนนักเรียนกลุ่มละ 32 คน โรงเรียนน้ำพอง อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาขอนแก่น เขต 4 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง เท่ากับ 73.85/75.94 และ กิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิด เท่ากับ 77.02/80.59 ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องด้วย

เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง มีค่าเท่ากับ 0.6264 และกิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิด มีค่าเท่ากับ 0.6955 ซึ่งผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความมั่นใจในตนเอง เฉลี่ยร้อยละ 54.67 และเฉลี่ยร้อยละ 62.44

เทพนารี คงอ่อน (2556) ได้พัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัยตามแนวคิดสมองเป็นฐาน โดยใช้บทบาทสมมติ นักเรียนชั้นอนุบาล 2 จำนวน 33 คน โรงเรียนแก้งคร้อ สำนักเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 เป็นการทำกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษาแสดงออกพร้อมกับกิจกรรมการเล่นผ่านบทบาทสมมติ ทำให้เด็กมีการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดของเด็กอย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพ ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้ เด็กปฐมวัยมีการพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูดหลังการจัดประสบการณ์ สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เด็กสามารถฟังเรื่องราวได้อย่างเข้าใจ ความหมาย สามารถตีความ และเชื่อมโยงสิ่งที่ได้ฟังแล้วนำมาถ่ายทอดได้และสามารถพูดได้เป็นเรื่องราว สนทนา ได้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจได้

7.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

Romadhoni (2021) การใช้เทคนิคบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียน SMK Al – Qodiri Jember ปีการศึกษา 2564-2565 ปัญหาที่พบอย่างหนึ่งกับผู้เรียนภาษาอังกฤษต้องเผชิญ คือ การไม่สามารถมีส่วนร่วมในการสนทนาได้ นักเรียนบางคนจะไม่พูดเพราะพวกเขารู้สึกอายเกินไปหรือมีความวิตกกังวลในระดับสูงเกี่ยวกับการพูดคุย มีวิธีการในการสอนการพูด เช่น การใช้เกมบิงโก การเล่าเรื่อง เกมทายใจ และการแสดงบทบาทสมมติ ในกรณีนี้ผู้วิจัยใช้บทบาทสมมติเป็นเทคนิคในการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาของนักเรียน วัตถุประสงค์ของการวิจัยคือเพื่ออธิบายว่าเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของ SMK Al- Qodiri ได้อย่างไร โดยมีนักเรียน 21 คน เป็นชาย 15 คน และหญิง 6 คน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน (CAR) โดยแบ่งเป็น 2 วงรอบ ผลการสอบรอบแรกได้คะแนนเฉลี่ย 63.5 หมายความว่านักเรียนเพียง 6 คนที่สอบผ่านตามเป้าหมายคือ 70 คะแนน ส่วนรอบที่ 2 ได้คะแนน 75 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นในการพูด ดังนั้นสรุปได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดหลังจากใช้บทบาทสมมติ

Al-Attar (2019) ประสิทธิภาพของการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้จากสถานการณ์เป็นฐานในการพัฒนาทักษะการพูดและการคิดที่คาดหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของ EFL การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้จากสถานการณ์ในการพัฒนาทักษะการพูดและการคิดในอนาคต กลุ่มตัวอย่างการศึกษา เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วยนักเรียนหญิง (72) คน การศึกษานำวิธีการกึ่งทดลองมาใช้ซึ่งต้องใช้นักเรียนสองกลุ่ม กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้ออกแบบรายการตรวจสอบทักษะการพูดและการคิดในอนาคต จากนั้นผู้วิจัยได้เตรียมแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน การศึกษานี้เพิ่มการค้นพบใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูด รวมถึงทักษะการคิดในอนาคตด้วย ผู้วิจัยแนะนำว่าควรมีการวิจัยเพิ่มเติมเพื่อตรวจสอบบทบาทของกลยุทธ์ตามสถานการณ์ในกระบวนการปรับปรุงด้านภาษาและทักษะอื่น ๆ

Prima (2018) การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ นอกหลักสูตร SMP PANGUDI LUHUR 1 (ยอก ยา การ์ตา) บทบาทสมมติถูกนำมาใช้เป็นเทคนิคในการสอนทักษะการพูดให้กับนักเรียนอย่างกว้างขวาง นักเรียนสามารถมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ กับ เพื่อน ๆ และมีโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษอย่างไร เนื่องจากไม่มีเวลาฝึกพูดนักเรียนจึงไม่มั่นใจที่จะใช้ภาษา อังกฤษ ดังนั้น การวิจัยจึงใช้การแสดงบทบาทสมมติในการสอนทักษะการพูดสำหรับห้องเรียน นอกหลักสูตร ภาษาอังกฤษ ใน SMP Pangudi Luhur 1 Yogyakarta การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ 1) อะไรคือ ความท้าทายในการดำเนินกิจกรรมสวมบทบาทตามเนื้อหาที่ออกแบบโดย Paskasari 2) นักเรียนมีทัศนคติอย่างไรต่อการเรียนรู้บทบาทสมมติ งานวิจัยนี้เป็นวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน เพื่อใช้สอนนอกหลักสูตรที่ออกแบบโดยบัณฑิต ELESPI ใน SMP Pangudi Luhur 1 Yogyakarta วิธีนี้มี 4 ขั้นตอน ในแต่ละรอบ ได้แก่ แผนการปฏิบัติการ สังเกต และการสอบถาม การวิจัยนี้ดำเนินการเป็น 2 รอบ กลุ่มตัวอย่างนักเรียน 35 คน ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์ สังเกต รายการตรวจสอบ บันทึกภาคสนาม แบบทดสอบ และการสะท้อนคิดของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า ประการแรกการเรียนรู้ด้วยการแสดงบทบาทสมมติมีความท้าทาย ประการที่สองทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้บทบาทสมมติในเชิงบวก

Hidayati (2015) การใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียน (การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสุนันท์ กาทอง กาลิวันกู ในปีการศึกษา 2557/2558) เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการศึกษาเบื้องต้นพบว่านักเรียนยังมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการตอบสนองระหว่างบุคคล ผู้วิจัยต้องการแก้ปัญหาของนักเรียนในการพูด

ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้จัดทำ 2 วงรอบ ซึ่งแต่ละวงรอบประกอบด้วย การวางแผน การแสดง การสังเกต และการสอบถาม รวบรวมข้อมูลจากข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ สรุปได้ว่ากิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถปรับปรุงความสามารถในการพูดของนักเรียน นอกจากนี้จากการตอบสนองของนักเรียนที่มีต่อการสอน และกิจกรรมการเรียนรู้ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า การตอบสนองของนักเรียนที่มีต่อความเป็นมืออาชีพของครูและความสนใจในการเรียนรู้การพูดโดยใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติคือ 75.00% และ 78.57% ซึ่งอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด นักเรียนชอบเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ นอกจากนี้นักเรียนยังกล้าแสดงออกและมีความมั่นใจมากขึ้นในการพูด พิสูจน์ได้จากการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การสนทนา การอภิปราย การแสดงหน้าชั้นเรียน การออกเสียง ความคล่องแคล่ว และความมั่นใจในการพูด

SUSILO (2014) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ผ่านการสวมบทบาทในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 การท่องเที่ยวของโครงการท่องเที่ยว SMK N 6 YOGYAKARTA ประจำปีการศึกษา 2556/2557 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน SMK N 6 Yogyakarta โครงการ Travel Tourism Program โดยใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ โดยคาดว่าจะการแสดงบทบาทสมมติจะช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ จากการสังเกตพบว่ามีปัญหาในการเรียนการสอนการพูดอยู่บ้าง เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำการแสดงบทบาทสมมติมาเป็นกิจกรรมการพูด การวิจัยดำเนินการโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 2 วงรอบ ผู้วิจัยร่วมกับครูสอนภาษาอังกฤษในการดำเนินการและผู้สังเกตการณ์ ข้อมูลอยู่ในรูปเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพข้อมูลอยู่ในรูปของบันทึกภาคสนาม ใบบันทึกการสัมภาษณ์ แบบสอบถาม และรูปถ่าย ข้อมูลเชิงปริมาณได้มาจากการทดสอบก่อนเรียน ทดสอบหลังเรียน 1 และหลังเรียน 2 และข้อมูลแบบสอบถาม การวิจัยพบว่า: (1) การใช้บทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนและสามารถช่วยให้พวกเขาพูดได้อย่างมั่นใจ (2) การใช้บทบาทสมมติสามารถให้นักเรียนมีโอกาสมากขึ้นในการฝึกพูด ดังนั้น นักเรียนจึงมีความมั่นใจมากขึ้น (3) การใช้บทบาทสมมติสามารถปรับปรุงความคล่องแคล่ว การออกเสียง คำศัพท์ และความแม่นยำของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ผู้ศึกษาค้นคว้าได้นำแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน มาใช้ในการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน จึงปรับใช้เป็นแนวทางในการวิจัยให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีโอกาสมากขึ้นในการฝึกพูดและมีความคล่องแคล่วและมีความมั่นใจมากขึ้น นอกจากนี้ นักเรียนยังแสดงความรู้สึกชอบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เป็นฐาน

8. กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. ขั้นตอนดำเนินการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบ้านเต็กยศดี อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน 34 คน ซึ่งห้องเรียนมีบริบทใกล้เคียงกัน จัดการเรียนการสอนคละความสามารถ ตลอดจนใช้หลักสูตรเดียวกัน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนอนุบาลบ้านเต็กยศดี ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2566 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 16 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับฉลากเลือกห้องใดห้องหนึ่งเพราะมีการเรียนที่เหมือนกัน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 4 ชนิดดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 12 แผน

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นแบบทดสอบภาคปฏิบัติก่อนเรียนและหลังเรียน แบบทดสอบแต่ละชุดกำหนดให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 6 สถานการณ์ ไม่มีบทพูดให้ นักเรียนเลือก 1 สถานการณ์ ใช้เกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกณฑ์ประเมินประสิทธิภาพการสื่อสารภาษาอังกฤษเกณฑ์การประเมิน (rubric) 5 ด้าน การให้คะแนน 4 ระดับ คือ 1, 2, 3, 4 ของ (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา สพฐ.)

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ใช้แบบสอบถามประมาณค่า เป็นแบบมาตรประเมินแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) จำนวน 20 ข้อ

3. สร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ ตามลำดับต่อไปนี้

1. สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในระดับประถมศึกษาตอนต้น (ช่วงชั้นที่ 2) ป. 4 - ป. 6 รวมถึงศึกษาเอกสารประกอบการใช้หลักสูตรเพื่อศึกษาเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง คำอธิบายรายวิชา การวัดและประเมินผล เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.2 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวติ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยศึกษาสาระการเรียนรู้และเลือกหน่วยที่เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน และจากหนังสือตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.3 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน จำนวน 12 แผน ใช้เวลาในการจัดกิจกรรม 12 ชั่วโมง

1.4 กำหนดหน่วยการเรียนรู้ จากคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ได้หน่วยการเรียนรู้ 12 หน่วย จำนวน 12 ชั่วโมง ดังตาราง 12

ตาราง 12 กำหนดหน่วยการเรียนรู้ จากคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ได้หน่วยการเรียนรู้ 12 หน่วย จำนวน 12 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	เวลา/ชั่วโมง
Unit: 1 Greeting	1.สามารถออกเสียง บอกความหมายของสำนวนต่าง ๆ ที่ใช้การทักทายกันได้ อย่าง ถูกต้อง 2. สามารถใช้สำนวนต่าง ๆ ในการทักทายกันได้ อย่าง ถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ 3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และ มีความกล้าแสดงออก	Hi, I'm.... / Hello, Nice to meet you. /Nice to meet you too.	1
Unit: 2 Other people	1. ระบุประโยคที่ใช้ในการทักทาย แนะนำตนเองและแนะนำเพื่อนได้ 2. พูดสนทนาเพื่อทักทาย ได้พูดสนทนาเพื่อแนะนำตนเอง แนะนำเพื่อนและใช้สำนวนตอบรับได้ 3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และ มีความกล้าแสดงออก (A)	Who's that? That's my friend.... / Where's she/he from? / He's/She's from.....	1

ตารางที่ 12 (ต่อ)

Unit: 3 Feeling	1. นักเรียนสามารถฟัง พูด และบอกความหมายของ คำศัพท์เกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างถูกต้อง (K) 2. นักเรียนสามารถถาม - ตอบเกี่ยวกับความรู้สึกของตนได้อย่างถูกต้อง (P) 3. นักเรียนสามารถสนทนาประโยคเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างถูกต้อง (P) 4. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก (A)	Good morning.... / Good morning What the matter, +Name? I have a stomachache.	1
Unit: 4 You are what you eat	1. ออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องดื่มได้ 2. บอกความหมายคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเครื่องดื่ม 3. พูดถาม-ตอบเกี่ยวกับการสั่งเครื่องดื่มได้ 4. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก (A)	Would you like some tea? Yes, please / No, Thank you. Sit down and I will make now.	1
Unit: 5 Invitation to Party	1.สามารถรู้คำศัพท์ สำนวนและรูปประโยคในการสนทนาเพื่อนำไปใช้เชิญร่วมงานเลี้ยง ตอบรับและปฏิเสธได้ 2.สามารถรู้พูดสนทนาเพื่อใช้เชิญร่วมงานเลี้ยง ตอบรับและปฏิเสธได้ 3.นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก (A)	We are going to have a/an.... กิจกรรม.... / When? / บอกเวลา Can we invite our friends? / Of course, you can. Thank you.	1
Unit: 6 Favorite Food	1. ออกเสียงประโยคถาม-ตอบเกี่ยวกับอาหารที่ชอบได้ 2. พูดถาม-ตอบเกี่ยวกับอาหารที่ชอบได้ 3. ระบุชื่ออาหารที่ชอบตามโครงสร้างประโยคได้ถูกต้อง 4. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก (A)	What did you make? / I made sushi. / Do you like sushi? / I like.	1

ตารางที่ 12 (ต่อ)

Unit: 7 Setting the Table	1. รู้และเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างภาษาที่ใช้สื่อสารเกี่ยวกับการจัดโต๊ะอาหาร, เครื่องใช้ในครัว 2. ถามและตอบเกี่ยวกับการจัดโต๊ะอาหาร, เครื่องใช้ในครัว 3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก (A)	Let's set the table. We need some bowls. / I'll get some from the lunchroom. / Is there any soy sauce? / Yes, there is. It's right here.	1
Unit: 8 Time	1. ออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเวลาได้ 2. บอกความหมายคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเวลาและช่วงเวลาได้ 3. ฟังบทสนทนาและให้ข้อมูลได้ – พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับเวลาได้ 4. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก (A)	What time do you go to school? / At.... / Wow! That's early/late.	1
Unit: 9 Shopping	1. ออกเสียงคำศัพท์และประโยคที่ใช้ในการพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการซื้อได้อย่างถูกต้อง 2. ถามและตอบสิ่งที่ต้องการซื้อได้ 3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อเรียนภาษาอังกฤษและมีความกล้าแสดงออก	A: Do you need any help? B: I would like to buy an umbrella. /A: Do you have this in pink?/ B: How much is it? / A: 100-baht, sir/ma'am. / B: Do you have QR code payment? A: Yes, please scan it here.	1
Unit: 10 Getting up	1. สนทนาถามและตอบเกี่ยวกับโครงสร้างและประโยคที่เรียนได้ 2.. นักเรียนสามารถสนทนาประโยคได้ 3. นักเรียนมีความรับผิดชอบ ความร่วมมือความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรม	Did you brush your teeth? / Yes, I did.	1

ตารางที่ 12 (ต่อ)

Unit: 11 Getting around	1. ออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับการเดินทางได้ 2. บอกความหมายคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับการเดินทางได้ 3. สนทนาและให้ข้อมูลได้เกี่ยวกับการเดินทางได้ 4. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก (A)	Do we take a train to your house? / No, we go by... ยานพาหนะ....	1
Unit: 12 Holiday	1. ออกเสียงประโยคถาม-ตอบเกี่ยวกับสถานที่ที่ไปได้ 2. พูดยถาม-ตอบเกี่ยวกับสถานที่ที่ไปได้ 3. ระบุชื่อสถานที่ที่ไปได้เที่ยวตามโครงสร้างประโยคได้ถูกต้อง 4. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก (A)	What are you doing today? /We're going to How about you? /We're going to.....	1
รวมจำนวนชั่วโมง			20

1.5 ศึกษาวิธีการจัดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ องค์ประกอบการจัดการเรียนรู้

โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 12 แผน รวม 12 ชั่วโมง โดยยึด (ทศนา แคมณี, 2562) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมี 5 ขั้นตอนสำคัญ ได้แก่

1. การเตรียมการ เป็นขั้นที่ผู้สอนเตรียมสถานการณ์จะใช้สอน โดยสร้างขึ้นเองเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์โดยตรงต่อนั้นจึงจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ให้พร้อม รวมทั้งการจัดสถานที่เล่นให้เอื้ออำนวย

2. การนำเสนอสถานการณ์ เป็นขั้นที่มีการนำเสนอสถานการณ์ บทบาท และ กติกา มีการนำเสนออย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ไม่สับสน และจัดข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อมในการนำเสนอ ผู้สอนเริ่มด้วยการบอกวัตถุประสงค์กว้าง ๆ แก่ผู้เรียนว่า การเล่นในสถานการณ์จะให้อะไรและเหตุใดจึงมาเล่นกัน ให้รายละเอียดที่จำเป็น เช่น กติกา บทบาท เมื่อทุกคนเข้าใจพอสมควรแล้วจึงให้เล่นได้

3. การเลือกบทบาท เป็นขั้นที่เมื่อผู้เรียนเข้าใจภาพรวม และกติกาแล้ว ผู้เรียนทุกคนได้รับบทบาทในการเล่น ครูอาจช่วยกำหนดบทบาทให้ ผู้เรียนบางคนรับบทบาทบางบทบาทซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการหรือ ความจำเป็นของผู้เรียนคนนั้น

4. การเล่นในสถานการณ์ เป็นขั้นที่ผู้เรียนกำลังเล่นในสถานการณ์นั้น ผู้สอนควรติดตามอย่างใกล้ชิด เพื่อสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียน และจดบันทึกข้อมูลที่จะเป็น ประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ นอกจากนั้นต้องคอยดูแลให้การเล่นดำเนินไปอย่างไม่ติดขัด ให้คำปรึกษาตามความจำเป็น

5. การอภิปราย เป็นขั้นที่มุ่งประเด็นไปที่การเรียนรู้ความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริงสถานการณ์เป็นอย่างไร ซึ่งผู้เรียนมักได้เรียนรู้จากการเล่นของตนในสถานการณ์นั้น จึงทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เมื่อได้เรียนรู้ความเป็นจริงแล้ว

1) ดำเนินการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพและความถูกต้องเหมาะสม เพื่อปรับปรุงแก้ไข

2) ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ ให้ถูกต้องตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งประเด็นที่แก้ไข คือ เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องเรื่องกับขั้นตอนการสอนทั้ง 5 ขั้นที่นำมาใช้ เขียนให้สอดคล้องกับทุกแผนการจัดการเรียนรู้

3) นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์ ที่สร้างขึ้น 12 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินด้านเนื้อหา จุดประสงค์และความเหมาะสม ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1. รองศาสตราจารย์.ดร.มนตรี วงษ์สะพาน ตำแหน่ง อาจารย์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม วุฒิกการศึกษา กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

2. นางสาวหทัยกาญจน์ หลาบคำ ตำแหน่ง อาจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม วุฒิการศึกษา (ศศ.ม.) (ภาษาศาสตรประยุกต์ ด้านการสอนภาษาอังกฤษ) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการและการวิจัย

3. นางสาวเชาว์ประภา จันทูมา ตำแหน่ง อาจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม วุฒิการศึกษา กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ

4. นางสาวรุ่งทิพา เป้าเงิน ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการ วิทยาลัยเทคนิคอำนาจเจริญ อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ วุฒิการศึกษา ค.บ. (ภาษาอังกฤษ) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ

5. นางชุตินา ฝนกระโทก ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเลิงนกทา อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร วุฒิการศึกษา ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เชี่ยวชาญ มี 5 ระดับ คือ

เหมาะสมมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

เหมาะสมมาก ให้ 4 คะแนน

เหมาะสมปานกลาง ให้ 3 คะแนน

เหมาะสมน้อย ให้ 2 คะแนน

เหมาะสมน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

4) นำคะแนนประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย

5) หาค่าเฉลี่ย ของการประเมินเพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์การประเมินแบบมาตรา

ส่วน เป็นแบบมาตราประเมินแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) เพื่อหาความสมบูรณ์ของเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ ของแผนกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์คุณภาพดังนี้

เกณฑ์การให้ความหมายของค่าเฉลี่ย

4.51 – 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 – 4.50	เหมาะสมมาก
2.51 – 3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 – 2.50	เหมาะสมน้อย
1.00 – 1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

จากการประเมินความสมบูรณ์ของเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ ของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสม และมีคะแนนเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน เท่ากับ 4.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 11.54 มีความเหมาะสม แสดงว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมในการนำไปใช้

6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของ

ผู้เชี่ยวชาญแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งประเด็นที่แก้ไข คือ เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทุกข้อและเพิ่มเกณฑ์การประเมินคะแนนให้ชัดเจน กับทุกแผนการจัดการเรียนรู้เรียบร้อยแล้วเพื่อพิจารณาความถูกต้อง นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 18 คน โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา และรูปแบบการจัดกิจกรรม

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว

เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และจัดพิมพ์เพื่อไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดีต่อไป

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คู่มือครู ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและการประเมินผล

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่มีความสอดคล้องกับบทเรียนตามจุดประสงค์และตัวชี้วัดทั้ง 12 แผน โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้จำนวน 6 สถานการณ์แต่ละสถานการณ์ประกอบด้วย บทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันให้นักเรียนเลือกเพียง 1 สถานการณ์ คะแนนเต็ม 20 โดยให้นักเรียนจับคู่กัน โดยใช้เกณฑ์ประเมินประสิทธิภาพการสื่อสารภาษาอังกฤษเกณฑ์การประเมิน (rubric) การให้คะแนน 4 ระดับ คือ 1, 2, 3, 4 ของ (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา (สพฐ.) 2553)

2.3 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อรับข้อเสนอแนะ โดยอาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำให้แก้ไขคำ หรือ ประโยคที่ใช้ในการประเมินให้มีความชัดเจนถูกต้องและเข้าใจง่าย

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเสนอต่อ ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการวัด และความเที่ยงตรง ของเนื้อหา และนำ ตารางวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณ โดยแบบทดสอบวัด ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ตรวจสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80-1.00

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 13 ตัวอย่าง แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์และแบบทดสอบวัด
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จุดประสงค์	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น						
		+1	0	-1				
1. นักเรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์เกี่ยวกับการสั่งเครื่องดื่มได้	<table><tr><th colspan="2">Situation 1 Drink (เครื่องดื่ม)</th></tr><tr><td>Student A You are a barista. You have a lot of menus such as green tea, Thai tea strawberry, cocoa, coffee. Green tea = 45 Baht Thai tea = 40 Baht Strawberry= 45 Baht Cocoa = 45 Baht Coffee = 40 Baht</td><td>Student B You are a customer. You go to the cafe. You want to order some drink and ask them about the price.</td></tr></table>	Situation 1 Drink (เครื่องดื่ม)		Student A You are a barista. You have a lot of menus such as green tea, Thai tea strawberry, cocoa, coffee. Green tea = 45 Baht Thai tea = 40 Baht Strawberry= 45 Baht Cocoa = 45 Baht Coffee = 40 Baht	Student B You are a customer. You go to the cafe. You want to order some drink and ask them about the price.			
Situation 1 Drink (เครื่องดื่ม)								
Student A You are a barista. You have a lot of menus such as green tea, Thai tea strawberry, cocoa, coffee. Green tea = 45 Baht Thai tea = 40 Baht Strawberry= 45 Baht Cocoa = 45 Baht Coffee = 40 Baht	Student B You are a customer. You go to the cafe. You want to order some drink and ask them about the price.							

2.5 กำหนดเกณฑ์แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ดังนี้

ที่	ชื่อ-นามสกุล	เนื้อหา (4)				เข้าใจคำพูดของคู่สนทนา (4)				ความถูกต้องของภาษาที่ใช้ (4)				ความคล่องแคล่ว (4)				การแสดงท่าทาง / น้ำเสียง (4)				ผลการประเมิน
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	
1																						
2																						
3																						
4																						
5																						
6																						
7																						
8																						
9																						
10																						
11																						
12																						
13																						
14																						
15																						
16																						

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมิน

..... / /

ตาราง 14 ตัวอย่าง เกณฑ์แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สำนักงานทดสอบทางการศึกษา สพฐ. (2553)

ระดับคะแนน ประเด็นประเมิน	4	3	2	1	รวม
เนื้อหา	ผู้พูดใช้โครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารอย่างสม่ำเสมอ	ผู้พูดใช้โครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารเกือบทุกครั้ง	ผู้พูดใช้โครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารเป็นบางครั้ง	ผู้พูดใช้โครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารน้อยมาก	4
ความเข้าใจคำพูดของคู่สนทนา	ผู้พูดเข้าใจคำพูดของคู่สนทนาทั้งหมด	ผู้พูดเข้าใจคำพูดของคู่สนทนาเกือบทั้งหมด	ผู้พูดเข้าใจคำพูดบางส่วนของคู่สนทนา	ผู้พูดเข้าใจคำพูดของคู่สนทนาได้น้อยมาก	4
ความถูกต้องของภาษาที่ใช้	ผู้พูดใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาถูกต้องทั้งหมด	ผู้พูดใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาถูกต้องเกือบทั้งหมด	ผู้พูดมีปัญหาบางครั้งในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษา	ผู้พูดใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาผิดพลาดหลายครั้ง	4
ความคล่องแคล่ว	ผู้พูดพูดชัดเจน ไม่ลังเลในการออกเสียงและ/หรือการใช้เสียงสูง-ต่ำเป็นไปตามธรรมชาติ	ผู้พูดลืงเลอยู่บ้างและมีปัญหาในการออกเสียงและ/หรือการใช้เสียงสูง-ต่ำเล็กน้อย	ผู้พูดลืงเลและมีปัญหาในการออกเสียงและ/หรือการใช้เสียงสูง-ต่ำบางครั้ง	ผู้พูดลืงเลบ่อยมากและมีปัญหาในการออกเสียงและ/หรือการใช้เสียงสูง-ต่ำ	4
การแสดงท่าทาง/น้ำเสียง	ผู้พูดแสดงความมั่นใจในตนเองตลอดเวลาใช้ภาษาท่าทาง สบตากับผู้ฟังและใช้เสียงแสดงความรู้สึกเหมาะสมกับกาลเทศะ	ผู้พูดแสดงความมั่นใจในตนเอง ใช้ภาษาท่าทาง สบตากับผู้ฟังและใช้เสียงแสดงความรู้สึกเกือบตลอดเวลา	ผู้พูดแสดงความมั่นใจในตนเอง ใช้ภาษาท่าทาง สบตากับผู้ฟังและใช้เสียงแสดงความรู้สึกเป็นบางครั้ง	ผู้พูดไม่ค่อยมีความมั่นใจในตนเองไม่ใช้ภาษาท่าทาง ไม่สบตากับผู้ฟังและไม่ใช้เสียงแสดงความรู้สึก	4
รวม					20

2.6 ทำการปรับปรุงแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และนำมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ตั้งแต่ 0.5 – 1.00 และปรับปรุงแก้ไขตาม ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประเด็นที่แก้ไข คือ สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน การเลือกใช้คำศัพท์และเลือกหัวข้อสถานการณ์

2.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่แก้ไข เรียบร้อยแล้ว นำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.8 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ผ่านการหาประสิทธิภาพ ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบสอบถามความพึงพอใจ

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการเรียนรู้โดยใช้ สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม การกำหนดระดับของความพึงพอใจ ด้วย แบบสอบถาม

มีวัตถุประสงค์เพื่อบ่งชี้ระดับความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีเกณฑ์ในการ กำหนดน้ำหนักคะแนนความพึงพอใจ ดังนี้ (พรนภา เตียสุทธิกุล และคณะ, 2561; บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียน จำนวน 25 ข้อ โดยใช้จริง 20 ข้อ เป็นแบบมาตราประเมินแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) ดังนี้

ความพึงพอใจระดับดีมาก	ได้ 5 คะแนน
ความพึงพอใจระดับดี	ได้ 4 คะแนน
ความพึงพอใจระดับปานกลาง	ได้ 3 คะแนน
ความพึงพอใจระดับน้อย	ได้ 2 คะแนน
ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด	ได้ 1 คะแนน

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพและความถูกต้องเหมาะสม เพื่อปรับปรุงแก้ไขประเด็นคือ ใช้ข้อความสั้นกะทัดรัด ได้ใจความ ใช้ภาษาเข้าใจง่ายประเด็นจากนั้นนำแบบวัดความพึงพอใจเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบ ให้คะแนนตามความเหมาะสม ถูกต้องตรงประเด็นการใช้ภาษา และครอบคลุมในการวัดความพึงพอใจ คำนวณค่าโดยใช้สูตร (IOC) แล้วนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องซึ่งมีเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับนิยามประเด็นหลัก

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับนิยามประเด็นหลัก

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับนิยามประเด็นหลัก

3.4 วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับนิยาม

3.5 ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้อง ซึ่งประเด็นที่แก้ไข คือ การใช้ภาษาให้เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำย่อ ข้อคำถามควรเฉพาะเจาะจงไม่คลุมเครือ

3.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการพิจารณาแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนอนุบาลบ้านด้ายศวดี

3.7 นำข้อมูลที่ได้มาหาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจ ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน โดยพิจารณาจากค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อซึ่งมีค่าระหว่าง 0.2 ถึง 1.0 และนำมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.38

3.8 จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 กลุ่มตัวอย่าง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร จำนวน 16 คน โดยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

1. ดำเนินการชี้แจงจุดประสงค์ และแนะนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงข้อตกลงร่วมกันให้นักเรียนเข้าใจ เกณฑ์การประเมิน

2. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน (Pre-test) กำหนดให้แสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้เลือก 1 สถานการณ์จาก 6 สถานการณ์ คะแนนเต็ม 20 คะแนนนักเรียนสร้างและแสดงบทบาทตามเนื้อหา แต่งบทสนทนาและสร้างสถานการณ์เอง โดยมีครูคอยช่วยให้คำแนะนำและแก้ไขความถูกต้อง มีเวลาให้ฝึกซ้อม 5 นาที ฝึกปฏิบัติและเก็บคะแนน

3. ดำเนินการสอนตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน 12 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ทั้งหมด 12 ชั่วโมง หลังจากทำการสอนจนครบทั้ง 12 แผน นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียน ผู้วิจัยจับคู่นักเรียนและให้จับฉลากเลือก 1 หัวข้อสถานการณ์จากทั้งหมด 6 สถานการณ์ ใช้วิธีเดียวกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน คะแนนเต็ม 20 เพื่อนำมาใช้เปรียบเทียบคะแนน (Post-test) มีผู้ประเมิน 3 ท่านซึ่งไม่ใช่ผู้วิจัย เป็นครูวิชาภาษาอังกฤษ 2 คน ครูหัวหน้ากลุ่มสาระหมวดภาษาต่างประเทศ

4. เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรม จนครบแล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน

5. นักเรียนทำแบบทดสอบความพึงพอใจ ต่อการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

6. นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/E_2) กำหนดเกณฑ์ 75/75 ดังนี้

2. วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) ของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ค่าสถิติ t-test (dependent sample)

4. การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ใช้คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ

1.1 หาค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียน ($\bar{X}$) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด 2553: 123)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียน

1.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียน
ใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด 2553: 126)

$$\text{สูตร } S.D. = \sqrt{\frac{N(\Sigma X) - (\Sigma X^2)}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 ΣX^2 แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียน

1.3 หาค่าร้อยละ (percentage) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
 F แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
 N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยคำนวณจาก
สูตร ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 117)

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับ
 ลักษณะพฤติกรรม
 ΣR แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็น
 ของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N1 แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์

N2 แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.2 ซัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) หาประสิทธิภาพของบทเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75

$E_1/E_2 = 75/75$ ดังนี้

$$E_1 = \frac{\Sigma X}{\frac{N}{A} \times 100}$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในบทเรียน
หาได้จากคะแนนการทำกิจกรรมระหว่างเรียนได้
ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 75

ΣX แทน คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำ
กิจกรรมในบทเรียน

A แทน คะแนนเต็มของกิจกรรมทุกกิจกรรมรวมกัน

$$E_2 = \frac{\Sigma F}{\frac{N}{B} \times 100}$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่ได้จากคะแนนเฉลี่ย
จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนบทเรียนได้ถูกต้อง
โดยเฉลี่ยร้อยละ 75

ΣF แทน คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำ
แบบทดสอบหลังเรียนบทเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2.3 เชนิญ กิจระการ (2546) การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนโดยอาศัยการ

หาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) มีสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

การหาค่า E.I เป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบว่าเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ วิธีการอาจแปลงคะแนนให้อยู่ในรูปของร้อยละก็ได้ ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน} - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}{100 - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยร้อยละระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังเรียน และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด

3. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

3.1 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างคะแนนผลการทดสอบหลังเรียนกับคะแนนเฉลี่ย ก่อนเรียน โดยใช้ t-test (ประคอง สารธรรม, 2561) สูตรดังนี้

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่จะใช้พิจารณา t - distribution
	ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	ΣD^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนแต่ละคน
df	=		N - 1

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

E_1 แทน ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ

E_2 แทน ค่าประสิทธิภาพของของผลลัพธ์

$E.I.$ แทน ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ

$S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบค่าค่าวิกฤต

2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอตามลำดับขั้น ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกระบวนการ และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/E_2) กำหนดเกณฑ์ 75/75 ดังนี้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ค่าสถิติ t-test (dependent sample)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ใช้คะแนนเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประสิทธิภาพของกระบวนการ และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/E_2) กำหนดเกณฑ์ 75/75 ดังตาราง 14

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 15 แสดงผลการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

N	ประสิทธิภาพของกระบวนการ(E1)				ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่ (E2)			
	คะแนนเต็ม กิจกรรม	$\bar{x}$	S.D.	(E1)	คะแนนเต็ม กิจกรรม	$\bar{x}$	S.D.	(E2)
16	240	192.12	9.89	80.05	20	15.56	1.03	77.81

จากตาราง 15 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มี
ประสิทธิภาพ เท่ากับ 80.05/77.81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) การ
เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ตาราง 16 แสดงค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนน		ค่าดัชนี ประสิทธิผล E.I.
		ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลัง เรียน	0.5359
16	20	167	249	

จากตารางที่ 16 จากการทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ก่อนเรียนและหลังเรียน คะแนนเต็ม 20 คะแนน ผลรวมคะแนนของการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ

167 ผลรวมคะแนนของการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 249 เมื่อคำนวณโดยใช้สูตรดัชนีประสิทธิผลได้เท่ากับ 0.5359 หมายความว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สามารถสื่อสารได้มากขึ้น

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 16 คน โดยใช้ค่าสถิติ t-test (dependent sample)

ตาราง 17 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ค่าสถิติ t-test (dependent sample)

ความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (N=16)	คะแนน เต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t	P-Value
ก่อนเรียน	20	10.43	0.96	17.86	0.007*
หลังเรียน	20	15.56	1.03		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17 คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 คะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ใช้คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตาราง 18 แสดงผลวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

รายการประเมินความพึงพอใจ	ระดับความพึงพอใจ		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม			
1. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติมีความเหมาะสม	4.56	0.79	มากที่สุด
2. การจัดกิจกรรมมีความหลากหลาย และน่าสนใจ	4.31	1.1	มาก
3. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนได้ฝึกสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น	4.62	0.7	มากที่สุด
รวม	4.5	0.86	มาก
ด้านเนื้อหา			
4. ความยากง่ายของเนื้อหา มีความเหมาะสมกับระดับและความสามารถของนักเรียน	4.68	0.68	มากที่สุด
5. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาเนื่องจากการเรียงเนื้อหาจากง่ายไปหายาก	4.43	0.93	มาก
6. การจัดเนื้อหาไม่มีความเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.62	0.86	มากที่สุด
7. การจัดเนื้อหาส่งเสริมให้นักเรียนได้สื่อสารโต้ตอบระหว่างคู่สนทนา	4.62	0.70	มากที่สุด
8. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน	4.37	0.86	มาก
9. เนื้อหา มีความทันสมัย	4.37	0.86	มาก
รวม	4.53	0.81	มากที่สุด
ด้านประโยชน์			
10. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนสนุกสนาน	4.31	1.1	มาก
11. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนได้ฝึกความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	4.56	0.86	มากที่สุด

ตารางที่ 18 (ต่อ)

12. นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างทำกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน	4.43	0.93	มาก
13. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้นักเรียนได้ฝึกแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	4.75	0.56	มากที่สุด
14. นักเรียนอยากที่จะพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ	4.43	1.06	มาก
รวม	4.5	0.90	มาก
ด้านการนำไปใช้			
15. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนสามารถนำบทสนทนา ความรู้ที่ได้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน	4.43	1.06	มาก
16. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้ คล่องแคล่วและถูกต้องมากยิ่งขึ้นในการพูดสื่อสาร	4.37	1.05	มาก
17. นักเรียนเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนในการพูดสื่อสารได้ตาม สถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม	4.25	1.09	มาก
18. หลังจากจบการจัดกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมี ความพยายามที่จะพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น	4.81	0.53	มากที่สุด
19. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนกล้าพูดภาษาอังกฤษ มากขึ้น	4.62	0.86	มากที่สุด
20. นักเรียนเกิดความรู้ที่คงทนในการเรียนภาษาอังกฤษผ่าน กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน	4.62	0.70	มากที่สุด
รวม	4.52	0.88	มากที่สุด
โดยรวม	4.51	0.86	มากที่สุด

จากตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.86) และเมื่อแยกออกเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.81) ด้านการนำไปใช้ ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.88) ด้านประโยชน์ ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.9) ด้านรูปแบบกิจกรรม ($\bar{X} = 4.5$, S.D. = 0.86) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีความมุ่งหมายของการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

2. สรุปผล

จากการวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ยศวดี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 สรุปผลได้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 80.05/77.81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75
2. ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีค่าดัชนีประสิทธิผลได้เท่ากับ 0.5359 หมายความว่า นักเรียนสามารถสื่อสารได้มากขึ้น ร้อยละ 53.59
3. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05
4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.86) โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

3. อภิปรายผล

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ นำมาอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ (E1/ E2) เท่ากับ 80.05/77.81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ได้พัฒนาขึ้นอย่างเป็นขั้นตอน มีวิธีการที่เหมาะสม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน โดยศึกษาสาระการเรียนรู้และเลือกหน่วยที่เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอนและจากหนังสือตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาวิธีการจัดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนและได้ประยุกต์ชั้นการสอนของทิศนา ขัมมณี (2562) 5 ขั้นตอน มีสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจ มีการวิเคราะห์เกณฑ์การประเมิน และแบบวัดความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน และมีการทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพ กับนักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งที่มีการจัดการเรียนการสอนที่คล้ายกัน ก่อนนำไปใช้จริง

กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงได้มีการปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมสถานการณ์ให้มีความถูกต้องเหมาะสม ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากขึ้น เมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้ตามความเป็นจริงแล้ว ส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิษณุภา กล้าวิจารณ์ (2560) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) โรงเรียนชุมชนวัดใหญ่โพหัก ตำบลโพหัก อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี นักเรียนจำนวน 35 คน ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ 78.30/76.67 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของจุฑามาศ พิมพ์สินธ์ (2565) การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลอง (simulation) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 14 คน โรงเรียนบ้านโคกสว่าง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.33/79.52 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนี้มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ผ่านร้อยละ 80 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75

2. จากผลการวิจัยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) เท่ากับ 0.5359 ซึ่งแสดงว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานมีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 53.59 สอดคล้องกับสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน สพฐ. (2553) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ เช่น การฝึกพูดจากบทสนทนาสั้น ๆ ใกล้เคียงกับสถานการณ์ความเป็นจริง ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกลัวที่จะพูดผิด หรือเขินอายในการพูด มีอิสระในการพูด ซึ่งเป็นการฝึกให้สามารถสื่อสารได้เข้าใจ และถูกต้อง เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา ในการจัดการเรียนการสอน โดยออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมการพูดภาษาอังกฤษ จากง่ายไปหายากเพื่อลดความวิตกกังวลของนักเรียน นักเรียนได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดที่เหมาะสมและได้ฝึกบ่อย ๆ เพื่อการสื่อสารสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้น้ำเสียง อากัปกริยา ทำให้การเรียนรู้อมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของทัศนีย์ กันทะใจ (2556) ผลการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง ระหว่างเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตาม เรื่อง และเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิด ที่มีต่อทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนน้ำพอง อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น พบว่า ดัชนีประสิทธิผลโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง มีค่าเท่ากับ 0.6264 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 62.64 การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีเนื้อหาที่ช่วยให้นักเรียนในฝึกการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก และสามารถนำเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ พร้อมทั้งในการปฏิบัติแต่ละครั้ง เมื่อเกิดข้อติดขัดแต่หรือไม่เข้าใจ ผู้สอนจะติดตามอย่างใกล้ชิดและให้คำแนะนำเพื่อให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงแก้ไขได้เป็นอย่างดี

3. จากผลการวิจัยพบว่าการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ค่าสถิติ t-test (dependent sample) เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 คะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 และค่า t-test เท่ากับ 17.86 สรุปได้ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีคะแนนทดสอบหลังเรียนด้วยกิจกรรมสูงกว่าก่อนเรียน ยังมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การให้คะแนนของสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน สพฐ. (2553) เป็นเกณฑ์การประเมิน (rubric) 5 ด้าน และการให้คะแนน 4 ระดับ สอดคล้องกับวิไลพร ธนสุวรรณ (2530) ได้กล่าวว่าการกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกพูดและใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ สร้างความรู้สึกที่ดีแก่ผู้เรียนโดยการใช้กำลังใจ ไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกกลัวว่าจะพูดผิด หรืออายที่จะพูด แก้อัปเดตผลในการออกเสียง หรือผิดหลักไวยากรณ์เฉพาะในระหว่างการเรียนรู้ โดยจุดมุ่งหมายปลายทางของการสอนพูดคือให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่วเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวพร กุลชนะจิระ (2563) การศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีพัฒนาการทางด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษหลังจากจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรางคณา เค้าอัน (2560) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ โรงเรียนโกวิทจักษ์ จากห้องเรียนจำนวนสองห้องรวมนักเรียน 41 คน พบว่า ผลการศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเท่ากับ .05

4. จากผลการวิจัยพบว่าระดับความพึงพอใจของนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แล้วมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.51 , S.D. = 0.86) และเมื่อแยกออกเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านเนื้อหา ($\bar{X}$ = 4.53 , S.D. = 0.81) ด้านการนำไปใช้ ($\bar{X}$ = 4.52 , S.D. = 0.88) ด้านประโยชน์ ($\bar{X}$ = 4.45 , S.D. = 0.9) ด้านรูปแบบกิจกรรม ($\bar{X}$ = 4.5 , S.D. = 0.86) ซึ่งหมายความว่า นักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นสามารถทำให้ผู้เรียนพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี นำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และมีประโยชน์ในโอกาสต่าง ๆ กิจกรรมการเรียนรู้มีความสนุกสนาน และการจัดกิจกรรมสถานการณ์การเรียนรู้มีกิจกรรมที่หลากหลายส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออก กล้าที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษ รวมทั้งเพิ่มความมั่นใจในตนเอง ทั้งนี้

ยังได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากผู้วิจัย เมื่อนักเรียนไม่มีความหมายของคำศัพท์ หรือไม่เข้าใจบทสนทนาภาษาอังกฤษ ครูก็สามารถแนะนำช่วยเหลือได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ วราภรณ์ ช้วนกิจ (2544) ได้กล่าวความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด อันเนื่องมาจากความสำเร็จ ความประสงค์ที่ตนคาดหวังไว้เป็นความรู้สึกที่ปรับเปลี่ยนได้เสมอขึ้นอยู่ กับสถานการณ์ สภาพแวดล้อม ช่วงเวลาในขณะนั้น ๆ ความพึงพอใจเป็นพลังแห่ง การสร้างสรรค์ สามารถกระตุ้นให้เกิดความภูมิใจ มั่นใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐญา บุปผาชาติ (2561) การใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอเซฟอุปถัมภ์อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน ซึ่งใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้ใกล้เคียง กับสถานการณ์จริง เนื้อหาศึกษามาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีความสอดคล้อง กับรายวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.75, S.D. = 0.42) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hidayati (2015) การใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด ของนักเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสุนันทกาทอง กาลีนัน ในปีการศึกษา 2557/2558) พบว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถปรับปรุงความสามารถในการพูดของ นักเรียน นอกจากนี้จากการตอบสนองของนักเรียนที่มีต่อการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ได้รับการ พิสูจน์แล้วว่านักเรียนมีความสนใจ ต่อการเรียนรู้การพูดโดยใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติคือ 75.00% และ 78.57% ซึ่งอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด นักเรียนชอบเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ นอกจากนี้นักเรียนยังกล้าแสดงออกและมีความมั่นใจมากขึ้นในการพูด พิสูจน์ได้จากการมีส่วนร่วมใน ชั้นเรียน การสนทนา การอภิปราย การแสดงหน้าชั้นเรียน การออกเสียง ความคล่องแคล่ว และความ มั่นใจในการพูด

4. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 กิจกรรมที่ใช้ฝึกสนทนาเป็นภาษาอังกฤษสามารถเพิ่ม เนื้อหาภาพ เพื่อความ หลากหลายให้ผู้เรียน มีความสนุกสนานไม่เบื่อหน่าย และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

1.2 การจัดกิจกรรมในการสื่อสารภาษาอังกฤษ อาจจะเพิ่มสื่อเข้ามาให้นักเรียน ได้มี ตัวเลือก ในการฝึกที่มากขึ้น เช่น ดูหนัง ฟังเพลง ดูการ์ตูน ที่เป็นภาษาอังกฤษ

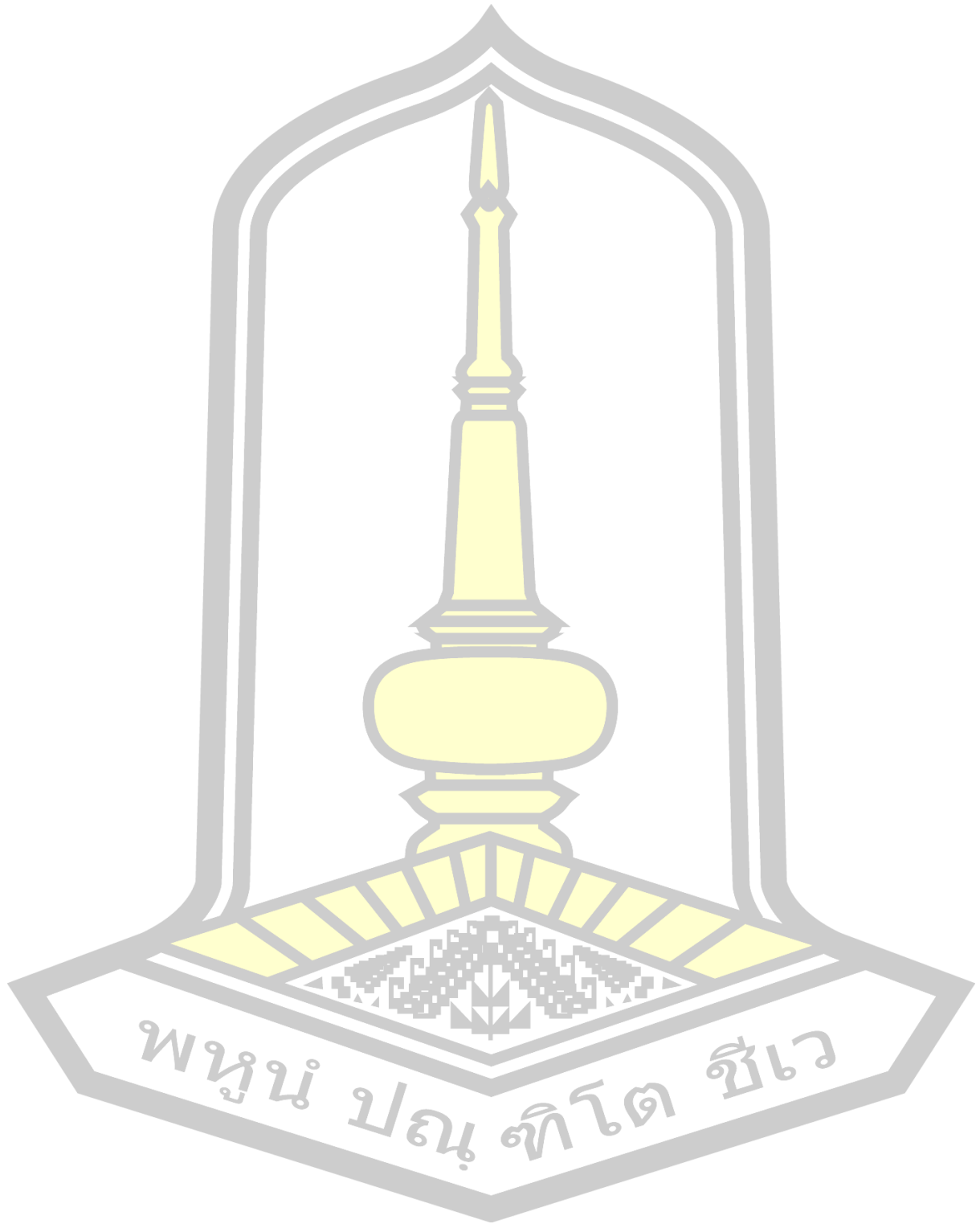
1.3 ครูผู้สอนต้องพยายาม อธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจให้มากที่สุดเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิด การสับสน ในการจัดกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นลำดับขั้นตอน หรือการแบ่งเวลา หรือเรื่องเตรียมเนื้อหาที่ กำลังจะพูดให้ถูกต้องเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานเพื่อพัฒนาในทักษะอื่น เช่นการฟังและการอ่านต่อไป
2. ควรมีการวิจัยโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานร่วมกับเกมเป็นฐาน เพื่อเพิ่มความน่าสนใจของการเรียนมากยิ่งขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารผ่านการเล่นเกมส์ได้ด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษา. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ. (2545). วิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา: กระทรวงศึกษาธิการ.
- จุฑามาศ พิมพ์สินธ์. (2565). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปริญาครุศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพ สื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย. 5(1), 5-20.
- ชูขวัญ รัตนพิทักษ์ธาดา. (2543). ผลของการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ ที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕, วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- ไชยฉัตร โรจน์พลทามล. (2562) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยว ชั้นปี ที่ 1 . มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต/กรุงเทพฯ.
- ณัฐญา บุปผาชาติ. (2561). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทัศนีย์ กันทะใจ. (2556). ผลการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องราวระหว่างเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง และเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิด ที่มีต่อทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทิตินา แคมมณี. (2562). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 23. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เทพนารี คงอ่อน. (2556). ได้พัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย ตามแนวคิดสมองเป็นฐานโดยใช้บทบาทสมมตินักเรียนชั้นอนุบาล 2. ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นวพร กุลชนะจิระ (2563) นวพร กุลชนะจิระ (2563) การศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นลินี ปัญญาวิโรภาส. (2562) สำนักพิมพ์กรุงเทพฯ: เอ็นดูเคชั่น ไมนด์ไลน์ มัลติมีเดีย.

นันลินี ปานเทศ (2021) 200+ ศัพท์ IELTS หมวด Verbs ท่องไว้สอบ IELTS สืบค้นจาก

https://www.opendurian.com/news/ielts_verbs_vocab/

บังอร ผงผ่าน. (2538). ความพึงพอใจของผู้รับบริการต่องานบริการของโรงพยาบาลกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ. ภาคนิพนธ์พ.บ.(พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

ปนัดดา ยอดระบำ. (2544) ความพึงพอใจในวิธีการเรียนการสอนงานเกษตรของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดตรัง. สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง/กรุงเทพฯ.

ประคอง สาธรรม. (2561). การทดสอบสมมติฐานการวิจัย ด้วยสถิติ t-test.

เปื้อง กุมพ. 2519. การวิจัยและนวัตกรรมการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เผชิญ กิจระการ. (2546) ดัชนีประสิทธิผล. มหาสารคาม. ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พรนภา เตียสุทธิกุล พัฒนา พรหมณี จานนท์ ศรีเกตุ นาวัน มีนะกรรณ และสุวิมล พงษ์วารินศาสตร์. (2561). การวัดระดับเจตคติในการดำเนินงานด้านการสาธารณสุข. วารสาร วไลยอลงกรณ์ บริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์). 8(4): 214-225.

พิชญภา กล้าวิจารณ์. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม.

พิชญ์สินี ชมภูคำ (2560). การพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาประยุกต์ทางคณิตศาสตร์และทักษะ การทำงานร่วมกันโดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลาร์ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *Journal of Graduate Research*, 7(2), 107-121. Retrieved from

<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/banditvijai/article/view/96245>

พิสิษฐ์ ทองงาม. (2555). การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม. สืบค้น 15 ธันวาคม 2566, จาก <https://kroopisit.wordpress.com/2012/05/23/การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม/>.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.(2556). ทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติในการบริหารการศึกษา หน่วยที่ 9-12. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

วรางคณา เค้าอัน. (2560) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ . มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต/กรุงเทพฯ.

วรารณ ช่วยนุกิจ. (2544). ความพึงพอใจที่มีต่อการเสนอข่าวการเมืองของสถานีโทรทัศน์ไอทีวี ของ ผู้ชมในกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- วิภาวรรณ วรมหาทรัพย์. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนายจ้างที่มีต่อลูกจ้างวุฒิปริญญาโททางบัญชี. วิทยานิพนธ์ บัญชีมหาบัณฑิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2530). เกมประกอบการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2.
- ศจี อนันต์นพคุณ. (2542). กลวิธีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ. สงขลา : ชลบุตรกราฟฟิก.
- ศิริรัตน์ ภูวระสี (2561). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สถานการณ์จำลอง โรงเรียนบ้านกุดสะเทียนใหม่ศรีทอง อำเภอศรีบุญเรือง จังหวัดหนองบัวลำภู. วารสารศรีล้านช้างปริทรรศน์, [S.L.], v. 4, n. 1, p. 23, June 2018. ISSN 2350-9406.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). ทฤษฎีการประเมิน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ(องค์การมหาชน). (2564). รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน. (ออนไลน์). แหล่งที่มา :<http://www.niets.or.th/th/.15> ธันวาคม 2566
- สาธิตา พันเทศ. (2564) การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 . มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต/กรุงเทพฯ.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2561). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุดคะนิง นฤพนธ์จิรกุล. (2562). การออกแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 5(1), 16-28
- สุนันtha เลहनันท์. (2551). การสร้างทีมงาน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: แอนด์เมตสติกเกอร์ แอนด์ดีไซน์.
- ไสว พักขาว. (2544). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : เอมพันธ์.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. 2554. “การใช้ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยในอาเซียน”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.prd.go.th> (24 กรกฎาคม 2554)
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.(2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:
- อานนท์ กระบอกโท. (2543). ความพึงพอใจของนักศึกษาวิชาทหารที่มีต่อการฝึกวิชาทหาร.
- อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด. คู่มือการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ช่วงชั้นที่ 1-2 (ป.1-ป.6) ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : บุ๊คพอยท์, 2546.
- Al-Attar, H. R. (2019). The effectiveness of using scenario-based learning strategy in

developing EFL eleventh graders' speaking and prospective thinking skills the effectiveness of using scenario-based learning strategy in developing EFL eleventh graders' speaking and prospective thinking skills. The Islamic University of Gaza.

Brush, T., & Saye, J. (2002). Implementation *and evaluation* of a student-centered learning unit: A case study. *Educational Technology Research and Development*, 48(3), 79–100

Bygate, M. (2001). *Researching pedagogical tasks, second language learning, teaching and assessment*. London: Longman.

Canale & Michael, Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing, *Applied Linguistics*, 1 (1980) p.1-47.

Clark, J. L. D. (1972). *Foreign language testing: Theory and practice*. Philadelphia: Centre of Curriculum Development.

Errington, E. (Ed.) (2010). *Preparing graduates for the professions using scenario-based learning*. Brisbane, Australia: Post Pressed.

Frey, N. & Fisher, D. (2014). *The Formative Assessment Action Plan: Practical Steps to More Successful Teaching and Learning*. Alexandria VA: ASCD

Goh & Burns, A. (2012). *Teaching speaking: A holistic approach*. Cambridge University Press.

Hammond, J., & Gibbons, P. (2001). What is scaffolding? In J. Hammond (Ed.), *Scaffolding: Teaching and learning in language and literacy education* (pp. 1 - 14). New Town, NSW: Primary English Teaching Association.

Harris, D.P. (1990). *Testing English as a second language*. New York: McGraw Hill.

Hidayati, N. (2015). *Using Role Play to Improve Students' Speaking Ability*. WLISONGO STATE ISLAMIC UNIVERSITY.

Isrok'atun & Tiurlina. (2016). *Model pembelajaran matematika situationbased learning di sekolah dasar*. Sumedang: UPI Sumedang Press.

Jones, Leo. (1983). *Eight Simulations*. Cambridge University Press.

Kindley, R. W. (2002). *Scenario-Based E-Learning: A Step Beyond Traditional ELearning*. Virginia: American Society for Training & Development.

Kotler, Philip. (1997). *Marketing management: analysis, planning, implementation and control*. 5 th ed. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

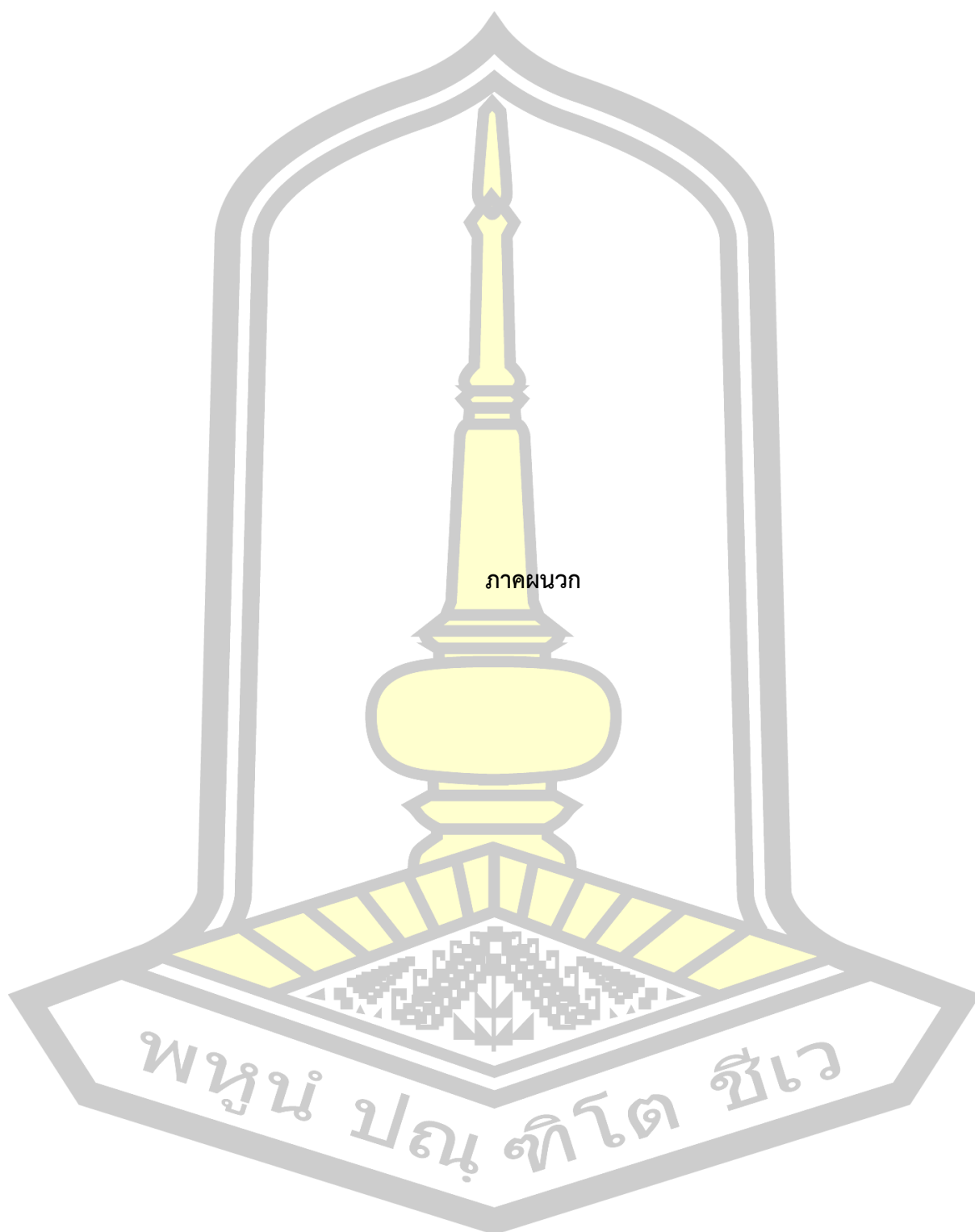
Kotler, P., & Armstrong, G. (2002). *Principles of marketing*. NJ: Prentice Hall.

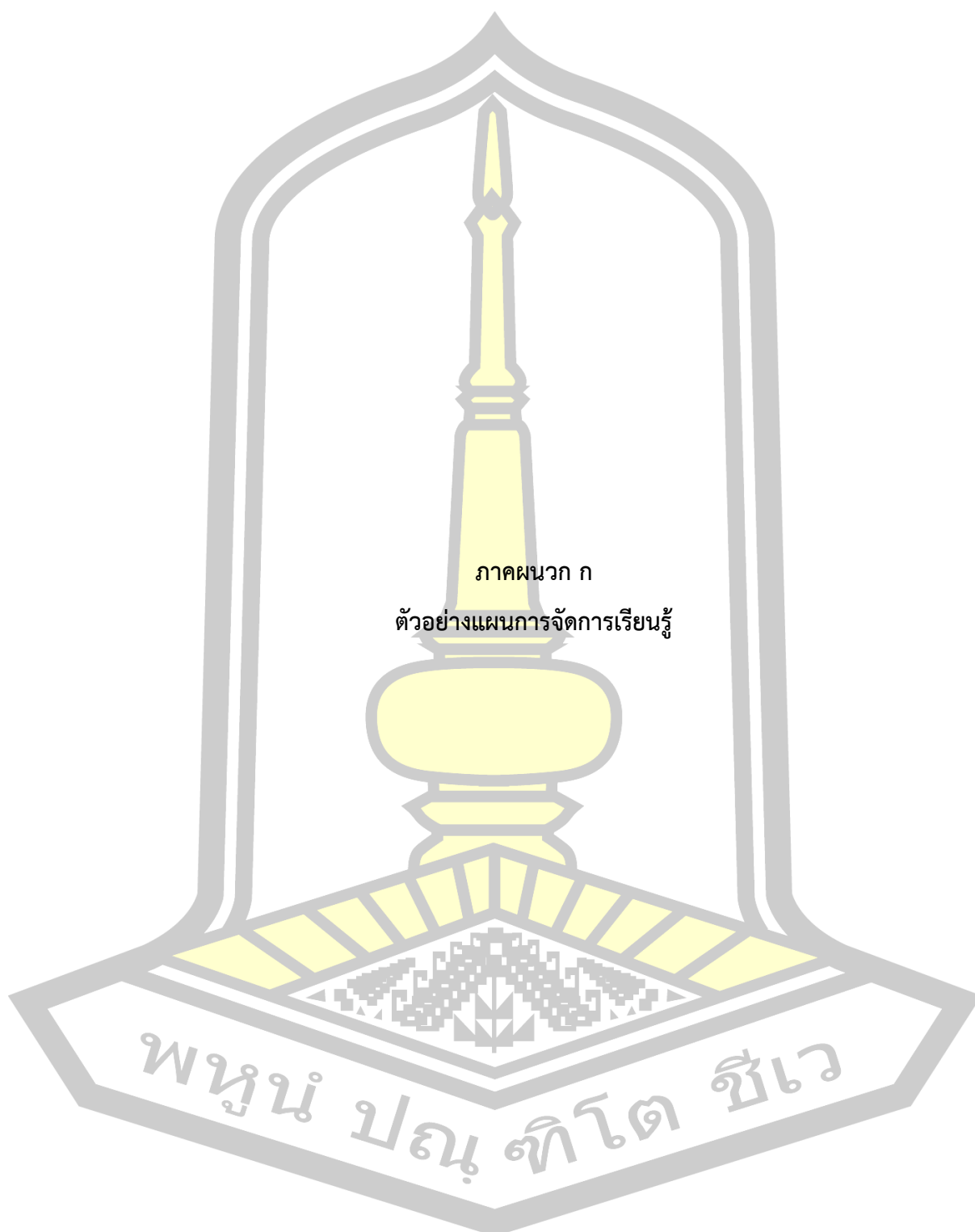
Lave, J., & Wenger, E. (1991) *Situated Learning: Legitimate Peripheral Participation*. Cambridge: Cambridge University Press.

<http://dx.doi.org/10.1017/CBO9780511815355>

- Lewis, B. (2014). *Fluent in 3 months: how anyone at any age can learn to speak any language from anywhere in the world*. First edition. New York, Harper One, an imprint of HarperCollins Publishers.
- Mery, Y., & Blakiston, R. (2010). Scenario-based e-learning: Putting the student in the drivers' seat. 26th Annual Conference on Distance Teaching and Learning. August 4 - 6, 2010. Wisconsin: University of Wisconsin.
- Panik Senariddhikrai. (2022). The Role of Confirmatory Factor Analysis (CFA) in Structural Equation Modeling (SEM): บทบาทของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในแบบจำลองสมการโครงสร้าง. *วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 1(2), 99-110. สืบค้น จาก <https://kuojs.lib.ku.ac.th/index.php/jmsku/article/view/5185>
- Prima, H. (2018). Improving Students' Speaking Skill Using Role Play in English Extracurricular class in SMP Pangudi Luhur 1 Yogyakarta. Sanata Dharma University.
- Romadhoni, I. (2021). The Use of Role Play Technique to Improve Student's Speaking Skills at the Eleventh Grade of SMK AL-QODIRI ACADEMIC of 2021-2022
- Scott, R. (1981). "Speaking" in Communication in the Classroom. Longman Group UK Ltd.
- Starfish Labz. (2022) เรียนออนไลน์ฟรี สื่อการสอน คอร์สเรียนภาษา ห้องเรียน 4.0: Starfish labz. (2020, September 19). Retrieved December 15, 2023, from <https://www.starfishlabz.com/>.
- Susilo, B.K. (2014). Improving Students' English-Speaking Skill Through Role Play at Grade XI of Travel Tourism Program of SMK N 6 YOGYAKARTA in the Academic Year of 2013/2014. YOGYAKARTA STATE UNIVERSITY.
- Valette, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. 2nd ed. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Weir, C. J. (1990). *Communicative Language Testing*. London: Prentice Hall International (UK).

พหุ ประทีป ชีวะ

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วิชา ภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

Topic: Greeting

เวลา 1 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 2/2566

ผู้สอน นางสาววารารณ์ อาษาภักดี

สาระสำคัญ

นักเรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์เพื่อพูดกล่าวทักทายได้

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ต.1.2 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ต.2.3 พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเองและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ

สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

ต.2.1 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงคำศัพท์และประโยคที่ใช้ในการทักทายกันได้อย่างถูกต้อง
2. ถามและตอบเกี่ยวกับการทักทายได้
3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความกล้าแสดงออก

สาระการเรียนรู้

Good morning = ช่วงเช้า, Good afternoon = ช่วงกลางวัน/ บ่าย, good evening = ช่วงเย็น/ค่ำ

Hello/ Hi = ทักทายเพื่อน รุ่นน้อง หรือคนรู้จักดี Hey = ทักทายคนสนิท

How are you? / How do you do? / How is your day?

I'm fine/ Ok / well / not so well / Goodbye / See you later/ See you next

time Conversation

A: Good morning, + name.

B: Good morning, + name

A: How are you today?

B: I'm fine, Thank you. And you?

A: I'm well. I must go now. See you later.

B: See you

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ชุดคำศัพท์, แอปประโยค, Power point, วิดีโอ

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมครู	กิจกรรมนักเรียน
1. การเตรียมการ 1. ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับการกล่าวทักทายกันสามารถพูดอย่างไรได้บ้าง ในภาษาไทยไม่ว่าจะทักทายคนที่สนิทหรือไม่สนิทเราก็มักพูดว่า “สวัสดี” แต่ในภาษาอังกฤษจะพูดได้หลายแบบ ขึ้นอยู่กับคนที่เราพูดด้วยว่าเป็นใคร สนทนากันมากน้อยแค่ไหน โดยเลือกใช้คำทักทายตามเวลาที่ได้พบกัน 2. ครูสอนประโยคเกี่ยวกับกับคำทักทาย Good morning = ช่วงเช้า 6.00-11.59 น. Good afternoon = ช่วงกลางวัน/ บ่าย 12.00-17.59 น. Good evening = ช่วงเย็น/ ค่ำ 18.00 น. เป็นต้นไป Hello/ Hi / = คนรู้จัก เพื่อน รุ่นน้อง Hey = ทักทายคนสนิท How are you? / How do you do? / How is your day? สบายดีไหม I'm very well/ fine/ well / not so well สบายดี, ธรรมดา And you? แล้วคุณเป็นอย่างไรบ้าง?	1. นักเรียนดูภาพเวลาและบอกคำทักทายตามช่วงเวลา 2. นักเรียนฟังและฝึกพูดประโยคเกี่ยวกับการสนทนาทักทาย 3. นักเรียนฝึกใช้คำศัพท์เกี่ยวกับการทักทาย

I must go now/ I have to go now/ Goodbye. ขอตัวลา See you later/ See you next time. แล้วเจอกันใหม่ 3. ครูเปิดวิดีโอตัวอย่างการทักทายแบบต่าง ๆ เน้นการทักทายหลายแบบ 4. ครูติดแผ่นประโยคสนทนาบนกระดานให้นักเรียนดู และให้ฝึกออกเสียงตามครู เช่น A: Good morning, + name. B: Good morning, + name. A: How are you today? B: I'm fine, Thank you. And you? A: I'm well. I must go now. See you later. B: See you.	
2.ครูนำเสนอสถานการณ์ 1. ครูจำลองสถานการณ์ในห้องเรียนให้เหมือนนักเรียนกำลังซื้อของอยู่ในตลาด บังเอิญเจอเพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนที่เรียนห้องเดียวกัน จึงเข้าไปทักทาย ระหว่างนี้ครูผู้สอนสังเกตแนะนำความเข้าใจที่ถูกต้อง	นักเรียนจับคู่กันเพื่อแสดงบทบาทการกล่าวทักทายกัน โดยใช้ประโยคสนทนาที่ได้เรียนไปนำมาปรับเป็นบทสนทนาของนักเรียนเอง
3.การเลือกบทบาท นักเรียนจับคู่สนทนาโดยใช้ประโยคสนทนาที่ได้เรียนไปนำมาปรับเป็นบทสนทนาของนักเรียนเอง 4.การเล่นในสถานการณ์ นักเรียนแต่ละคู่แสดงบทบาทโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน สร้างบทสนทนาเอง ผู้สอนแนะนำการออกเสียง แนะนำสถานการณ์ตัวอย่าง 5.การอภิปราย 1. ครูสรุปเนื้อหาและแก้ไขข้อบกพร่องให้นักเรียน คำศัพท์หรือการออกเสียง	นักเรียนสร้างบทสนทนาขึ้น นักเรียนและครูร่วมกันสรุปการใช้ประโยคต่าง ๆ และแนะนำนักเรียนนำไปปรับใช้

7. การวัดผลประเมินผล

ทักษะที่ประเมิน	วิธีประเมิน	เครื่องมือที่ใช้ประเมิน
1.ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	1.ประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	1. แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1.1 กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน

8. บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

8.1 บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

8.2 ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

8.3 ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

พูน ปณ จิต ชีเว

ลงชื่อ.....

(นางสาววรารักษ์ อาษาภักดี)

ครูผู้สอน

วันที่ เดือน พ.ศ.

แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

คำชี้แจง จากจำนวน 6 สถานการณ์ที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้ 20 คะแนน

1. ให้นักเรียนจับฉลากเลือกเพียง 1 สถานการณ์
2. นักเรียนมีเวลาเตรียมตัวเพื่อซักซ้อมก่อนเริ่มสอบ 5 นาที
3. สร้างบทสนทนาเองตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้ในเอกสารของ Students A และ Student B
4. สถานการณ์ละไม่เกิน 5 นาที

Role Plays cards.

Situation 1 Drink (เครื่องดื่ม)	
Student A You are a barista. You have a lot of menus such as green tea, Thai tea strawberry, cocoa, coffee. Green tea = 45 Baht Thai tea = 40 Baht Strawberry = 45 Baht Cocoa = 45 Baht Coffee = 40 Baht	Student B You are a customer. You go to the cafe. You want to order some drink and ask them about the price.

Situation 2 Party	
Student A You are the host and tomorrow are your birthday. You invite your friend to your birthday party tomorrow.	Student B You free tomorrow. You will go to the birthday party and ask about the time.

Situation 3 Time	
Student A You are at the classroom: You want to ask your friend about the time because you forgot your watch today.	Student B You give your friend the information that he/she want to know.
Situation 4 Shopping	
Student A You are a shopkeeper in the shop. You shop sell everything. You service the customer and help to find that color.	Student B You are a customer. You go to the shop, and you want to buy something, but it doesn't have the color that you want to buy. So, you ask the shopkeeper.
Situation 5 Food	
Student A You are hungry now. You want to find something to eat, and you ask your friend about the food that he have now.	Student B You are busy with cooking some food and you are inviting your friend to eat together.
Situation 6 Greeting (การทักทาย)	
Student A You are going somewhere and see your friend, but he/she is friend in another class. You haven't known his/her name. You ask them.	Student B You are friend that study in same school. You are greeting your new friend.

แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ที่	ชื่อ-นามสกุล	เนื้อหา (4)				เข้าใจคำพูดของผู้สนทนา (4)				ความถูกต้องของภาษาที่ใช้ (4)				ความคล่องแคล่ว (4)				การแสดงท่าทาง / น้ำเสียง (4)				ผลการประเมิน
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	
1																						
2																						
3																						
4																						
5																						
6																						
7																						
8																						
9																						
10																						
11																						
12																						
13																						
14																						

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมิน

..... / /

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระดับคะแนน	4	3	2	1	รวม
ประเด็นประเมิน					
เนื้อหา	ผู้พูดใช้โครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารอย่างสม่ำเสมอ	ผู้พูดใช้โครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารเกือบทุกครั้ง	ผู้พูดใช้โครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารเป็นบางครั้ง	ผู้พูดใช้โครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารน้อยมาก	4
เข้าใจคำพูดของคู่สนทนา	ผู้พูดเข้าใจคำพูดของคู่สนทนาทั้งหมด	ผู้พูดเข้าใจคำพูดของคู่สนทนาเกือบทั้งหมด	ผู้พูดเข้าใจคำพูดบางส่วนของคู่สนทนา	ผู้พูดเข้าใจคำพูดของคู่สนทนาได้น้อยมาก	4
ความถูกต้องของภาษาที่ใช้	ผู้พูดใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาถูกต้องทั้งหมด	ผู้พูดใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาถูกต้องเกือบทั้งหมด	ผู้พูดมีปัญหาบางครั้งในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษา	ผู้พูดใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาผิดพลาดหลายครั้ง	4
ความคล่องแคล่ว	ผู้พูดพูดชัดเจน ไม่ลังเลในการออกเสียงและ/หรือการใช้เสียงสูง -ต่ำ เป็นไปตามธรรมชาติ	ผู้พูดลังเลอยู่บ้าง และมีปัญหาในการออกเสียงและ/หรือการใช้เสียงสูง -ต่ำ เล็กน้อย	ผู้พูดลังเลและมีปัญหาในการออกเสียงและ/หรือการใช้เสียงสูง -ต่ำ บางครั้ง	ผู้พูดลังเลบ่อยมากและมีปัญหาในการออกเสียงและ/หรือการใช้เสียงสูง -ต่ำ	4
การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง	ผู้พูดแสดงความมั่นใจในตนเองตลอดเวลา ใช้ภาษาท่าทาง สบตากับผู้ฟังและใช้เสียงแสดงความรู้สึกเหมาะสมกับกาลเทศะ	ผู้พูดแสดงความมั่นใจในตนเอง ใช้ภาษาท่าทาง สบตากับผู้ฟังและใช้เสียงแสดงความรู้สึกเกือบตลอดเวลา	ผู้พูดแสดงความมั่นใจในตนเอง ใช้ภาษาท่าทาง สบตากับผู้ฟังและใช้เสียงแสดงความรู้สึกเป็นบางครั้ง	ผู้พูดไม่ค่อยมีความมั่นใจในตนเอง ไม่ใช้ภาษาท่าทาง ไม่สบตากับผู้ฟังและไม่ใช้เสียงแสดงความรู้สึก	4
รวม					20

**แบบสอบถามความพึงพอใจต่อกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**

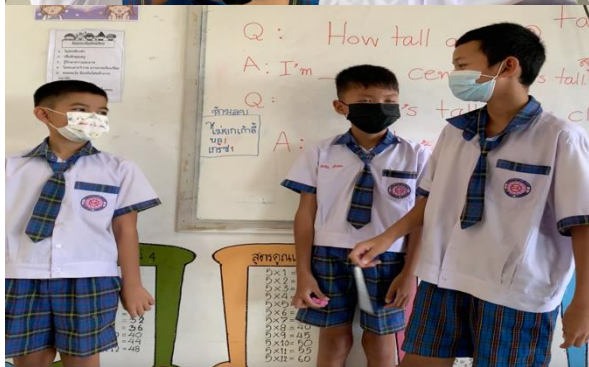
โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็กยศวดี จังหวัดยโสธร

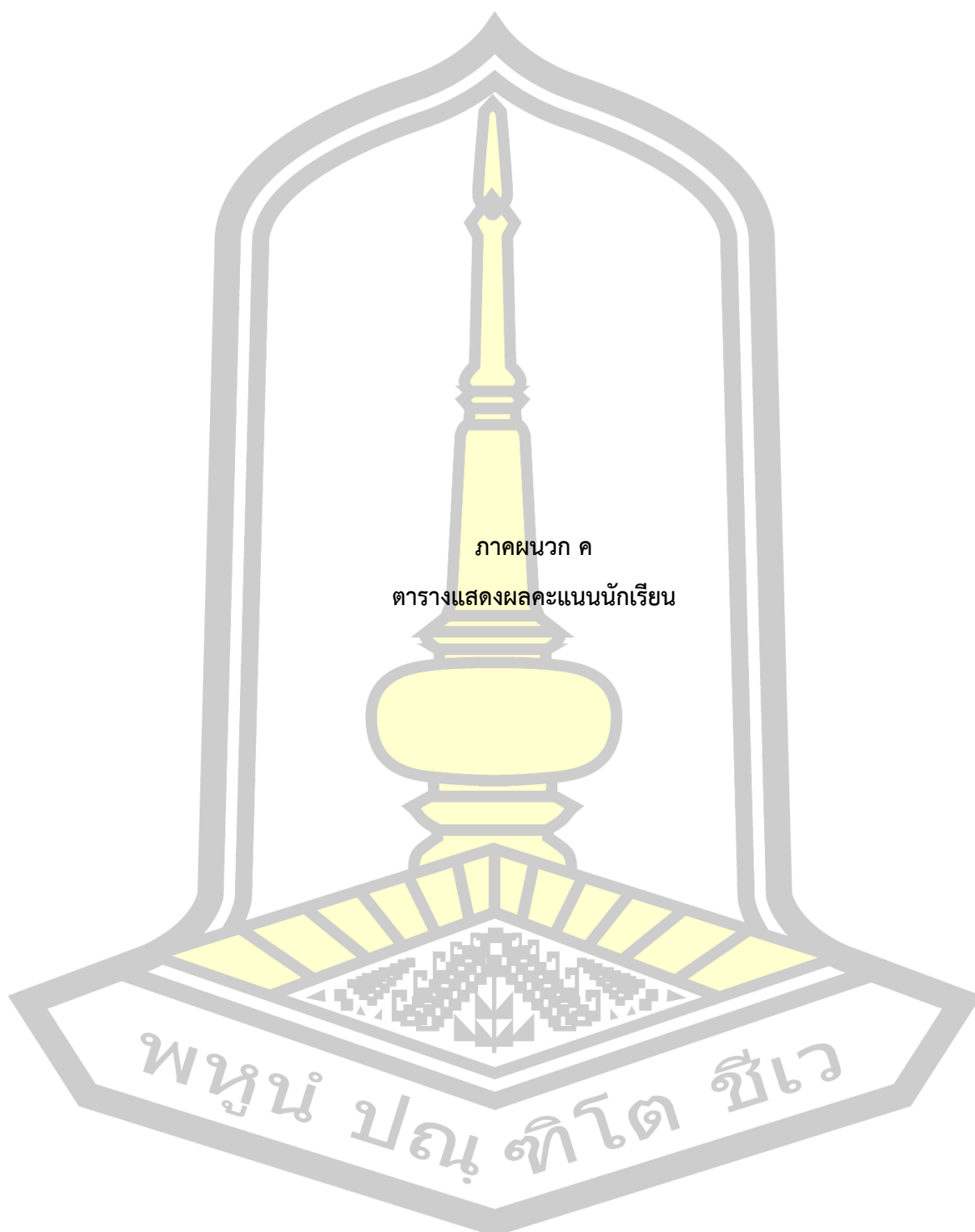
คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่องคะแนนตามความคิดเห็นของนักเรียนลงในแต่ละช่อง โดยใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

5	คะแนน หมายถึง	พอใจมากที่สุด
4	คะแนน หมายถึง	พอใจมาก
3	คะแนน หมายถึง	ปานกลาง
2	คะแนน หมายถึง	น้อย
1	คะแนน หมายถึง	น้อยที่สุด

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม					
1. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม					
2. การจัดกิจกรรมมีความหลากหลาย และน่าสนใจ					
3. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนได้ฝึกสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น					
ด้านเนื้อหา					
4. ความยากง่ายของเนื้อหา มีความเหมาะสมกับระดับและความสามารถของนักเรียน					
5. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาเนื่องจากสามารถเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยาก					
6. การจัดเนื้อหา มีความเหมาะสมกับเวลาเรียน					
7. การจัดเนื้อหาส่งเสริมให้นักเรียนได้สื่อสารโต้ตอบระหว่างคู่สนทนา					
8. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน					
9. เนื้อหา มีความทันสมัย					
ด้านประโยชน์					
10. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนาน					
11. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนได้ฝึกความสามารถในการสื่อสาร					
12. นักเรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างทำกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน					
13. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนได้ฝึกแก้ปัญหาเฉพาะหน้า					
14. นักเรียนอยากที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน					

ภาพประกอบ 2 กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน

ตาราง 19 ผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

เลขที่	กลุ่ม	ก่อนเรียน (20)	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	แผนที่ 9	แผนที่ 10	แผนที่ 11	แผนที่ 12	รวม	หลังเรียน (20)
1	2	12	16	18	18	16	18	16	18	18	18	18	18	18	210	17
2	2	11	14	16	16	16	16	14	16	18	16	16	14	16	188	15
3	2	11	14	16	16	16	14	16	16	16	18	16	16	18	192	16
4	2	9	14	14	16	16	16	14	18	18	16	18	16	16	192	17
5	2	11	16	16	14	16	16	16	16	14	14	16	16	14	184	15
6	2	11	16	16	16	16	12	18	18	14	16	18	16	16	192	17
7	2	10	16	16	16	14	16	16	16	16	14	14	16	16	186	14
8	2	11	18	16	18	16	14	14	14	18	18	16	18	18	198	15
9	2	9	16	16	16	14	16	16	16	8	16	14	16	16	180	15
10	2	10	16	16	18	16	16	16	14	18	14	18	18	14	194	15
11	2	9	14	14	16	14	16	14	16	14	16	16	16	16	182	16
12	2	10	16	16	16	16	18	18	14	16	16	18	14	14	192	15
13	2	11	14	16	16	16	16	16	16	18	16	16	16	16	192	16
14	2	10	16	16	14	14	16	18	16	16	14	18	18	14	190	15
15	2	10	14	14	16	14	14	16	18	16	14	16	16	16	184	14
16	2	12	18	18	18	18	18	18	18	20	18	18	18	18	218	17
รวม		167	248	254	260	248	252	256	260	258	254	266	262	256	3074	249
ค่าเฉลี่ย		10.4375	15.5	15.875	16.25	15.5	15.75	16	16.25	16.125	15.875	16.625	16.375	16	192.125	15.5625
S.D.		0.963992916	1.366260102	1.147460965	1.238278375	1.154700538	1.61245155	1.460593487	1.437590577	2.777888887	1.543804824	1.408308678	1.310216267	1.460593487	9.891915891	1.030776406
ร้อยละ		34.79166667	155	158.75	162.5	155	157.5	160	162.5	161.25	158.75	166.25	163.75	160	80.05208333	77.8125
															E1	E2

ตาราง 20 ผลคะแนนประเมินความสามารถในพุดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เลขที่	แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ					แสดงท่าทาง ประกอบการพูด (4)	ผลการประเมิน (20)
	เนื้อหา (4)	เข้าใจคำพูดของคู่สนทนา (4)	ความถูกต้อง (4)	ความคล่องแคล่ว (4)			
1	3	4	4	3	3		17
2	3	3	3	3	3		15
3	3	3	3	3	4		16
4	3	4	4	3	3		17
5	3	3	3	3	3		15
6	4	4	3	3	3		17
7	3	3	3	2	3		14
8	3	3	3	3	3		15
9	3	3	3	3	3		15
10	3	3	3	3	3		15
11	4	3	3	3	3		16
12	3	3	3	3	3		15
13	3	3	4	3	3		16
14	3	3	3	3	3		15
15	2	3	3	3	3		14
16	3	4	4	3	3		17

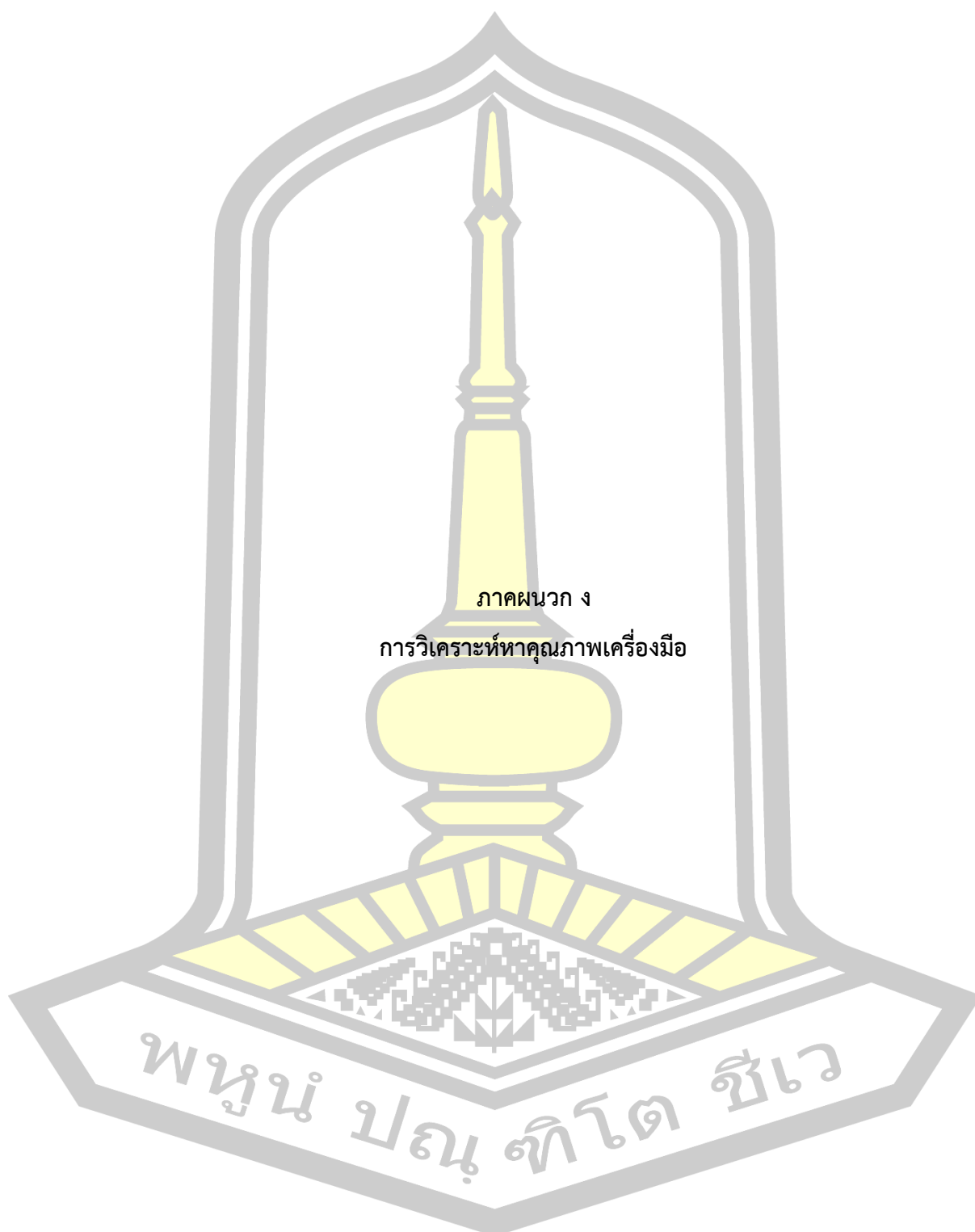
ตาราง 21 ผลคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้
สถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เลขที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน(20)	คะแนนทดสอบหลังเรียน(20)
1	12	17
2	11	15
3	11	16
4	9	17
5	11	15
6	11	17
7	10	14
8	11	15
9	9	15
10	10	15
11	9	16
12	10	15
13	11	16
14	10	15
15	10	14
16	12	17
ค่าเฉลี่ย	10.44	15.56
ส่วนเบี่ยงเบน	0.96	1.03
ร้อยละ	52.19	77.81

ตาราง 22 คะแนนแบบสอบถามความพึงพอใจ ต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

รายการ	ระดับความคิดเห็น								S.D.	เกณฑ์ ประเมิน
	5	4	3	2	1	N	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ		
1. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	12	1	3	0	0	16	4.56	91.25	0.79	มากที่สุด
2. การจัดกิจกรรมมีความหลากหลายและน่าสนใจ	11	1	2	2	0	16	4.31	86.25	1.1	มาก
3. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนได้ฝึกสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น	12	2	2	0	0	16	4.62	92.5	0.7	มากที่สุด
ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม							4.5	90	0.86	มาก
4. ความยากง่ายของเนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับและความสามารถของนักเรียน	13	1	2	0	0	16	4.68	93.75	0.68	มากที่สุด
5. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาการเรียงจากง่ายไปยาก	11	2	2	1	0	16	4.43	88.75	0.93	มาก
6. การจัดเนื้อหาความเหมาะสมกับเวลาเรียน	13	1	1	1	0	16	4.62	92.5	0.86	มากที่สุด
7. การจัดเนื้อหาส่งเสริมให้นักเรียนได้สื่อสารโต้ตอบระหว่างคู่สนทนา	12	2	2	0	0	16	4.62	92.5	0.7	มากที่สุด
8. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน	10	2	4	0	0	16	4.37	87.5	0.86	มาก
9. เนื้อหาความทันสมัย นักเรียนเข้าใจบทสนทนาดีขึ้น	11	1	4	0	0	16	4.43	88.75	0.86	มาก
ด้านการเนื้อหา							4.53	90.62	0.81	มากที่สุด
10. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนมีความสุขสนทนา	11	1	2	2	0	16	4.31	86.25	1.1	มาก

11. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนได้ฝึกความสามารถในการสื่อสาร	12	2	1	1	0	16	4.56	91.25	0.86	มากที่สุด
12. นักเรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างทำกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน	11	2	2	1	0	16	4.43	88.75	0.93	มาก
13. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนได้ฝึกแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	13	2	1	0	0	16	4.75	95	0.56	มากที่สุด
14. นักเรียนอยากที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษ	12	1	1	2	0	16	4.43	88.75	1.06	มาก
ด้านประโยชน์							4.5	90	0.9	มาก
15. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน สามารถนำบทสนทนา ความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน	12	1	1	2	0	16	4.43	88.75	1.06	มาก
16. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานช่วยให้นักเรียนมีความคล่องแคล่วและถูกต้องในการสื่อสารภาษาอังกฤษดีขึ้น	11	2	1	2	0	16	4.37	87.5	1.05	มาก
17. นักเรียนเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนในการสื่อสารได้ตามสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม	10	2	2	2	0	16	4.25	85	1.09	มาก
18. หลังจบจากการจัดกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีความพยายามที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น	14	1	1	0	0	16	4.81	96.25	0.53	มากที่สุด
19. กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	13	1	1	1	0	16	4.62	92.5	0.86	มากที่สุด
20. นักเรียนเกิดความรู้ที่คงทนในการเรียนภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน	12	2	2	0	0	16	4.62	92.5	0.7	มากที่สุด
ด้านการนำไปใช้	236	30	37	17	0	320	4.52	90.41	0.88	มากที่สุด
สรุปผลรวม							4.51	90.30	0.86	มากที่สุด

ตาราง 23 แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็น
ฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	ระดับ ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5		
1.สาระสำคัญของแผนการเรียนรู้							
1.1 มีการระบุสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดชัดเจน	4	5	5	4	5	4.6	ใช้ได้
1.2 แผนการเรียนรู้เป็นข้อความเข้าใจง่าย	5	4	5	4	4	4.4	ใช้ได้
1.3 แผนการเรียนรู้มีความถูกต้อง	4	4	4	4	4	4	ใช้ได้
2.ด้านเนื้อหา							
2.1 เนื้อหามีความถูกต้องตามเนื้อหาวิชา	4	5	4	4	4	4.2	ใช้ได้
2.2 เนื้อหาเหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	5	5	5	4.8	ใช้ได้
2.3 เนื้อหามีความน่าสนใจ ทันสมัย	4	3	4	4	5	4	ใช้ได้
2.4 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.8	ใช้ได้
3.หลักฐานการเรียนรู้							
3.1 เหมาะสมกับระดับชั้น วัยของผู้เรียน	4	5	4	5	5	4.6	ใช้ได้
3.2 เวลาเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้	4	5	4	5	4	4.4	ใช้ได้
3.3 สอดคล้องกับกิจกรรมที่ส่งเสริมผู้เรียน	4	4	5	5	5	4.6	ใช้ได้
3.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา	5	4	5	4	5	4.6	ใช้ได้
3.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ สถานการณ์เป็นฐานร่วมกับบทบาทสมมติ	5	4	5	5	5	4.8	ใช้ได้
4.กิจกรรมการเรียนรู้							
4.1 ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้	5	5	5	4	4	4.6	ใช้ได้
4.2 มีความยากง่าย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	3	5	5	4	4.2	ใช้ได้
4.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในกิจกรรมการ เรียนรู้	5	4	4	5	5	4.6	ใช้ได้
4.4 มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิด การพัฒนา	5	4	4	5	4	4.4	ใช้ได้

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	ระดับ ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5		
5.สื่อการเรียนรู้							
5.1 สื่อมีความเหมาะสม	5	4	5	4	5	4.6	ใช้ได้
5.2 ภาระ/ชิ้นงานเหมาะสมกับผู้เรียนสื่อมีความหลากหลายสอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน	5	4	5	4	5	4.6	ใช้ได้
5.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้	5	5	5	4	4	4.6	ใช้ได้
6.การวัดผลและประเมินผล							
6.1 แบบวัดประเมินผลครอบคลุมกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	5	4	5	4	4.4	ใช้ได้
6.2 เกณฑ์การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	4	5	5	4	5	4.6	ใช้ได้
6.3 มีเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน	4	5	4	5	4	4.4	ใช้ได้
เฉลี่ย						4.49	ใช้ได้

ตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

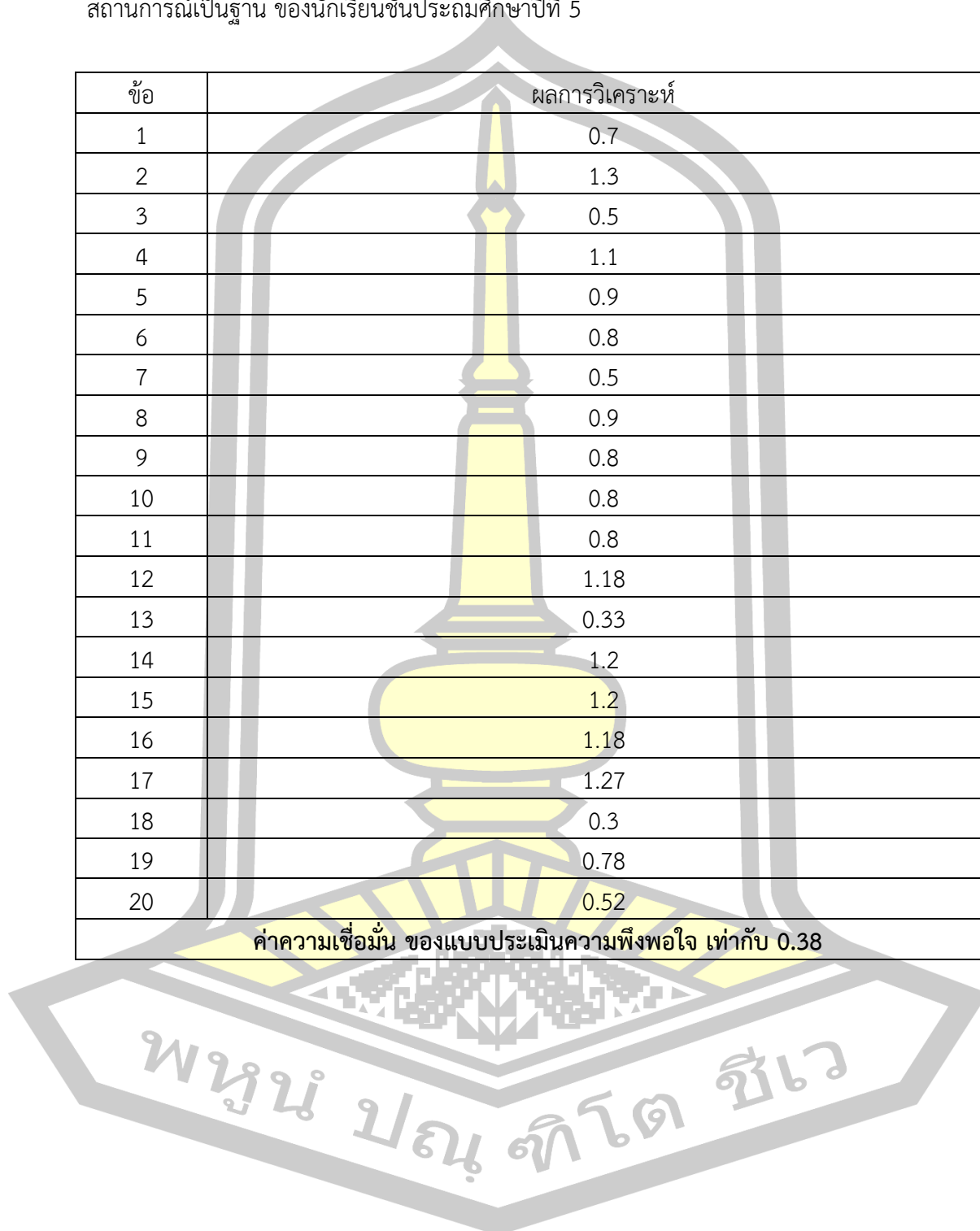
แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
แบบทดสอบสถานการณ์ที่ 1	+1	0	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
แบบทดสอบสถานการณ์ที่ 2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
แบบทดสอบสถานการณ์ที่ 3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
แบบทดสอบสถานการณ์ที่ 4	1	1	0	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
แบบทดสอบสถานการณ์ที่ 5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
แบบทดสอบสถานการณ์ที่ 6	1	1	1	1	0	4	0.8	สอดคล้อง

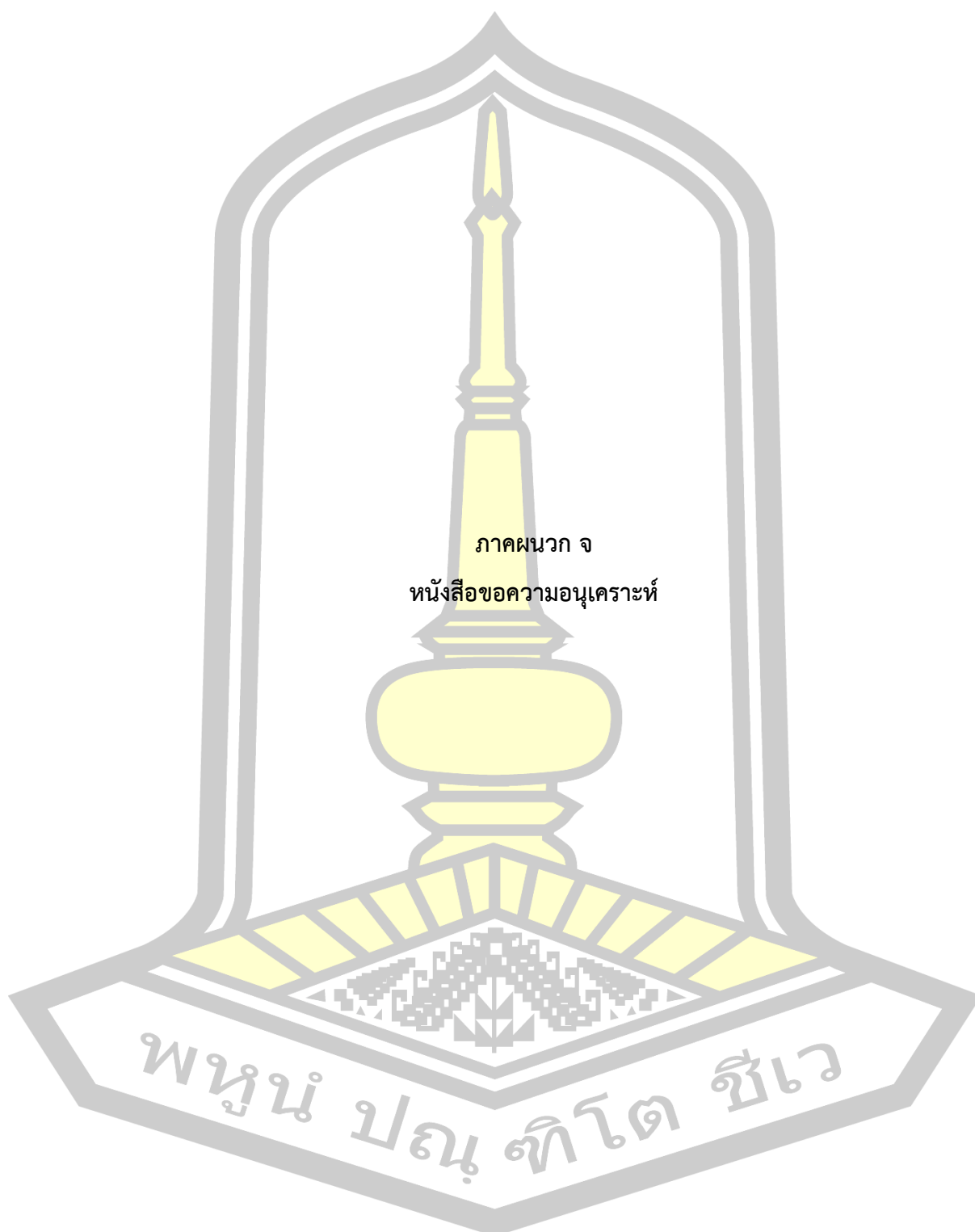
ตาราง 25 ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
1	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
2	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
3	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
4	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
5	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
7	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
10	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
11	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
12	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
13	0	1	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
14	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
16	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
17	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
18	0	1	0	1	1	3	0.6	ใช้ได้
19	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
20	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้

ตาราง 26 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบประเมินความพึงพอใจ ต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้
สถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ข้อ	ผลการวิเคราะห์
1	0.7
2	1.3
3	0.5
4	1.1
5	0.9
6	0.8
7	0.5
8	0.9
9	0.8
10	0.8
11	0.8
12	1.18
13	0.33
14	1.2
15	1.2
16	1.18
17	1.27
18	0.3
19	0.78
20	0.52
ค่าความเชื่อมั่น ของแบบประเมินความพึงพอใจ เท่ากับ 0.38	

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ อว 0605.5(2)/ว4349

วันที่ 26 สิงหาคม 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน

ด้วย นางสาววรารณ อาษาภักดี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนดล ภูสีฤทธิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

มณ ๕๗ ๖๖

ที่ อว 0605.5(2)/ว4336

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

24 สิงหาคม 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางสาวรุ่งทิวา เบ้าเงิน

ด้วย นางสาววราภรณ์ อาษาภักดิ์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนดล ภูสีฤทธิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0960120156

ที่ อว 0605.5(2)/ว4336

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

24 สิงหาคม 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์หทัยกาญจน์ หลาบคำ

ด้วย นางสาววรารณ อาษาภักดิ์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนดล ภูสีฤทธิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0960120156

ที่ อว 0605.5(2)/ว4588

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 กันยายน 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางชุติมาภรณ์ ฝนกระโทก

ด้วย นางสาววราภรณ์ อาษาภักดี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนดล ภูสีฤทธิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0960120156

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาววรรณ อาษาภักดี
วันเกิด วันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2540
สถานที่เกิด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 85 หมู่ที่ 12 ตำบลโคกสำราญ อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร
รหัสไปรษณีย์ 35120
ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2552-2554 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านสมสะอาด
จังหวัดยโสธร
พ.ศ. 2554-2557 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
วิทยาลัยการอาชีพเลิงนกทา จังหวัดยโสธร
พ.ศ. 2559-2562 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ)
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2564-2566 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ ภัโต ชีวะ